

ĐỒ ĐỒ

Dấu Ấn Vô Tình

Chương 1

Cô dâu thật đẹp trong bộ áo cưới trắng muốt bước lên xe hoa, cùng đoàn người đi đưa nổi gót theo sau. Nào tiếng cười, tiếng chúc tụng rộn rã cả một khoảng không gian ...

Cái ngày ấy giờ đã đi qua gần mười năm.

Thời gian trôi thật nhanh ...

Nga luống cuống đặt ly nước lên bàn rồi quay nhanh vào quầy.

– Cô chủ quán !

Nga dừng lại khi nghe tiếng gọi của người khách mới vào.

– Anh uống gì ?

Người đàn ông không trả lời mà đưa mắt nhìn lướt qua người nàng, ánh mắt của gã khiến cho Nga thấy gai cả người. Nàng cắn môi rồi cố lấy giọng bình thản hỏi lại :

– Anh uống gì ?

– Cô là chủ quán à ?

– Dạ phải.

– Không có ai phụ sao ?

– Dạ không. Quán nhỏ nên không mướn người làm phụ. Anh uống gì

?

– Một xô đa hột gà.

Nga quay lưng bước vào trong rồi loay hoay pha chế. Đến khi Nga bưng ly nước đặt lên bàn thì bỡ ngỡ bật cười lên tiếng :

– Mới ra bán à ?

Nga lúng túng chưa hiểu ý gã muốn gì, thì gã đã khuấy nhẹ ly nước rồi nói :

– Lần sau, nếu có ai kêu xô đa thì nhớ đừng pha sẵn thế này.

Nga đỏ mặt vì biết là mình đã làm sai cách.

Gã nói :

– Cô đập riêng một cái ly đá, lòng đỏ hột gà cũng để riêng một ly, để cho khách họ tự đánh lấy và chế xô đa cho vừa ý họ.

– Dạ.

Ngồi nói chuyện một chút được không ?

Nga quay nhìn vào quầy thoáng chút e ngại, rồi ghé ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

– Cô tên gì ?

– Tôi tên Nga.

– Tôi là Hiệp. Cô chưa bán quán bao giờ à ?

Nga gật đầu :

– Lần đầu tiên tôi ra buôn bán.

– Thảo nào trông cô lớ ngớ quá. Thời buổi này mà còn có người như cô.

Nga đỏ mặt trước câu nói không rõ chê hay khen của gã.

– Cô là người địa phương à ?

– Dạ phải.

– Còn tôi thì ở thành phố về. Tôi về đây nghỉ ngơi với mấy người

bạn. Bọn họ cứ đòi về đây vì họ nghe nói ở cái tỉnh sát biên giới này, con gái rất đẹp ?

– Quả thật là thế ! Vừa đẹp lại vừa hiền lành, cô là một minh chứng. Nga đỏ mặt, cúi đầu trước đôi mắt như hút hồn người của gã. Đôi mắt của gã thật đẹp, thật quyến rũ và cũng thật sinh động. Nó còn như biết vuốt ve, biết nói thay cho chủ nhân của nó !

Gã nhìn như muốn nuốt lấy Nga, khiến cho Nga thấy da mặt mình nóng bừng lên. Cô chỉ muốn đứng bật dậy chạy vào trong.

– Ra quán mà nhút nhát như cô thì cạnh tranh sao được.

– Tôi chỉ mong bán đủ sống qua ngày thôi.

Gã bật cười :

– Kinh doanh mà không muốn làm giàu, lạ vậy ? Lúc trước cô làm gì ?

– Tôi dạy học.

– À, là cô giáo ! Sao lại bỏ nghề ?

– Vì nhiều lý do nên phải nghỉ dạy.

– Mặt bằng này, cô mượn hay là nhà của cô ?

– Tôi mượn.

– Nếu như tôi có mặt bằng cho cô mượn, cô nghĩ sao và tiền thuê lại rất rẻ ?

Nga chớp mắt nhìn gã. Dường như gã không nói đùa, tuy nhiên ánh mắt của gã một lần nữa lại khiến cho Nga đỏ mặt quay đi.

– Tại sao anh lại đề nghị với tôi điều đó ?

Gã bật người ra sau ghế, cười rất thú vị :

– Cơ hội đến với cô mà cô không chịu nắm bắt còn hỏi ngược lại.

Nếu như người khác, ắt hẳn họ sẽ không có thái độ như cô.

Nga nghiêm nét mặt, đáp :

– Tôi có nguyên tắc của tôi. Nếu như dễ dàng, vội vã thì ắt phải có sự trả giá.

– Cô cẩn thận và đa nghi quá. Tôi có mặt bằng bỏ trống không sinh lợi gì, nên muốn cho cô mượn. Nếu như không rẻ, không tạo điều kiện thuận lợi cho cô thì sao có thể thu hút cô đến đầu tư. Và tôi cũng có nguyên tắc của mình, tôi không muốn người thuê lợi dụng mặt bằng của tôi để làm những chuyện xấu.

Có một người kinh doanh đứng đắn thì yên tâm hơn khi ký kết hợp đồng. Nếu được thì cô cứ đến địa chỉ này xem qua rồi cho tôi biết. Nga cảm tấm danh thiếp của gã phân vân. Không hiểu đây có phải là cơ hội tốt cho cô hay không ? Thôi thì cứ đến xem qua. Vả lại, chỗ mà cô đang bán tiền thuê quá cao mà lượng khách rất ít.

Qua hôm sau, Nga ngập ngừng đứng trước căn nhà có khoảng sân rất rộng và lý tưởng cho việc mở một quán bán nước giải khát. Căn nhà lại nằm gần khu trung tâm dễ thu hút khách, thật không còn mong muốn gì hơn.

Nga mạnh dạn đi vào trong và dáo dác nhìn quanh, lên tiếng hỏi :

– Có ai ở nhà không ?

– Chào cô !

Nga giật mình quay lại và nhận ra Hiệp đứng ở sau lưng mình một khoảng không xa.

Hiệp liền nói :

– Tôi đang tỉa lá cho chậu kiểng đằng kia. Cô vào nhà ngồi chơi.

Nga theo sau chân Hiệp rụt rè ngồi vào chiếc ghế mây được đặt ở một góc gần cửa sổ. Căn phòng khách được trang trí rất tao nhã tinh tế, nó tạo cho Nga một cảm giác dễ chịu thoải mái. Nga đỡ ly nước do Hiệp mời rồi hỏi :

– Đây là nhà của anh ?

– Vâng !

– Đường như anh sống một mình ?

– Vâng. Ngôi nhà này của ông chú đi nước ngoài để lại cho tôi. Hiếm khi tôi về đây ở, vì bận công việc dưới thành phố. Chỉ thỉnh thoảng rảnh rỗi mới kéo bạn bè về, coi như tìm một chút không khí thanh thoi giải trí cho mình.

– Cô thấy đó, nhà cửa sân vườn chẳng ai chăm sóc. Tôi muốn cho cô thuê vừa có thu nhập, lại vừa có người trông coi giúp tôi. Tôi chỉ lấy tiền mặt bằng ít thôi, còn cô thì chăm sóc nhà cửa, cây kiểng giùm tôi, cả hai bên đều có lợi.

Hôm nọ, tôi phải thay mất hai cánh cửa sổ. Không rõ có phải bị bọn trẻ con chơi đùa chọi bể hay có kẻ trộm nào định viếng thăm ?

– Nếu như vậy thì tôi đồng ý ký hợp đồng với anh, với điều kiện khi nào anh muốn lấy lại đất thì phải báo cho tôi biết trước ba tháng, để tôi thu xếp tìm chỗ khác thuê.

–Ồ ! Điều đó thì cô không phải lo. Tôi ký dài hạn với cô, đến khi nào cô không thích thì thôi, chứ tôi không bẻ gãy hợp đồng nửa chừng đâu.

Nga cười :

– Vẫn biết thế, nhưng giấy trắng mực đen cho lỗ ràng, không phải phiền toái về sau.

– Cũng được, tùy cô. Vậy cô cứ viết rồi tôi ký, coi như chúng ta thỏa thuận xong.

Nga gật đầu khấp khởi mừng. Đây quả là cơ hội tốt cho cô. Với một mặt bằng thuận lợi như vậy, cô còn trông đợi gì hơn nữa. Cô chào Hiệp rồi ra về.

– Mẹ về ! Mẹ về !

Nga đưa tay ra đón thằng bé vào lòng. Nó bập bẹ ôm lấy nàng vùi
quả.

Khuôn mặt bầu bĩnh của nó trông thật đáng yêu làm cho Nga quên đi
hết tất cả mệt nhọc trong ngày.

Bà Liên bước ra hỏi con :

– Con mới về đó à ?

– Dạ.

– Ở nhà, thằng Ti em nó phá quá, má chưa tắm cho nó được.

– Dạ, để lát con tắm cho cháu, má à.

– Hôm nay buôn bán ra sao ?

– Dạ, hôm nay con có bán gì được đâu.

– Sao vậy? - Bà Liên buồn rầu hỏi - Ế lắm hả con ?

– Dạ không phải. Hôm nay con nghỉ bán. Có người họ cho mượn đất
nên con đi coi. Má à ! Chỗ này tốt lắm, gần khu trung tâm, có trường
học, có cơ quan, người qua lại rất đông, con thấy có thể làm ăn
được.

Bà Liên ưu tư :

– Nhưng con mới ra bán có ít hôm, vốn liếng đâu mà dòi chỗ. Mỗi lần
dòi đi là mỗi lần tốn kém, còn phải trang hoàng dọn dẹp lại.

Nga thở dài lo nghĩ :

– Chuyện đó con cũng tính rồi. Để tối anh ấy về, con sẽ bàn với anh
ấy. Thôi, con đi lo cơm nước đây.

– Má nấu hết rồi, có tắm rửa gì thì tắm cho khỏe, chút chồng con về
thì dọn cơm ăn.

– Dạ.

Đêm xuống, Nga trần trở một hồi rồi ngồi lên gọi Đoàn.

– Anh à !

Đoàn mệt nhọc, trở mình đáp :

– Gì vậy em ?

– Em có chuyện tính với anh.

– Chuyện gì ?

Nói rồi, Đoàn ngồi dậy châm điếu thuốc rít một hơi và chờ đợi.

– Em mới đi xem mặt bằng lúc sáng, chỗ này rất rộng và thuận lợi, giá cả lại rẻ hơn chỗ em đang bán, em tính dời qua đó.

Đoàn nhiu mày :

– Ở đâu mà có giá rẻ tốt hơn nữa ?

– Ngay khu trung tâm, khu đất có căn nhà sát bên tiệm thuốc tây.

– Anh biết rồi. Làm sao em quen với họ mà họ cho thuê ?

– Tình cờ thôi. Người ta đến quán uống nước rồi đề nghị trước.

Gương mặt của Đoàn thoáng sa sầm. Anh nhăn trán, giọng anh có phần không vui :

– Là ai vậy ? Sao họ tốt vậy ?

Nga hiểu ý chồng, cô cau mày, nhưng cũng cố lấy giọng hòa nhã để trả lời anh :

– Em có biết là ai đâu, thấy có điều kiện tốt thì mình sang. Chẳng qua nhà người, ta bỏ hoang không ai chăm sóc, muốn cho chúng ta mượn để có người dòm ngó giùm.

Đoàn nhếch môi :

– Không quen biết mà tốt bụng ngang xương vậy ?

Nga nhin không được, cô gắt lên :

– Anh lạ chưa ! Đang bàn chuyện làm ăn mà anh cứ dám ngang hông hoài.

Chủ yếu có lợi cho mình, còn ai ra sao thì ra mình có thiệt gì chứ.

Đoàn bị Nga nạt ngang có phần hậm hực, nhưng đành thôi :

– Em nói vậy thì em tính sao thì tính.

– Hừ ? Nói như anh cũng bằng không. Nếu tính được thì em đã không bàn với anh. Làm chuyện gì cũng đồng vợ đồng chồng. Sang bên này, mặt bằng lớn thì phải đầu tư vốn, anh cũng biết vậy mà.

– Tiền đâu có mà làm.

Nga tức nghẹn khi nghe câu nói buông xuôi của chồng :

– Không có thì đi vay, đi mượn, chẳng lẽ cứ lụi đụi làm ăn cò co mãi sao ?

Anh không muốn bỏ cái kiếp chạy xe mượn cho người ta à ?

– Thôi được rồi, để mai tính, ngủ đi.

Bà Liên thấy con gái không ngủ mà còn ngồi soạn quần áo cho con, thì lên tiếng :

– Có chuyện nữa à ?

Nga buồn bã đáp :

Má coi đó, con chỉ muốn tính chuyện làm ăn mà ảnh cứ làm như con nói chuyện gì tệ hại lắm vậy. Càu nhàu, khó chịu chẳng ra làm sao.

Bà Liên ái ngại nhìn con gái :

– Con không hiểu ý nó sao ? Đàn ông mà.

– Má nói vậy là sao ?

– Thì vì tự ái, vì nghi ngờ ghen tuông.

– Ghen tuông ?

– Con không thấy từ hồi con ra quán tới giờ, nó làm thì ít mà cứ quanh quẩn ở nhà lấy cớ phụ con. Thật ra, nó sợ con ra đời tiếp xúc với nhiều người. .. Chắc ! Má nghĩ thế:

.

Nga nhú mày đăm chiêu. Quả là có như vậy. Lúc này Đoàn hay câu

gắt, cau có với nàng, nhất là những khi có người khách nào đó đến quán uống nước rồi buông lời đùa cợt.

Thì ra là thế ! Ứ hự Thật đau đầu ! Nàng có phải là loại người lẳng lơ đâu.

Làm vợ chồng với nhau bao năm nay chẳng lẽ anh coi thường nàng vậy sao ?

Nếu như nàng không chung thủy thì đã không chung thủy từ lâu rồi, đâu chờ đến ngày giờ này để cho anh phải ghen tuông nghi ngờ.

Nga thở ra rồi nói với mẹ :

- Con không nghĩ đến chuyện đó.
- Má biết tánh của con không như vậy, nhưng đàn ông họ có suy nghĩ của họ, chưa kể đến lời gièm pha của người ngoài. Cũng vì thời thế mà anh ấy phải đi làm thuê làm mướn. Nếu như ngày xưa anh ấy nghe con thì đâu đến nỗi. Cũng vì cha mẹ anh ấy quá ích kỷ và đòi hỏi, chẳng nghĩ gì đến con cái cho nên vợ chồng con mới ra nông nỗi này.

Bà Liên thở dài xót xa :

- Cũng tại nhà nghèo không giúp được gì cho tụi con.
- Má ! Má đừng nói thế. Bây giờ má cho tụi con về tá túc và chăm nom cho hai đứa cháu là tốt lắm rồi. Chẳng bù với nội của nó, lúc mà tụi con còn tiền, còn bạc thì kêu réo; lúc tụi con trắng tay rồi thì ngó lơ xua đuổi.
- Thôi con à ? Mẹ cha mà, làm sao mà bỏ được. Nó có hiếu có thảo thì sau này con cái của con cũng có hiếu thảo lại với con.

Nga nhếch môi cay đắng :

- Đó chỉ là câu an ủi cho con lúc này khỏi tủi thôi.
- Chịu khó làm ăn, ở hiền khắc gặp lành, đừng quá lo con à.

– ...

– Đi ngủ đi, mai còn ra dọn quán.

– Dạ.

Nga bước vào buồng, Đoàn đã ngủ say từ lúc nào. Trong giấc ngủ, vầng trán của anh vẫn in hằn những nét suy tư. Nga mặc dù còn đang giận chồng nhưng cũng phải chạnh lòng trước gương mặt khắc khổ của chồng.

Nàng lên giường và nằm gác tay lên trán suy tư Thời gian trôi qua thật nhanh mới ngày nào mà giờ đây nàng đã có hai mặt con với Đoàn. Không còn bao lâu, nàng đã bước sang cái tuổi ba mươi. Những năm tháng đầu, hai vợ chồng nàng sống rất đầm ấm hạnh phúc, không phải lo nghĩ chật vật như lúc này. Chỉ vì ...

Nga buông tiếng thở dài oán hận.

Không biết tương lai rồi sẽ ra sao ? Bây giờ thì tay trắng lại không nhà, không cửa, nợ nần chồng chất ... nàng chỉ muốn chết đi cho xong. Nhưng nghĩ đến hai đứa con thơ vô tội chưa thể tự sống một mình, nàng lại ngậm ngùi nhắm mắt cho qua ngày.

Nga bồn chồn nhìn ra đường, hôm nay là đúng ngày hẹn với Hiệp để dời quán mà nàng thì chưa chuẩn bị được gì.

– Chủ quán !

Nga nhìn ra và cái điều mà nàng ái ngại đã đến. Hiệp bước vào, kéo ghế ngồi rồi hỏi :

– Cô chưa chuẩn bị gì sao ?

Nga bối rối đáp :

– Tôi ... À, còn một ít vấn đề nếu tôi ...

– Sao lại vậy ? Đã chọn ngày rồi thì phải bắt tay vào ngay chứ !

– Tôi ...

– Thôi bán hết buổi sáng này đi rồi thì dọn, tôi đã gọi xe giùm cô rồi.

Nga luống cuống đáp :

– Nhưng ...

– Nhưng gì nữa ?

– Tôi chưa chuẩn bị gì cả.

– Yên tâm, tôi đã lo chu toàn rồi. Lát nữa sẽ có xe qua chỗ cô để dời vật dụng đi.

– Ơ – Yên tâm đi, chi phí tôi lo. Coi như tạm ứng cho cô; mấy tháng sau cô thanh toán lại cho tôi được chứ. Còn thắc mắc gì không ?

Nga ái ngại đáp :

– Sao anh lại tốt với tôi như thế ?

Hiệp bật cười :

– Đừng cứ như Tào Tháo, nghi ngờ cả lòng tốt của người giúp mình. Tôi làm gì cũng muốn nhanh gọn. Cô dọn qua thì tôi mới yên tâm về lại thành phố, không phải lo lắng gì vì có người coi sóc nhà cửa cho tôi rồi.

– Còn tiền thuê mặt bằng ?

– Bao giờ cô thanh toán cũng được, không thành vấn đề đâu.

– Anh dễ dãi quá , không sợ tôi lợi dụng lòng tốt của anh sao ?

Hiệp nheo nheo mắt cười với Nga :

– Cô dám sao ?

Nga chột đồ mặt tránh ánh mắt của Hiệp, trông cô thật đáng thương, có lẽ vì thế mà Hiệp không nỡ đùa dai, anh lên tiếng nói :

– Chúng ta làm ăn lâu dài mà, chẳng lẽ lại lừa gạt nhau. Vả lại, cô sợ tôi chứ tôi làm sao lại sợ cô ?

– Dù sao cũng cảm ơn anh. Có lẽ anh là vận may của tôi không chừng.

– Chắc thế rồi !

Hiệp phá lên cười rồi nói đùa.

– Như thế thì cô phải đối xử tử tế với tôi. Nếu không, tôi mà bỏ đi thì cô xui hết cả đời Một ngày qua đi thật nhanh. Đoàn có phần ngỡ ngàng khi bước vào khuôn viên sân quán.

– Anh !

Đoàn hỏi khi Nga bước ra :

– Em dọn sang lúc nào, sao không chờ anh đến phụ ?

– Anh bận quá nên em mượn người ta làm.

– Anh uống gì em lấy cho ? Công việc xong chưa ?

– Hôm nay hàng về nhiều, anh chờ đến giờ vẫn chưa xong. À, Nga này ! Em cầm tiền để chi phí.

Nga cầm xấp tiền trên tay chồng, rồi hỏi :

– Anh mượn chủ à ?

– Không, là của chú Tư. Sáng nay anh về, qua nhà hỏi nó.

Nga sầm mặt không vui :

– Mượn rồi bao giờ trả ?

– Anh có nói với nó một năm, thay vì nó gửi ngân hàng, thì nó để cho chúng ta mượn, chúng ta sẽ trả lãi cho nó.

– Bao nhiêu ?

– Em đừng lo ! Mỗi tháng chỉ chừng hai triệu thôi !

Nga sửng sốt :

– Hà !

Đoàn thở dài đáp :

– Coi như chúng ta phụ thêm cho ba má.

Nga chau mày :

– Em không hiểu ... Tại sao lại có ba má ở đây ?

Đoàn cực lòng phải giải thích với vợ :

Số tiền này chú Tư nó cho ba má gửi ngân hàng, thay vì bấy nhiêu tiền lời, thì ba má để cho chúng ta mượn cũng bấy nhiêu lời.

Nga bất mãn kêu lên :

– Sao lại bấy nhiêu lời ? Nếu như gửi ngân hàng, mỗi tháng chỉ có hơn bốn trăm tiền lời thôi, tại sao lại tính chúng ta đến hai triệu ?

– Thì anh đã nói là số dư đó coi như phụ cho ba má , để ba má có tiền ăn sáng.

Nga rớt nước mắt, cô cố kiềm lòng không nói thêm câu gì khi thấy chồng sa sầm nét mặt. Vẻ nhẫn nhục chịu đựng in hằn trên mặt anh, có lẽ anh cũng đang đau lòng vì cách đối xử tồi tệ của gia đình đối với anh.

– Em cất đi, chúng ta còn sức còn làm được. Bây giờ túng thiếu thì đành phải chịu, đi mượn người ngoài cũng không chắc đã mượn được.

– ...

– Anh đi làm đây, có gì thì nhắn anh – Em biết.

Nga thần thờ buồn. Cầm số tiền trên tay mà cô cứ ngỡ như đang cầm một tảng đá. Số nợ này cô phải mau chóng hoàn trả, không thể để lâu được.

– Anh Hiệp !

Hiệp quay ra khi Nga vừa bước vào phòng khách :

– Có chuyện gì ?

Nga rụt rè đặt tiền lên bàn rồi nói :

– Anh cho tôi gửi trả tiền chi phí vận chuyển cùng tiền mặt bằng tháng này cho anh.

– Không cần, cứ để đó, lúc nào bán có lời cô đưa cũng được, còn

tiền mặt bằng tháng này tôi miễn cho cô. Buôn bán chưa biết lời lãi ra sao, nếu thấy chưa có lãi thì cứ lên tiếng, tôi cho thêm hai tháng mặt bằng. Nhưng nếu làm được thì phải tính đủ chợ tôi đó.

Nga cảm kích lòng tốt của Hiệp mà không nói được câu nào. Người ta là người dụng mà còn thế đó !

– Có chuyện gì à, trông cô không vui ?

Nga ngượng lắc đầu :

– Không, anh tốt quá !

Hiệp đóng cuốn sách lại rồi mỉm cười, nói đùa với Nga :

– Tự nhiên có người tốt với mình thì hãy xem chừng họ có ý đồ xấu đó.

Nga chưa chát đáp :

– Tôi thì có gì để cho người ta lợi dụng.

– Dừng quá hạ thấp mình như thế. Thật ra, cô có chuyện buồn gì, có thể nói ra không ?

Nga lắc đầu :

– Tôi và anh là hai người mới quen, làm sao tôi có thể kể cho anh nghe chuyện của tôi được.

Hiệp nhún vai :

– Cũng phải ? Còn tôi thì cứ ngỡ như rất thân với cô nên không giữ lời được.

Người ta mắng là thế nào nhỉ ? Đúng là nhiều chuyện !

Nga nhìn Hiệp, anh ta có vẻ phật ý. Đành thôi, dù sao cô cũng không muốn quá thân thiết với anh ta.

– Bao giờ anh đi ?

– Yên chỗ rồi thì muốn tổng khứ tôi đi à ?

– Không đâu ! Ngày mốt là ngày khai trương, tôi muốn mời anh ở lại,

chỉ sợ anh không rảnh.

– Không rảnh, tôi cũng phải ở lại xem người được tôi giúp làm ăn ra sao chứ.

– Tôi chỉ sợ bán không được sẽ phụ lòng anh.

– Cô đừng lo. Tôi chắc ở địa thế này sẽ rất thuận lợi, chỉ cần cô bán cà phê cho ngon, vui vẻ với khách là được thôi.

– Tôi cũng mong là vậy !

– Mai, tôi cho người chở thêm cây kiểng về trang trí cho khung cảnh thơ mộng một chút.

– ...

– Ở góc bên phải, đắp một hòn non bộ, làm thêm dòng suối giả chảy qua, với một ít đèn màu. Chắc ! Đêm đến sẽ đẹp lắm đó.

– ...

– Cô thấy sao ?

– ...

– Cô đừng ngại, dù sao cũng là nhà đất của tôi mà. Tôi có mất đi đâu mà sợ.

– Anh không sợ nhưng tôi sợ.

Hiệp nhún vai :

– Tại sao ?

– Tôi sợ không trả nổi ơn nghĩa của anh.

– Cô đừng làm cho tội ngượng được không ?

– Anh đã giúp tôi nhiều rồi.

– Tôi có mất gì đâu. Nhà thì tôi bỏ không, cây kiểng thì cũng để trang trí, lại có người giữ nhà cho tôi.

– Cho dù anh nói thế nào, thì anh cũng là người ơn của tôi.

– Ơn nghĩa gì ! Hôm nào đãi tôi ăn một bữa là được rồi. Hay hôm

nay nhé ?

Thấy Nga ngập ngừng, Hiệp bèn phẩy tay :

– Không được thì thôi vậy.

Nga tránh ánh nhìn buồn của anh rồi nói :

– Để hôm nào, tôi sẽ đãi anh.

– Được mà, đùa thôi.

Hiệp nhìn theo cho đến khi Nga khuất ngoài cửa. Trong thời buổi áo hở vạt, hai dây hiện đại, chiếc áo bà ba bằng lụa của cô cứ khiến cho lòng anh nao nao quyến luyến. Cái vẻ đẹp mộc mạc đơn sơ, lại e ấp kín đáo của cô, ngay từ ngày đầu tiên đã khiến cho anh cứ chơi với chao đảo. Đôi lúc anh đã tự chế giễu mình, thế nhưng anh vẫn không thể nào thôi nghĩ về cô.

Người đàn bà tỉnh lẻ này có một cái gì đó rất lôi cuốn và quyến rũ.

Nhân dáng của cô đã khiến cho con tim của anh run lên. Anh cứ như một gã thiếu niên mới lớn, si dại vì nhớ nhung.

Mấy đêm liền anh đã nằm vắt tay lên trán suy nghĩ để tìm cho ra cái có hợp lý lôi kéo được nàng về đây.

Đàn bà đối với anh không thiếu. Ở cái tuổi ba mươi đang trong thời kỳ sung mãn, địa vị, tiền bạc đầy đủ, anh đã từng có nhiều cuộc chơi trác táng, từng có nhiều cuộc tình vương giả, thế mà vừa gặp người đàn bà này, lòng anh lại vẫn vương si mê. Anh khao khát, anh tơ tưởng quyến luyến không muốn rời !

Thật lạ lùng kỳ lạ ! Anh không thể lý giải được mình, bởi- vì đâu mà anh lại đeo mang một nỗi đam mê khó dứt này, vì nợ nần nhau chăng. Anh tự chế nhạo mình rồi bật cười.

Có lẽ thế ! Có lẽ anh đã lỡ vay mang từ kiếp trước cũng nên.

Nga kiểm lại số tiền còn lại rồi chau mày ưu tư. Đã hơn một tháng từ

khi khai trương, quán bán đắt nhưng chi phí cũng cao, cho nên số tiền lãi cũng không là bao. Nàng đang lo lắng tính toán thì Đoàn về.

Anh kéo ghế ngồi rồi hỏi vợ :

– Em ăn cơm chưa ?

Nga lắc đầu :

– Sáng nay ăn điểm tâm trễ nên đến giờ em cũng chẳng thấy đói.

Hôm nay anh nghỉ sớm vậy ?

Đoàn ngần ngừ rồi đáp :

– Chiều, anh phải đi sớm.

– Vậy sao không ở đó nghỉ cho khỏe, về nhà làm gì cho mất thời gian.

Đoàn thở dài :

– Anh cũng biết thế. Nhưng chiều qua gặp ba. Ba nhắc tiền tháng.

Nga chợt nhớ ra số lời mỗi kỳ phải đóng cho ba má anh và hôm nay đã đúng hạn. Cô im lặng cau mày. Đoàn thấy vậy thì hiểu lầm là vợ không chịu đưa, anh nói :

– Chúng ta đã đồng ý trước khi vay của ba má rồi.

Nga thở dài :

– Em có nói là không trả đâu, chẳng qua em gom chưa đủ tiền. Hay là chờ đến tối vậy.

– Ba má đã nhắc từ hôm qua.

– Vẫn biết thế, nhưng chưa có lấy gì mà đưa.

– ...

– Chỉ trễ có một hai ngày thôi mà. Cũng là con cái chứ có phải người dưng đâu mà ba má sợ.

– Em cũng biết tính của má rồi, cái gì cũng phải giữ đúng lời.

Nga bực tức cau có :

– Vậy bây giờ anh bắt em làm sao ? Em chưa có đủ thì lấy gì đưa ?
Hay để em sang nói với ba má một tiếng.

Đoàn lằm lì gặt đi :

– Không cần !

Nói rồi anh lằm lũi bỏ đi. Hừ ! Thật quá đáng ! Nàng biết anh không phải làm khó gì nàng, có điều chắc bên ấy đã nói gì cho nên mới khiến cho anh trở nên như thế.

Trong khi đó Đoàn đã có mặt ở nhà ông bà Thành, bữa cơm cũng vừa được dọn lên. Ba má anh và vợ chồng thằng em thứ tư đang ngồi quây quần bên mâm cơm.

Bà Thành ngẩng lên hỏi con trai :

– Bây mới về đó hả ?

– Dạ.

– Hôm nay, bộ bây không đi làm sao ?

– Dạ có.

Đưa em dâu thấy thế thì lên tiếng mời :

– Anh Hai ăn cơm.

– Thôi được rồi.

Bà Thành nhìn con trai rồi thờ ơ cũng không gọi con qua ngồi ăn một tiếng, mà chỉ hỏi :

– Qua có chuyện gì không ?

– Dạ, con có chuyện muốn nói với ba má. Chuyện tiền lời tháng này.

Bà chăm chú nghe :

– Sao ? Có thì đưa chớ nói gì mậy ?

Đoàn ngượng cười, đáp :

– Chưa có nên con mới qua nói.

Bà Thành nghe thế thì sầm mặt, đổi giọng :

– Làm sao mà chưa có ?

– Vợ con nó bán không có lời.

Bà lạnh lùng gạt đi :

– Bán lời hay không là chuyện của bây, còn chuyện tiền bạc thì cho rõ ràng.

Hừ ! không lời ! Quán đông nghẹt khách mà nói sao không lời. Lúc bây mượn bây đâu có nói như vậy, giờ bây tính sao ?

– Má đừng giận ! Không phải là con không đưa, nhưng con đưa trễ một hai hôm thôi, vợ con nó gom tiền chưa đủ.

– Có nhiều đưa nhiều.

Đoàn lúng túng :

– Con không có đem qua, con định mai mốt đem qua một lần.

Bà Thành dẫn đứa lên bàn , đứng dậy kéo lê đôi qua bộ, ván ngồi.

– Tụi bây đó, làm anh làm chị thì phải giữ chữ tín, nói với em út sao thì phải y lời. Đâu phải tiền của tao cho bây đâu mà bây muốn để tới đâu thì tới.

– ...

– Tao nói gãy lưỡi nó mới cho bây mượn, chứ không nó gởi ngân hàng cho khỏi mất công phiền.

Đoàn tủi nhục cúi đầu. Anh nghe mà cứ như đó không phải là người mẹ mà đã từng chiều ngọt với anh lúc trước. Từ khi bước chân ra đời làm việc, anh may mắn gặp thời, làm ăn cứ như điều gặp gió, công việc cơ quan xí nghiệp thuận lợi:

Tiền bạc làm ra bao nhiêu, anh đều đem về nhà cho ba má, không tư túi để riêng vì nghĩ còn hai đứa em phải lo cho nó ăn học thành tài.

Đến giờ thẳng Tư cũng đã có vợ, có công ăn việc làm vững vàng gần một năm nay. Xui rủi sao anh bị đồng nghiệp ganh ghét bươi móc,

chuyện làm ăn đổ bể, anh bị kỷ luật đình chỉ công tác. Thời gian đó anh cứ sợ bị tù, may sao được cấp trên thương tình dàn xếp và anh đành phải từ chức.

Mất việc vào cái tuổi ngoài ba mươi, anh đành phải đi làm thuê, làm mướn để lo cho gia đình mình. Nhà cửa tan nát tiền bạc trắng tay, anh cũng không dám oán than ai, chỉ buồn cho mình, để cho Nga người vợ hiền lành ra đời bon chen buôn bán, anh đã thấy mình vô dụng rồi, hướng chi không có tiền để phụ giúp cho cha mẹ.

– Bây biết đó, từ khi bây ra đi, bây có nghĩ gì đến cha mẹ không ?

Đoàn thở dài cam chịu :

– Con biết con không làm tròn bổn phận làm con. Nhưng má biết rồi, con bị mất việc, tiền bạc không có, con không muốn liên lụy cho ba má, không muốn để cho ba má bị hàng xóm cười chê, con phải dọn đi.

– Bây nói hay lắm ? Từ lúc bây đi, bao nhiêu chuyện cũng đều do thằng Tư cáng đáng.

– Ai lo cũng vậy mà má, con đâu muốn đổ hết cho chú ấy đâu.

– Bây là con trưởng mà bây nói vậy đó.

– Má trách thì con nghe.

– Vậy chớ tiền đó giờ tính sao ? Không được thì trả lại cho tao.

– Má !

Đoàn sửng sốt kêu lên :

– Tiền con chi phí vô quán hết rồi, lấy gì đưa lại cho má.

– Tao không biết, tiền lời có bấy nhiêu mà lo không nổi thì tiền vốn đó chắc bây giật luôn quá.

Đoàn nhăn mặt tự ái :

– Con không làm vậy đâu má. Con hứa thì con sẽ lo tới nơi tới chốn.

Chẳng qua giờ con thất thế nên phải chịu, chớ bấy nhiêu đó lúc xưa có đáng là bao, khi con đưa phụ cho má.

Bà Thành trợn mắt nạt ngang :

– Hả! Giờ bây không trả tiền còn ngồi kể công với tao nữa à ?

Đoàn cúi đầu thờ dài :

– Con không dám.

Đến lúc này ông Thành mới đằng hắng lên tiếng :

– Thôi, không nói gì nữa ! Mà nói là hai hôm nữa có phải không ?

– Dạ, con sẽ cố.

– Vậy thì về đi !

Ông phẩy tay như xua đuổi :

– Hai hôm nữa đem qua, nhớ lấy cà phê cho tao, cả trà nữa nghen.

Thôi đi đi, tao còn phải ngủ.

Đoàn tần ngần rồi đứng dậy :

– Thừa ba má, con về !

Dứa em dâu lén lén chạy theo dúi bọc bánh vào tay anh, nói :

– Em bươi cho hai cháu. Anh cứ thùng thẳng lo, anh Hùng không nói gì đâu.

– Cám ơn thím.

– Anh đi đi, trời nắng quá !

Đoàn lủi thủi quay ra khỏi ngôi nhà quen thuộc của chính mình mà nghe lòng nặng nề buồn tủi.

Dấu Ấn Vô Tình

Chương 2

Bà Liên giận quá bèn kêu lên khi vừa nghe dứt lời con gái nói :

– Trời đất ! Cay nghiệt dữ vậy. Làm cha làm mẹ mà tính toán với con vậy sao. Có cho chúng không hết nữa là.

– Má ! Má đừng nói lớn kêu người ta nghe.

– Nghe thì nghe. Ở đời mà có cha mẹ vậy sao ? Tính lời với con trong khi nó đang cực khổ, thật là ác hơn.

– Con thật vô phước phải làm dâu nhà đó.

Bao năm qua, má thấy vợ chồng con ăn nên làm ra được họ trọng vọng, thì ra họ chỉ trọng đồng tiền.

Nga thở dài ảo não :

– Tụi con cũng đâu có nghĩ đến ngày nay. Làm bao nhiêu thì anh ấy đưa hết cho ba má anh ấy, chỉ chừa đủ tiền quà bánh tiêu vặt cho hai đứa bé. Con cũng không dám nói gì, vì nghĩ gia đình là gia đình chung, ba má anh ấy đã già, chúng con phải phụng dưỡng, trong khi còn hai đứa em anh ấy đang đi học.

– Con thật khờ !

– Mình ăn ở chung thì sao dám nói hả má Anh ấy lại thờ ơ không giao tiền cho con, có trách có hờn thì anh ấy lại nói ở chung ăn chung mà em cứ tính.

– Bây giờ nó sáng mắt ra chưa ?

– Anh ấy hiểu thảo lại hiền lành, con có buồn thì đành chịu một mình má à.

Má có quen ai má vay tạm cho con, ít hôm con bán được con gom trả.

– Hừ ! Mới ra bán mà cứ vay cứ mượn, tiền lời họ ăn hết lấy đâu đến phiên mình.

– Đành vậy thôi, chớ cứ thấy anh ấy rầu rĩ, con lại không an tâm.

– Chậc ? Chờ má chạy qua bà Ba vay tạm vậy. Không biết có không nữa.

Tiếng nhạc quện với tiếng cười nói khiến cho khoảng không gian quanh quán rộn rã hẳn lên. Vào buổi đầu ngày, quán rất đông khách, Nga đã tăng cường thêm mấy chục cái ghế mà vẫn không đủ đón khách, – Mệt không em ?

Nga nhoẻn miệng cười với chồng :

– Không, có mệt nữa cũng được. Nếu buôn bán cứ như vậy, chẳng bao lâu chúng ta sẽ trả hết nợ, anh không cần đi làm cho người ta nữa – Cứ bán đi rồi tính, chẳng qua vì em pha cà phê ngon đó thôi.

– Anh chi giỏi nói ngọt. Em định bán thêm cocktail, sinh tố và cả trái cây nữa.

– Mấy khoản kia thì được, còn rượu thì anh nghĩ ở tỉnh nhô này, không ai uống đâu. Một chai rượu mấy trăm ngàn đến cả triệu, em bán sao ra. Họ uống một ly cà phê sữa đá mà còn tính, huống gì loại nước cao cấp đó, chưa kể phải có người biết pha chế. Chúng ta không trả lương nổi cho họ đâu.

Nga chép miệng :

– Thì anh cũng phải cho em ước mơ cao một chút chứ.

Đoàn bật cười :

– Ước trở thành bà hoàng không ước, lại đi ước bán nước.

– Ước cũng có nhiều loại, bình dân hay cao cấp chứ anh. Em chỉ ước bình dân thôi.

Đoàn chạnh lòng nhìn vợ. Gương mặt của nàng vẫn còn mang nhiều nét hồn nhiên ngây thơ, mặc dù đã có với anh Hai đứa con nhưng nàng vẫn rất đẹp, một nét đẹp trẻ thơ, thanh thoát. Đôi mắt đen láy chưa gợn chút bụi đời với hàng mi cong vút, lúc nào cũng như ngơ ngác hỏi người đối diện. Anh không muốn đánh mất vẻ đẹp đó trong mắt nàng. Từ khi nàng tập tành buôn bán, trong lòng anh cứ nơm nớp sợ.

Anh thật vô dụng bất tài không bao bọc được nàng để khiến cho nàng phải bon chen va chạm với đời, điều đó đã làm cho lòng anh đau biết bao.

Nga ngơ ngác khi thấy đang vui Đoàn đã sa sầm nét mặt, cô hỏi :

– Anh sao vậy ?

Đoàn lắc đầu giấu đi niềm đau của mình :

– Không có gì đâu.

– Không có gì mà anh xụ mặt, làm em cứ tưởng anh giận em.

– Làm gì có ! Anh giận em thì anh ở với ai ?

– Hứ !

Đoàn đăm đăm nhìn sắc hồng ửng trên đôi gò má mịn màng của vợ, nếu như không có ai ở đây, ắt hẳn anh đã cắn lên đó rồi:

Anh dịu dàng lên tiếng :

– Nga à ! Em không oán anh chứ ?

Nga ngơ ngác hỏi :

– Sao anh nói vậy ?

Đoàn thở dài :

– Cứ ngỡ anh sẽ bảo bọc, lo lắng cho em sung sướng đến cuối đời.

Nào ngờ bây giờ phải để em vất vả, anh thật có lỗi với em.

Nga xúc động đáp :

– Lúc làm vợ chồng, em không hề nghĩ gì. Chỉ biết. em cần có anh bên em là đủ rồi, bây giờ cũng thế.

– Em nói thật chứ ?
– Thật. Em không phải là con búp bê trong tủ kính, em biết chia sẻ với anh.
Đừng bao giờ hỏi em câu hỏi ấy nữa !
– Anh biết.
– Anh à ! Tiền em đã lo đủ rồi, anh đem sang đưa cho ba má đi.
– Tiền đâu em có vậy ?
Em nhờ ngoại thằng Ti đi mượn đỡ của người ta.
– Vậy để anh đem qua đó. Nga à !
Thấy chồng ngật ngừng, Nga bèn hỏi.
– Còn chuyện gì hả anh ?
– Anh lấy một ít cà phê và trà đem về biếu ba má.
Nga chau mày rồi đáp :
– Để em lấy cho anh !
Đoàn thở ra nhẹ nhõm. Anh cứ ngỡ khi anh hỏi thế, ắt hẳn là Nga sẽ làm mặt giận không đồng ý.
Nga cầm bọc trà và cà phê đưa cho chồng, rồi nói :
– Em không nhỏ mọn vậy đâu.
Đoàn ngượng ngùng đáp :
– Anh cứ sợ em không vui. Thật ra, ba má lên tiếng, anh làm sao từ chối.
Cũng không đáng gì, chẳng qua lúc này vợ chồng mình nghèo phải ki cốp.
– Anh đừng nghĩ gì nữa. Mặc dù có buồn nhưng cũng là cha mẹ, em không để anh khó xử đâu.
– Em thật tốt.
– Anh biết cho em là được rồi. Anh đi đi rồi về nghỉ ngơi.
Thế nhưng Đoàn chưa kịp đi thì ông bà Thành đã vào đến. Nga vội bước ra đón họ :
– Thưa ba má mời tới !
Đoàn lên tiếng :
– Con định sang ba má, nào ngờ ba má đã đến.
Bà Thành mát mẻ đáp :
– Chờ tụi bây qua chắc vợ chồng tao dài cổ.
Nga nhìn chồng, rồi khẽ khàng thưa :
– Thưa, ba má uống gì con pha ?
– Không cần.
Đoàn ra dấu với vợ rồi nói :
– Em pha cà phê đá cho ba má.
Bà Thành lắc đầu :

– Tao không uống cà phê đâu, nóng lắm !

– Vậy má uống sữa đá nghe ?

Thấy bà im lặng, Đoàn ngoắc tay cho vợ vào trong rồi ghé ngồi xuống bên cạnh nói :

– Vợ con nó cũng vừa gom đủ tiền, con gọi ba má.

– Bao nhiêu vậy ?

– Dạ, hai triệu.

Mặt bà Thành tươi tỉnh. Bà cầm gói tiền bỏ vào túi rồi nói :

– Tháng sau nhớ đưa đúng ngày, đừng để tao qua đó.

Đoàn cười ngượng đáp :

– Dạ, con biết.

– Tụi bây làm ăn lồi thối quá. Ba bây mà không nói, vợ chồng thằng Tư nó để gì đưa bây mượn.

Đoàn chua chát nói :

– Con biết.

– Bây giờ mà đi ra ngoài mượn tiền lời mười lăm, hai mươi phần chớ không rẻ đâu.

– ...

– Coi bộ làm ăn cũng được dữ. Mới mua thêm ghế phải không ?

Hôm khai trương, tao qua đâu có nhiều như vậy ?

– Dạ phải.

Nga lấy cớ phải trông quán, nàng đứng lên đi vào trong, không ở lại nghe cha mẹ chồng nói chuyện. Những lời nói của họ chỉ khiến cho nàng nghe thêm buồn tủi hờn giận.

Đoàn bước vào trong sau khi tiễn cha mẹ ra về. Nga hỏi :

– Ba má về rồi hả anh ?

Đoàn gật đầu buông xuôi một câu :

– Ở Cả hai vợ chồng ngồi lặng đi không nói câu nào với nhau. Mãi một lúc lâu Đoàn mới lên tiếng :

– Ngày mốt là sinh nhật ba, má kêu về bên đó chơi Nga thử dài hiểu ý. Nàng buồn bã nói :

– Để em đi mua quà cho ba, còn số tiền này, anh cầm về phụ chú Tư nấu cái gì đó để ăn cho vui.

– Cát đi, anh còn tiền !

– Tiền đâu anh còn ? Tháng lương vừa rồi đóng tiền học cho con hết, anh làm gì còn tiền.

– Em không muốn anh vay mượn lung tung nữa. Em bán, tính ra đã đủ cho gia đình chúng ta sống. Anh tìm việc gì khác làm cho nhẹ nhàng một chút.

– Được mà. Chuyện của anh, em không cần lo.

Nga phật lòng vì câu nói xang lè của chồng. Cô dịu dàng lên tiếng :

– Đã là vợ chồng, anh lo hay em lo cũng thế, miễn sao gia đình chúng ta yên ổn hạnh phúc được rồi. Nếu như anh tìm được việc làm thì em cũng nghỉ bán để ở nhà lo cho hai con.

– Em đừng tính chuyện tương lai nữa , giờ thì tới đâu hay tới đó. Anh không bảo bọc được mẹ con em đã là một phần lỗi của anh rồi.

– Anh đừng nói thế.

– Phải chi ngày đó em đừng ưng anh thì đâu có khổ như vậy.

Nga rớt nước mắt nhìn chồng.

– Anh xin lỗi ...

– Em không muốn nghe anh nói những lời như vậy nữa. Tại sao lúc nào anh cũng tự trách mình ? Đời, ai lại không có lúc thăng trầm, anh còn yêu em là đủ rồi.

Đoàn ôm vợ vào lòng xúc động.

– Em không phải là người bạc bẽo, khổ sở thì quay đi. Ở với nhau bao năm rồi mà anh không hiểu em sao ?

– Anh xin lỗi, lúc này làm ăn thất bại, anh nản chí nên hay nghĩ vẩn vơ. Em đừng buồn, anh không vậy nữa đâu.

Ánh mắt đắm đuối của chồng khiến cho lòng Nga thanh thản lại. Trong vòng tay ấm áp của anh, nàng cảm thấy thật an toàn hạnh phúc.

Nga tiễn chồng ra rồi gọi Mai- người phụ việc Thay vì tiếng trả lời, nàng lại nghe những chuỗi cười rúc rích tinh quái vang lên sau lưng mình. Nàng ngơ ngác hỏi :

– Cái gì vậy ?

Mai nhí nhảnh bước ra, cô chỉ chừng hai mươi, gương mặt trái xoan với đôi mắt mí lót, trông cô đẹp cứ như các cô gái Nhật Bản. Từ khi Nga mướn cô vào làm, khách đến quán đông hơn, nhờ vào cái miệng xinh xắn lanh lợi của cô.

Mai nheo nheo mắt nói :

– Em thấy hết, rồi nghe Nga đỏ mặt, lườm Mai :

– Thấy gì ?

– Thì đó đó ... bồ của chị đẹp trai ghê há.

Nga chợt hiểu Mai đã làm lẩn Đoàn của cô, Cô nói :

– Em nói cái gì ? Anh ấy là chồng chị đó.

Mai ngớ ngàng nhưng lại trề môi ra chiều không tin :

– Chị đừng xạo !

Nga bật cười :

– Trời đất ? Chị xạo có lợi gì. Anh ấy là chồng của chị đó. Hôm nào chị dẫn Ti anh, Ti em đến quán cho em biết. Chị có hai con rồi.

– vậy sao ? Trời đất ! Vậy mà em cứ tưởng chị chưa có chồng, lắm chết.

– Con nhô này !

– Em có biết đâu. Từ hôm tới đây làm, thấy chị có một mình, em cứ ngỡ chị còn độc thân.

– Anh ấy đi làm xa, lâu lâu mới về !

– Tính ra anh ấy cùng gan ghê hén !

Nga ngờ ngác không hiểu Mai nói gì, thì Mai đã phá lên cười trêu nằng :

– Thì anh ấy dám để chị ra quán bán, không sợ người ta cua mất chứ sao.

– Hừ. Chỉ nói nhảm ! Thôi, Coi quán đi. Chị vô dọn dẹp nhà trong một chút.

– Để em làm cho.

– Không cần.

Thật ra, từ hôm Hiệp đi đến giờ, Nga hay vào nhà dọn dẹp quét tước căn nhà ch anh. Trước khi anh đi, anh có giao chìa khóa cho cô, dặn cô cứ vào ở nhưng cô lại không dám. Dù sao đó cũng là nhà riêng của anh và cô cũng không giao việc dọn dẹp cho người khác, vì sợ họ làm xáo trộn vật dụng trong nhà của anh.

Căn nhà cũng không có nhiều đồ đạc cho lắm. Ngoài phòng khách và phòng ngủ của anh thì căn nhà hầu như để trống. Lần đầu tiên vào phòng anh, cô không dám động vào thứ gì chỉ xếp lại sổ sách vở trên bàn và kéo lại chăn nệm cho ngay ngắn rồi thôi.

Hôm nay, Nga dừng lại khá lâu bên chiếc bàn của anh. Tấm ảnh của anh đặt lên bàn như đang cười với cô. Trong ảnh, anh mặc một chiếc sơ mi màu vàng nhạt, đứng ngông nghênh bên bờ đá đón gió, mái tóc xõa tung ra hướng biển để lộ gương mặt sáng ngời rạng rỡ, làn áo sơ mi dính sát vào người nổi hẳn những cơ bắp rắn chắc sạm nắng. Trông anh thật trẻ trung, khỏe mạnh và cũng thật đẹp. Cái nét đẹp cứ như cám dỗ cuốn hút người đối diện.

Bất giác, Nga cảm bức ảnh lên. Cô không biết, mình đã đứng như thế nhìn bức ảnh được bao lâu, cho đến khi nghe có tiếng động ngoài cửa vọng vào, cô mới vội vã đặt tấm ảnh trở về vị trí cũ, lẩm bầm :

Mình làm gì vậy ? Thật là điên rồ ! Nghĩ rồi, Nga quét vội lớp bụi trên bàn và vội vã quay ra. Cô bối rối đến sợ hãi như vừa bị bắt gặp làm một điều gì đó thật xấu.

– Chị Nga ! Trong nhà có ma hả ?

Nga nạt ngang lời Mai :

– Nói bậy !

– Vậy sao em thấy chị hớt hơ hớt hải đi như chạy ra vậy ?

– Làm gì có.

Mai tò mò nhìn vào trong; – Nhà đẹp quá chị há, lại rộng nữa, bỏ không uống ghê. Sao chị không xin chủ vô ở ?

– Nhà của người ta, ai cho mình vô ở, lỡ hư hao mất mát gì mình gánh đầu nôi.

Thừa lúc Nga nói, Mai lách người bước vào trong nhà nhìn ngó sắp soi. Cô tò mò xem xét mọi thứ, miệng thì trầm trồ xuýt xoa khiến cho Nga phải nhăn mặt kêu lên :

– Đừng có táy máy tay chân hư đồ đạc hết đó.

Mai chu mũi cười :

– Em coi một chút thôi mà, chị làm gì dữ vậy Chủ không có ở đây sợ gì !

– Không có chủ cho nên chị mới giữ để khỏi mang tiếng. Em ra đi !

Thế nhưng Mai đã đứng lại trước bức ảnh của Hiệp. Cô cầm lên xem rồi thích thú hỏi Nga :

– Chị Nga ! Ai vậy ?

Nga nhăn mặt vì cái tánh tò mò của Mai :

– Chị nói để trả lại chỗ củ, rồi ra cho chị khóa cửa.

Mai xụ mặt ảm ức :

– Chị khó quá vậy !

Thế nhưng Nga đã nghiêm nét mặt gạt đi :

– Em đi ra đi, cho chị khóa cửa. Đừng phá quá, chị không thích ?

Mai phụng phịu bỏ đi ra ngoài, lầm bầm :

– Làm gì dữ vậy !

Tú, người cùng làm với Mai hỏi khi thấy Mai buông người xuống ghế :

– Gì vậy ?

– Xi !

Mai hậm hực đáp :

– Thấy ghét.

– Bộ bị chị Nga chửi hả ?

Bà dám chửi tao ?

– Vậy chớ làm gì mà y chửi cái mặt vậy ?

– Vô trong coi một chút mà chị làm như tao ăn cắp đồ vậy.

– Thì người ta không cho thì đừng vô. Mà y cũng kỳ, tò mò chi những chuyện không phải của mình.

– Nhà đó cũng đâu phải của bà đâu.

Tú lắc đầu :

– Tao nói thiệt, chị Nga chị hiền chớ gặp chủ khác, họ chửi mày nát mặt rồi.

– Trời ! Thời buổi bây giờ chớ đâu phải lúc xưa. Phải thì làm không phải thì nghỉ, bộ chỗ khác họ không mượn sao. Đi làm thuê mà còn sợ cái gì vậy, chủ họ cần mình, sợ mình chớ làm gì mình sợ họ.

– Mày nói ngược đời quá !

– Không phải sao ? Cỡ tao đi quán nào chủ họ lại không năn nỉ mượn. Thử tao nghỉ, coi bả bán đất không. Nhờ tao kéo khách cho bả hôm nay, nếu không để gì mà bả hốt bạc. Xì ?

Tú thở dài trước miệng lưỡi đanh đá chanh chua của Mai :

– Biết rằng vậy, nhưng gặp chủ tử tế đàng hoàng như chị Nga đâu dễ. Mình làm lâu dài chớ có phải ngày một ngày hai đâu ?

– Tại mày sợ mất việc chớ tao không cần.

– Ờ, mà nè Tú !

Đang nói Mai chợt đổi giọng, ngoắc Tú lại gần. Tú lờm Mai đáp :

– Gì nữa đây ?

– Nói nghe.

– Nói đi ! Nhìn cái mặt của mày gian thấy ớn – Mày vô duyên vừa thôi. Ờ Lúc nãy vô nhà, tao thấy tấm hình của anh chàng nào đó trên bàn, trông đẹp trai hết sẩy luôn mày.

– Lãng chưa! Không nét na gì hết.

Tú mắng Mai rồi dợm bỏ đi. Nhưng Mai đã kéo Tú lại :

– Ngồi, nói nghe ! Mày vô làm trước tao, mày biết chủ nhà là ai hông ?

– Không biết.

– Xạo mày.

– Xạo làm gì. Lúc vô phụ chị Nga, tao chỉ thấy có mình chị ấy thôi. Chồng chị ấy tao cũng mới biết đây.

Mai thất vọng :

Ờ kể ra chị ấy có ông chồng cũng đẹp trai ghê, mày há. Nhưng tao vẫn thích anh chàng chủ nhà kia hơn.

Có phải là chủ nhà không ? Lỡ người ta có vợ rồi thì sao ? Mày vô duyên quá. Tao nói thiệt nghen. Đi bán quán chẳng qua chỉ là chuyện phụ thôi, chủ yếu là tìm một anh chàng nào đó để cặp bồ.

– Trời đất !

Mắt của Mai mờ màng, cô nói :

– Biết đâu hôm nào đó, tao lại chẳng làm quen được một chàng đẹp trai giàu có để đổi đời ?

Tú mỉa mai :

– Vậy sao mày không đi kiếm việc khác mà làm ?

Mai liếc xéo Tú :

– Mày nói việc gì ?

Thì lên thành phố đó , đi làm cho mấy chỗ đặc biệt , nơi đó toàn là dân ăn chơi giàu có ra vào, tha hồ cho mày chọn lựa.

Mai đỏ mặt tức giận vì hiểu ý Tú xỏ xiên mình. Cô ném cái bao thuốc đang cầm trên tay vào người Tú rồi rửa :

– Con quỷ ! Tao mà đi được thì mày đừng có lẻo đẻo xin tao cho theo.

– Xì ? Tao không có mơ ban ngày như mày.

– Khách vô kìa, ra hỏi đi con quỷ.

Mai dứ dứ nắm tay về phía Tú rồi mới chịu bỏ đi.

Hiệp bật người ra sau lưng ghế thở phào nhẹ nhõm. Anh vói tay đóng xấp hồ sơ trên bàn rồi lim dim mắt thư giãn sau những giờ căng thẳng làm việc.

Mấy tháng cuối năm, công việc dồn dập đến tối mặt mày. Anh cảm thấy quá mệt mỏi. Nhịp điệu khẩn trương của công việc, cộng thêm cái ồn ào vội vã đến chóng mặt của cuộc sống thường ngày khiến cho anh thêm có một nơi yên tĩnh thoáng đãng để nghỉ ngơi. Anh thêm được hít thở cái không khí trong lành còn mát lạnh hơi sương của buổi ban mai yên ả, thêm được đón những làn gió mát phả lên mặt trong những buổi hoàng hôn đỏ rực rỡ góc trời, để được nghe mùi hương hoa ve vuốt tâm hồn.

Anh rất thèm, rất nhớ, cái thèm cái nhớ cứ thôi thúc giục giã trong lòng, nhất là đôi mắt ấy ... Đôi mắt của người đàn bà ấy cứ như quán quýt khơi dậy nỗi khao khát đam mê trong anh.

Chưa bao giờ anh thấy mình bất lực như lúc này. Bất lực trước cơn khát đam mê của chính mình.

Nga Chỉ là một cái tên đơn sơ bình thường thế mà anh cứ muốn gọi mãi, gọi mãi cả trong giấc ngủ hàng đêm ? Nga ! Nga ! Nga. .

– Anh Hiệp !

Bàn tay mát lạnh của Bảo Châu quán ngang người anh. Mùi nước hoa đắt tiền của cô phủ trùm lên không gian quanh anh. Cái mùi nước hoa lúc trước anh rất thích nay bỗng trở nên ngọt ngào gay gắt.

Anh khẽ gỡ tay cô ra khỏi cổ mình, rồi lạnh nhạt nói :

– Em chưa về à ?

Châu quệt mũi anh rồi sà vào lòng anh nũng nịu :

– Nếu về thì đã không ở đây với anh rồi, anh khờ.

Hiệp nhăn mặt :

– Nhân viên còn ở ngoài, lỡ họ vào thấy thì kỳ lắm.

Châu không ngại còn bá lấy cổ anh cọt nhả :

– Cho họ thấy Hiệp khẽ chau mày :

– Anh còn phải làm việc.

– Anh đó, hôm nay cẩn thận quá vậy. Em đã chốt cửa rồi, không ai vào được đâu. hay là anh ... À ...

Châu hờn dỗi đứng dậy phụng phịu với Hiệp :

– Anh không thích thì thôi.

Cô tưởng sẽ như mọi lần, Hiệp đến dỗ dành cô. Nhưng chờ mãi vẫn không thấy bàn tay quen thuộc của anh đặt lên vai mình, cô quay lại rồi bực tức khi thấy Hiệp đang soạn lại xấp hồ sơ trên bàn. Thái độ của anh thật thờ ơ dường như không màng đến sự hiện diện của cô bên cạnh. Cô cau đôi mày, cau kinh hỏi :

– Anh sao vậy ? .

– ...

– Em hỏi anh đó.

Hiệp uể oai đáp :

– Có sao đâu.

Châu giận dỗi :

– Không mà anh như thế đó !

– Anh làm sao ?

– Hừ ! Nếu không thích thì em về. Thật ra, em sang định rủ anh tối nay đi ăn với em. Hôm nay là ngày kỷ niệm chúng ta quen nhau được hai năm rồi. Không ngờ anh lại thờ ơ như thế.

Nói xong, Châu rần rần nước mắt dùng dằng bỏ ra cửa. Hiệp chợt thấy thái độ của mình hơi quá đáng. Anh bèn bước theo chặn Châu lại:

– Anh xin lỗi. Công việc lúc này nhiều quá nên anh không khỏe. Em đến đúng lúc anh đang suy nghĩ. Đừng giận được không ?

– Lát nữa, em thích gì anh se mua tặng cho em, coi như chuộc lỗi và cũng như để ghi lại kỷ niệm hôm nay.

Châu dịu giọng nhưng vẫn còn vờ làm nũng, cô nói :

– Định mua chuộc em à ?

– Không có. Em là người hiểu biết, làm sao anh dùng kế sách đó với em được. Thời gian qua nhanh lắm, đừng để hờn giận chiếm hết những giây phút chúng ta bên nhau.

Châu chun mũi lườm anh, còn chút hờn giận cũng tan biến trong ánh mắt ấm áp nồng nàn mà anh đang nhìn cô. Cứ mỗi lần cô giận anh thì anh lại dùng chiêu sách này đối với cô, vì anh biết cô không thể nào phản kháng lại được ánh nhìn như hút hồn người của anh. Cái anh nhìn thật quyến rũ thật nồng nàn, nó như làm tê liệt sự tự chủ của cô và cô chỉ còn biết phục tùng anh vô điều kiện.

– CHÚNG ta đi nhé !

Hiệp trở về nhà thì cũng gần nửa đêm. Một buổi tối thật nhạt nhẽo với Bảo Châu. Từ sau khi gặp Nga tất cả những người phụ nữ bên anh đều trở nên vô vị kể cả Châu, người con gái mà anh đã màn nồng suốt hai năm qua. Có đôi lúc anh tưởng mình có thể cưới cả cô ấy thế mà giờ đây anh chẳng còn chút hứng thú nào khi đi bên cạnh cô nữa.

Thật là kỳ lạ đến khó hiểu, anh không làm sao lý giải được điều này. Nga giống như một con vi rút mang mầm bệnh lạnh cảm gieo vào lòng anh, khiến cho anh chột đứng dưng với hết thảy những người đàn bà quanh mình. Một con vi rút cực kỳ độc hại, nhưng anh lại tha thiết nhớ mong và khao khát. Anh bức bối nằm bật ra giường rồi suy nghĩ.

Giờ này không biết cô ấy đã ngủ chưa ? Ngay lúc này, anh rất muốn được nhìn thấy nàng, chỉ nhìn thôi. Phải, anh chỉ cần được nhìn thấy nàng và nghe được cái giọng nói khê khàng êm ái của nàng là anh đã thấy mãn nguyện rồi.

Cái dáng dấp ấy, cái khuôn mặt ấy, cái cử chỉ e ấp vụng về ấy sao mà quyến rũ đến thế.

Nàng cứ như một trái cấm chín muồi treo trên cao, còn anh thì cứ bất lực đứng nhìn mà thêm khát ước ao.

Nga à ! Em là ai ? Là ác quỷ hay nàng tiên ?

Bây giờ thì anh mới biết tương tư là gì, nó thật khó chịu thật khổ sở. Chưa lần nào trong đời mình anh lại phải chịu đựng cái cảm giác đáng ghét này.

Bấy lâu nay, anh không thể làm gì và cứ nhớ đến em. Không thể được. Anh không thể nằm đây mà ray rứt, mà dằn vặt chính mình. Cho dù thế nào thì anh cũng là một thằng đàn ông, anh phải làm một cái gì đó để chiếm hữu điều mình ao ước. Anh phải làm một cái gì đó. Nghĩ rồi Hiệp bật dậy.

Cái tỉnh nhỏ vẫn còn nằm ẩn trong sương mù. Cái lạnh của vùng Cao nguyên thật đáng sợ Hiệp cho xe lướt, đi trên con đường vắng của buổi đầu ngày phố xá hai bên đường vẫn còn say ngủ, lác đác chỉ vài hàng quán mở cửa đón khách sớm chẳng mấy chốc quang cảnh quen thuộc đã hiện ra trước mắt anh, lòng anh chột rộn lên một niềm vui khó tả. Anh nhấn ga cho chiếc xe lao vút đi.

Quả đúng như dự đoán của anh. Từ đằng xa, anh đã nhận ra ánh đèn màu nhấp nháy trên chóp quán của nàng.

Hiệp dừng xe rồi kéo ghế ngồi. Quán chưa có một người khách nào ngoài anh.

Nga bước vội ra, hỏi anh :

– Anh uống gì ?

Hiệp ngược nhìn lên, Nga ngạc nhiên đứng ngẩn ra. Chiếc áo khoác da đen, cùng chiếc nón kéo sụp che mắt vàng trán khiến cho Nga đã không nhận ra Hiệp.

– Không nhận ra người quen à ?

Nga lúng túng rồi ngượng cười :

– Tôi không ngờ vào giờ này lại gặp anh.

Hiệp vui vẻ bật cười, nụ cười làm ánh mắt của anh long lanh nhay múa. Anh đắm đuối nhìn nàng rồi lên tiếng :

– Giờ này là giờ kẹt à ? Cho dù có là giờ gì chẳng nữa, thì tôi muốn đến là đến, em không tiếp tôi sao ?

– Không phải nhưng ... À. Ý của tôi là trời còn quá sớm – Bởi vì tôi biết em đã mở cửa để đón tôi, nên tôi không ngần ngại, cho dù có sớm hơn nữa thì tôi cũng đến.

Nga cảm thấy thái độ và lời nói của Hiệp là lạ. Chỉ không gặp anh có một tháng thôi mà anh như ... làm sao đó !

– Em không vui khi gặp tôi sao ?

Nga tránh ánh mắt của anh, và che giấu sự bối rối của mình bằng một câu hỏi :

– Anh uống cà phê nhé?

Hiệp thoáng phật ý vì biết cô đang muốn né tránh anh :

– Tôi muốn em ngồi đây nói chuyện với tôi.

– ...

– Không được ư ? Chẳng lẽ tôi vượt mấy trăm cây số đường trường để thấy em lạnh nhạt đứng dưng như vậy với tôi ?

Nga cắn môi rồi đáp :

– Tôi không hiểu anh muốn nói gì ? Tôi biết hôm nay đã hơn một tháng là kỳ hạn tôi trả tiền mặt bằng cho anh.

– Hừ !

– Lát nữa tôi soạn tiền rồi gọi cho anh.

Hiệp sầm mặt :

– Tôi đến đây không phải vì vấn đề đó. Em không né tránh được mãi đâu.

– Xin lỗi ...

Vừa hay có người vào quán, Nga chớp lấy cơ hội đó đứng vội dậy.

Thế nhưng Hiệp đã làm lì nắm tay cô ghì chặt trong tay mình. Nga cuống lên rồi giậu dữ gắt lên :

– Anh lịch sự một chút được không ?

Nghĩ sao, Hiệp bỏ tay Nga ra. Nga bỏ mặc anh ngồi nơi góc quán rồi

đi lo phần việc của mình cho đến khi Tú và Mai đến.

Mai ngơ ngợ nhìn người đàn ông lìm lũi ngồi một mình kể từ khi cô đến.

Trên bàn của anh ta không có ly nước nào, cô ngạc nhiên và không nén được nỗi thắc mắc của mình. Cô hỏi Nga :

Chị Nga ! Cái ông kia không uống gì sao chị ? Nãy giờ em thấy ông ấy cứ ngồi nhìn chị mãi.

– À ! Em ra hơi thử đi.

Mai nhìn Nga một thoáng rồi bước ra lên tiếng :

– Anh uống gì không ?

– Gì cũng được.

Đến lúc này Mai mới chợt nhớ ra, cô nghiêng đầu reo lên :

– A ! Tôi nhận ra anh rồi.

Hiệp nhướng mày nhìn Mai. Trước mặt anh là một cô gái xinh xắn và có vẻ lạnh lùng. Anh hỏi :

– Cô biết, tôi à ?

– Dạ phải. Em thấy hình anh trong nhà.

– Hôm nọ chị Nga vào dọn dẹp, em theo chị ấy vào nhà nên biết. Chị ấy khó lắm đó, không cho ai vào nhà của anh hết. Hôm ấy em bị chị Nga la cho một trận.

– Vậy à !

– Nhà bỏ trống sao anh không cho chị ấy mượn ở. Có nhà thì tụi em cũng ngủ lại coi quán phụ chị ấy rồi, đâu phải về nhà chi cho cực. Tụi em không phá phách gì đâu.

– Cô tên gì ?

– Em là Mai.

– Cô làm cho Nga được lâu chưa ?

– Dạ, cũng mới đây thôi.

Mai chớp mắt nhìn anh chàng đẹp trai trước mặt rồi cố đem hết sự duyên dáng đáng yêu của mình ra trò chuyện với anh. Chẳng mấy chốc cô đã vui vẻ và thân thiện với Hiệp.

Xế trưa, Nga thấy Hiệp chở Mai đi. Cô nhìn theo rồi nói Tú :

– Mai nó đi đâu vậy Tú ?

Tú đáp :

– Dạ, chị sai nó đi chợ nấu cơm mà, có lẽ nó nhờ anh Hiệp chở đi.

– Vậy à !

– Con nhỏ đó cũng hay ghê. Mới gặp mà đã thân thiết được rồi. Em thấy nó kết anh ấy lắm. Cũng phải thôi, vừa đẹp trai hoạt bát lạ giàu có ... Một mẫu đàn ông lý tưởng mà nó ao ước bất lâu nay mà.

Nga nhận ra sự ganh tỵ trong giọng nói của Tú. Cô thở dài :

– Chuyện của ai nấy làm. Thôi mặc nó, em ra dọn dẹp đi.

– Dạ.

Từ lúc đó trong lòng Nga có một cái gì đó như không vui. Cho đến khi mâm cơm được dọn ra, như mọi lần chỉ có ba chủ tớ cùng ăn. Thế nhưng hôm nay Nga lại thấy Mai bày thêm một cái chén. Cô lên tiếng hỏi :

– Sao lại thêm một người ?

Mai nhí nhảnh đáp :

– Anh Hiệp ăn chung với mình.

Nga không bằng lòng, cô nói :

– Sao em không nói với chị ?

– Em thấy chuyện cũng không to lớn gì. Vả lại anh ấy là chủ đất, chị mời anh ấy một bữa cơm cũng là lẽ thường tình. Người ta ở xa đến mà. Sáng nay anh ấy còn chở em đi chợ và góp cả tiền chợ nữa.

Nga nhìn mâm cơm, quả nhiên thức ăn thịnh soạn hơn rất nhiều. Cô sầm mặt trách Mai :

– Cho dù thế nào, em cũng phải hỏi qua ý của chị. Nếu như em muốn mời anh ấy là quyền của em, nhưng đây là quán của chị, chị không muốn thấy em tự tiện như thế nữa.

Mai bị rầy thì xụ mặt. La Mai xong Nga bỏ ra ngoài. Tú lăm lét nhìn theo nói nhỏ :

– Mày lại chọc giận chị ấy rồi.

Mai liếc xéo Tú :

– Xì ! Tao chẳng thấy tao sai cái gì cả. Nếu chị ấy không thích thì tao dọn vào nhà cho anh Hiệp ăn, còn mày với chị ấy ăn chung đi.

Tú lắc đầu vì sự ngang bướng của Mai :

– Con nhỏ này nó kỳ thiệt ?

Cái nắng gay gắt của buổi cuối ngày đã dần phai, khi những làn gió mát về làm lao xao những vòm cây ngoài sân. Hai cây đàn thoăn thoắt trên tay Nga luồn qua hai sợi len, Nga tận dụng những giờ phút rảnh rỗi quán không có khách để đàn cho Đoàn chiếc áo ấm. Từ hôm anh đi đến giờ, anh chỉ nhắn về cho cô có một lần, không hề bàn bạc hay cho cô có thời gian chuẩn bị cho anh.

Anh đi cứ như là một sự dối hờn, nỗi nhớ, nỗi thương cứ ray rứt lòng cô.

Quyết định của anh khiến cho cô thần thờ hết mấy ngày liền.

Càng ngày, cô càng thấy anh xa cách cô hơn.

Cô chợt thấy mắt mình cay cay. Chiếc que đàn rời rạc rồi buông thõng xuống chiếc rổ mây.

– Nga !

– Nga !

Nga quệt nhanh giọt nước mắt trên mi rồi ngược nhìn lên. Đôi mắt ngờ ngàng của Hiệp đang đau đáu nhìn cô.

– Em sao vậy ?

Nga quay đi rồi lấy giọng bình thường đáp :

– Tôi không sao.

Hiệp ngồi xuống đối diện với cô rồi nhẹ nhàng lên tiếng :

– Có phải tôi đã làm cho em buồn không ?

Nga lạnh nhạt đáp :

– Chuyện vui buồn của tôi, không liên quan gì đến anh cả.

Hiệp thở dài :

– Em có những câu nói làm đau lòng người khác.

– Tôi không cố ý làm ai đau lòng và càng không muốn người khác hiểu lầm mình.

– Em nói vậy là em đã hiểu được phần nào tâm ý của tôi rồi.

– Tôi không hiểu gì cả.

– Tình cảm là vấn đề mà con người cảm nhận rất nhạy bén. Em không dối được tôi đâu. Tôi chắc em cũng biết vì sao hôm nay tôi có mặt ở đây. Đêm qua tôi đã thức suốt đêm vượt cả mấy trăm cây số để được gặp em.

– Anh Hiệp !

– Tôi biết là tôi đã khiến cho em bất ngờ. Chính tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại giống như một gã con trai mới lớn khi vừa gặp em. Tôi không làm chủ được bản thân mình, lúc nào tôi cũng như một kẻ mất hồn, ngơ ngẩn nhớ mong.

Thật buồn cười phải không. Nhưng chính em đã làm cho tôi trở nên như thế.

– ...

Hiệp buồn bã nhìn Nga, ánh mắt của anh thật da diết nồng nàn :

– Tôi rất muốn có được em bên tôi. Đó là suy nghĩ của tôi lúc này.

Nga bối rối lắc đầu. Hiệp đã khiến cho nàng quá đỗi kinh ngạc. Anh thật táo tợn và thẳng thắn, tuy nhiên lời tỏ tình của anh chỉ khiến cho nàng sợ hãi :

– Anh đừng nói nữa !

– Cho dù em có muốn tránh né cũng không thể tránh né tôi mãi.

– Anh chưa hiểu gì về tôi, tại sao anh lại dám nói những lời như thế với tôi ?

– Chẳng có nỗi sợ nào trong tình yêu của tôi cả. Tôi yêu em và chỉ biết yêu em thế thôi.

– Nhưng tôi thì không.

– Em nói dối ! Tôi đọc được trong mắt em sự bối rối, kể cả sự kiềm chế em đừng cố cưỡng lại mình. Nga !

Nga cuống quýt trước sự cuồng nhiệt của Hiệp, cô lúug túng đến lạc cả giọng :

– Anh điên mất rồi !

Nói xong, cô đứng bật dậy dợm bỏ đi thì Hiệp đã nắm tay cô ghì chặt lại.

– Em đừng tránh tôi nữa.

– Anh buông tôi ra ! Đừng làm như vậy.

– Nếu như em cứ muốn tránh câu hỏi của tôi Nga nhìn quanh may mà lúc ấy trong quán không có ai, kể cả Mai và Tú, cả hai đang rửa ly tách sau nhà.

– Anh buông ra đi. Thôi được, tôi sẽ nói chuyện với anh. Thế nhưng thái độ của anh chỉ làm cho tôi thêm sợ hãi. Anh hãy để cho tôi có thời gian được không ? Vì ngay trong lúc này, tôi không thể nghe thêm điều gì nơi anh nữa.

Bàn tay của Hiệp lơ lửng rồi buông thõng.

Nga nghe tim mình đập dồn trong lồng ngực, cô nhìn anh rồi quay nhanh vào trong khi thấy anh cúi đầu buồn bã.

Chuyện gì đã xảy ra với nàng ? Nàng ôm chặt lồng ngực mà vẫn nghe con tim nhảy múa điên loạn. Nàng cảm thấy hai má mình nóng ran lên, một cảm giác thật bất an và run rẩy :

Anh ta điên rồi !

– Chị Nga ?

Mai tò mò nhìn sững Nga khi thấy cử chỉ kỳ lạ của nàng.

– Chị sao vậy ?

Nga lắc đầu che giấu :

– Chị làm sao đây !

– Mặt chị đỏ rực lên. Chị bị sốt à ?

– À ! Có lẽ thế. Chị thấy chóng mặt quá.

Em coi quán giùm chị, chị vào trong nằm một chút.

– Để em lấy thuốc cho chị uống.

– Không cần, chị tự lấy được rồi.

Nhịp sinh hoạt trở lại bình thường như thường ngày, khi ánh hoàng hôn đã tắt hẳn cuối trời. Vào thời điểm này khách đã bắt đầu ra ngoài và ghé vào quán để tìm một chút thư giãn nghỉ ngơi bên tách cà phê thơm ngon.

Nga tất bật với hai cô phụ việc tiếp đón khách. Quả là công việc bận rộn đã giúp cô quên hẳn đi Hiệp, nỗi e ngại đến sợ hãi của cô.

Đêm trôi qua, cho đến khi tiếng xe cộ thưa thớt dần, âm thanh của

nhịp sống về đêm cũng lắng đi, Nga khép cánh cửa quán. Đến lúc này cô mới chợt nhớ đến Hiệp. Căn nhà vẫn đóng cửa yên lặng, cô chợt thấy e ngại, sau khi Tú và Mai ra về chỉ còn có mỗi mình cô ở lại trong quán, khi mà giữa nơi cô ở và căn nhà không có một rào cản nào. Cô vội gọi Mai lại.

– Mai à ?

– Dạ.

– Em có thể ngủ lại với chị không ?

Mai ngần ngừ rồi nói :

– Em không báo trước với gia đình, em sợ ở nhà trông. Mọi hôm chị vẫn ngủ một mình mà.

– À ! Chỉ vì hôm nay chị hơi mệt, sợ mai dậy không nổi, em giúp chị một hôm đi.

Mai dăm chiêu :

– Phải chi chị nói sớm một chút, em nhờ Tú đi ngang qua nhà báo cho má em biết. Anh Hiệp cũng về thành phố rồi. Nếu không, em nhờ anh ấy chở em về rồi đưa em quay lại cũng được. Bây giờ tối quá, em đâu dám chạy đi chạy lại một mình.

Nga nghe nói thì hỏi lại :

– Em nói anh Hiệp đã đi rồi à ?

– Dạ, anh ấy về thành phố rồi.

Nga kín đáo thở ra nhẹ nhõm :

– Nếu vậy thì chị không dám nhờ em nữa. Thôi, em về đi kẻo ,tối !

Mai ái ngại :

– Sáng sớm em ra phụ chị.

– Ừ.

Thì ra, anh ấy đã đi rồi ! Nga băng khuâng nhìn vào nhà rồi trở về chỗ ở của mình:

Anh ấy đến thật đột ngột và đi cũng thật đột ngột.

Nhưng dù sao như thế vẫn tốt hơn khi cô phải đối diện cùng anh ta.

Ngoài trời âm thanh đã tắt hẳn, chỉ còn tiếng gió đưa lá nhẹ nhẹ ngoài sân.

Nga nghĩ là mình sẽ dễ ngủ hơn khi không còn vướng mắc vì sự hiện diện của Hiệp. Thế nhưng không phải là thế, cô cứ trăn trở mãi mà giấc ngủ vẫn từ chối đến với cô.

Cái cảm giác ấm nóng nơi bàn tay của Hiệp va chạm vào cô vẫn còn đọng lại trên da thịt.

Cô không biết làm sao để rũ bỏ được nó. Có lẽ vì thế mà cô cứ mãi trăn trở thao thức trong đêm ! Cô tự giận chính bản thân mình, giận cái vương vấn kỳ lạ và tội lỗi ấy !

Phải ! Nó là một điều thật là tội lỗi không thể nào tha thứ được, cô nhắm khẽ hàng mi dày mượt và cất tiếng than :

– Trời ơi ! Tại sao mình lại có suy nghĩ đó ?

Tại sao mình lại có cảm giác đó đối với một người đàn ông xa lạ không phải là chồng mình ?

Anh Đoàn ? Anh hãy về với em đi. Tâm hồn em đang rất yếu đuối, nó chỉ chực phản bội lại anh. Mười năm làm vợ thế mà em vẫn để cho tư tưởng và cảm nhận của mình lén lút đi hoang, em thật đáng trách ! Em không hề muốn như thế ! Hãy tha thứ cho em !

Nga cố nghĩ đến gương mặt thân yêu của chồng, cố nhớ về những kỷ niệm đẹp đẽ qua cùng Đoàn, thế nhưng càng cố cô càng thấy sợ hãi khi cô cứ lẩn lộn giữa đôi mắt sâu đa tình của Hiệp và ánh mắt như trách móc của chồng.

Sự lẩn lộn ấy khiến cho cô như muốn điên lên vì sợ. Giữa hai bóng hình của hai người đàn ông đó cô không thể phân biệt rõ ràng. Có phải cái định mệnh nghiệt ngã đã trói buộc vào cô từ khi cô bước ra đối diện với Hiệp ngày nào. Cái lần đầu tiên đó cô đã thấy xốn xang kỳ lạ trước cái giọng nói trầm trầm khàn đục của anh, rồi cứ thế cô lặng lẽ đi theo sự sắp xếp của anh, giống như đi theo cái phần ẩn giấu sâu kín trong tâm hồn mình. Cái mầm mống tội lỗi cứ nhẹ nhàng luồn lách trong tim cô. Nó khôn ngoan không hề gây ra tiếng động nào để lý trí có thể thức tỉnh, cho đến khi cô nhận ra thì chỉ còn biết sợ hãi dần vạt chính mình !

Bà Thành ngạc nhiên khi thấy con dâu đến thăm mình vào cái giờ đã muộn này.

Bà hỏi :

– Ủa ! Bây không bán à ?

– Dạ, con cũng mới nghĩ.

– Sang tao có chuyện gì không ?

Bà nhìn con dâu dò xét rồi lấy giọng kể lể :

– Lúc này, tao cũng hết quá. Thành Tư nó đi làm chẳng đủ đâu vào đâu, con Ba thì gọi về cho được mấy trăm tháng có thăm gì, trông tới tháng, qua bây lấy tiền để xài.

Nga biết là bà hiểu lầm cô qua hỏi vay tiền, cô bèn lên tiếng :

– Con sang trước là thăm má, sau là hỏi má coi anh Đoàn có nhắn tin về cho má không ?

Nga vừa dứt tiếng thì bà Thành đã quắc mắt lên giận dữ làm cho Nga chùng hững, không rõ mình đã nói sai điều gì !

– Hừ ! Bộ bây tưởng thằng Đoàn nó núp lén gọi tiền về cho tao hả ? Nếu có thì cũng là bốn phần của nó thôi. Dò hỏi ! Hừ ! Tao để ra bây

được mà.

Nga chột hiểu nàng thờ dài, nhỏ nhẹ thưa :

– Má đừng nghĩ oan cho con, con không có ý đó Chẳng qua từ lúc anh ấy đi đến giờ không có tin tức gì, ở quán con thì không có địa chỉ, còn ở nhà ngoại tụi nó thì ở mút trong hẻm. Anh Đoàn không chắc có nhớ địa chỉ không, con nghĩ nếu có nhắn về, chắc anh ấy nhắn cho má, Liên con mới qua hỏi. Con lo cho anh ấy thôi !.

– ...

– Từ nào đến giờ, anh ấy có đi xa nhà lâu như vậy đâu. Lúc đi cũng không có bao nhiêu tiền trong túi, lại nghe nói lên rừng, con không biết anh ấy làm có nổi không, có bệnh hoạn gì không ? Nghĩ tới là con lo. Mẹ con của con chất chiu buồn bán cũng đủ qua ngày, chỉ còn anh ấy. Ủ nự ! Một thân một mình, Bà Thanh chắc cũng động lòng thương con, bà dịu giọng rồi chắt lưỡi nói :

– Ôi ! Trời sanh voi sanh cỏ. Nó là đàn ông sợ gì, nhắm làm nổi thì nó mới làm. Sao bây không hỏi bạn bè nó ?

– Con có biết bạn bè của anh ấy ở đâu mà hỏi.

Bà liếc xéo Nga :

– Vậy chớ sao lúc nó đi, bây để cho nó đi không cản ?

Nga cúi đầu buồn bã :

– Anh ấy có nói con tiếng nào đâu. Chạy xe cho người ta rồi nghe ai rủ thì hứng lên rồi đi, chỉ nhắn về cho con có mấy cnữ.

– Hừ ! Cái thằng. ? Tánh nó vậy đó, muốn làm là làm không bàn tính với ai hết. Nó cũng không nhắn gởi gì cả, hể có thì tao kêu con Ba đem qua cho mày.

– Dạ. Vậy thôi con về !

– Ờ, mà nè ! Nhớ tới tháng thì gởi tiền cho tao đó. Lúc này, tao kẹt lắm.

Nga thờ dài. Nói đi nói lại thì má chồng cô cũng không quên chữ "tiền". Cô cúi đầu nhăn nhuc khề đáp :

– Dạ, con nhớ !

– Thôi về đi cho tao ngủ.

Bà Thành đóng cửa lại khi Nga vừa bước ra khỏi hàng hiên :

– Má ! Chị Hai về hả má ?

– Ờ – Sao má không kêu chị ở lại chơi một chút ?

– Chơi gì giờ này ? Mười giờ rồi ! Có muốn chơi sao lúc này mày không lên chơi với nó ?

– Con tắm. Chị ấy qua có chuyện gì không má ?

– Nó hỏi anh Hai mày có gởi thư từ hơi về không ?

Liên trách anh :

– Anh Hai cũng kỳ ghê, đi mà không nói gì với vợ một tiếng, hỏi sao. chị Hai không lo.

– Xi !

Bà Thành trề môi mỉa mai :

– Nó có lo tiền thì có. Anh mày gọi tiền về cho nó thì khắc nó hết hỏi.

Liên bất bình nhìn mẹ khó chịu :

– Má nói làm như chị ấy tệ lắm vậy.

– Không phải sao ?

– Con nói thiệt, ba má để chị Hai anh Hai bỗng con về ngoại ở là con thấy kỳ rồi.

Bà Thành trợn mắt nạt :

– Kỳ cái gì ?

Liên cũng không nao núng, cô đáp :

– Má coi, lúc anh chị Hai làm ra tiền, anh chị ấy lo cho hết cả nhà, từ đám giỗ đến cái sinh nhật của từng người trong nhà, chưa kể đám cưới của thằng Tư cũng do một tay anh chị Hai lo. Vậy mà lúc anh ấy thất thế, má cứ chì chiết nặng nề, đến nỗi anh ấy phải dọn qua nhà vợ ở. Má không thương thì thôi, mà còn hắt hủi. Mặt mũi nào anh ấy ở bên đó, mà thấy anh ấy cứ suốt ngày ở bên nhà chủ xe, bộ má tưởng sướng lắm sao, chưa kể ảnh buồn ba má nữa.

– Trời đất ! Mày nói cái gì vậy Liên, mắc gì nó buồn tao ? Cái thứ “khôn nhà đại chợ”.

Liên phụng phịu bất mãn :

– Con nói phải thì thôi, con có nói sai đâu.

– Nó khổ là do vợ con của nó mắc mớ gì tao.

– Má nói vậy là tội lắm đó. Chị Hai về ở đây có hưởng được cái gì ?

– Sao mày biết ?

– Má không để ý sao, tiền bánh của Ti anh, Ti em, chị ấy cũng chờ anh Hai cho.

– Xi, mày giỏi hén ! Mày rành chuyện người ta quá hén!

Liên giận hờn :

– Con chỉ quan tâm đến anh chị của con thôi. Tại chị Hai hiền Liên con thương chị ấy.

– Vậy mai mày theo nó, làm với nó, ở với nó luôn đi.

Liên giậm chân tức tối :

– Má đuổi con hả ?

– Ai biểu mày khôn quá, chi bênh người dưng không biết bênh người trong nhà.

– Chị Hai là người trong nhà chứ có phải người dưng đâu.

– Mày còn cãi hả !

– Má đánh con, con chết cho má coi.

– Nói bậy hả ?

Vừa lúc Tư Minh bước ra, anh lên tiếng can thiệp :

– Tối rồi, má la chị Liên cái gì vậy ?

Mặt bà Thành hầm hầm, nhưng thấy con trai út lên tiếng thì bà hạ giọng đáp:

– Tao tức nó ngu Liên chửi nó.

– Thôi, má đi ngủ đi, kéo ba xuống lại um sùm. Có chuyện gì để mai hẵng nói má à.

Chờ cho mẹ đi khuất lên lầu, Minh mới nói với chị :

– Chị chộc má chi vậy ?

Liên thở ra buồn rầu :

– Chị chộc má cái gì. Chẳng qua thầy thương chị Hai Liên chị lên tiếng.

Chưa nói gì được thì má đã mắng chị rồi.

Minh chất lưỡi gạt đi :

– Biết vậy, chị đừng có gọi chuyện ra.

Liên bất bình trách Minh :

– Mà nói vậy mà nghe được sao ? Mà thấy lúc này anh chị Hai cực khổ vậy đó.

– Thi em làm gì được. Em còn ba má phải lo còn vợ em nữa.

– Mà ích kỷ vừa thôi.

– Không vậy thì chị biểu em làm gì ?

– Hừ ! Chuyện mà cho anh chị Hai mượn tiền dờ quán còn lấy tiền lời, tao nghe đã bức rồi.

– Không phải chủ ý của em. Thay vì tiền đó em gửi ngân hàng để dành cho ba má, anh chị Hai mượn thì em đưa ba má quyết định, cứ như ba má gửi ngân hàng thôi, có khác gì đâu ?

– Khác chớ ! Khác ở chỗ má bắt chị Hai trả một tháng hai triệu tiền lời kìa !

– ...

– Mà dám nói mà không biết không ?

– Em biết thì em làm sao được ? Chị biết tánh má mà.

Liên khoanh chân thở dài, ngồi gác cầm lên đầu gối thần thờ :

– Tao nói thiệt, tao buồn lắm. Có đôi lúc, tao muốn ra ngoài ở cho xong, cứ hể thấy mặt là má hỏi tiền:

Tháng nào lỡ kẹt mua sắm hay đi Chơi với bạn bè, đưa ít cho má một chút là má lằng nhằng đến khổ.

Minh bức bối đáp :

– Biết, tánh má vậy thì ráng mà nhịn, chị trả lời má làm gì.

Liên chán chường khi nghe Minh gắt lại mình. Cô biết hiện giờ trong nhà, Minh được ba má cô yêu quý hơn hết, mà tính khí của Minh không như anh Hai cô. Anh Hai thì chan hòa yêu quý em út, kính trên nhường dưới, lại hiền biết.

Còn Minh thì lại khác, được má cô thương hơn thì ra mặt lẩn át chị. Đôi lúc thái độ của Minh đã khiến cho Liên rất giận và tự ái. Nó làm cứ như cô là kẻ ăn nhờ, ăn chực ở nhà này vậy.

Cô lặng lẽ bỏ lên phòng và tự hỏi tình thâm là gì, khi cô nghe có tiếng lầu nhầu của Minh nói với vợ :

– Bà ấy chỉ làm mệt. Thôi, ngủ đi !

Dấu Ấn Vô Tình

Chương 3

Liên dừng xe trước ngõ vào quán. Từ khi Nga mở quán tới giờ, cô mới ghé đến.

– Chị Hai !

Nga mừng rỡ khi thấy Liên đẩy xe vào.

– Ủa ? Cô Ba đi đâu mà ghé chị ?

– Em ở nhà ra, Hôm nay được nghỉ hai ngày Liên ra chị chơi. Có làm gì để em phụ với chị ?

Nga cười rồi kéo ghế cho Liên :

– Giờ này cũng vắng khách rồi. Em ngồi chơi uống nước với chị đi.

– Em bận quá Liên không ra giúp chị được. Lúc này đang cho học trò thi học kỳ, em cũng vừa chấm điểm làm tổng kết xong.

– Chị biết !

– Chị Hai bán thấy cực không ?

– Cực cũng ráng thôi em à, miễn có tiền lo cho hai đứa là được rồi.

Liên cúi mặt thở ra :

– Hôm qua, em mới bị má la.

– Sao vậy ?

– Có gì đâu chị biết tánh má rồi đó.

Nga dịu dàng cười :

– Vậy thì em cũng đừng có buồn, má la rồi thôi. À ! Lát nữa chị gửi tiền với hộp trà sâm về cho ba má, em cầm giúp chị nghe.

– Chị Hai ! Em qua không phải lấy tiền, em qua chỉ để thăm chị.

– Chị biết.

– Biết mà chị còn làm vậy.

– Cũng tới tháng rồi, chị không có thời gian chạy qua má, chị sợ má trông.

Còn hộp trà này người ta nói hàng của Đài Loan uống rất mát, bổ cho người già lắm.

Liên cảm động cầm hộp quà của Nga rồi nói :

– Má đối xử với chị như vậy mà chị vẫn tốt với má.

– Má có tệ bạc gì với chị đâu mà em nói vậy lỡ má nghe má buồn. Giờ anh Hai không có ở nhà thì chị phải thay anh ấy quan tâm tới má.

– Lúc này má hay cần nhẫn quá, em nghe liết cúng nản.

Nga thương xót cho cô, tính ra cô cũng hai lăm hai sáu rồi mà vẫn chưa lập gia đình.

Nga hỏi dò :

– Lúc này em thường hay đi chơi không ?

Liên lắc đầu :

– Em có dám đi đâu chớ. Ra khỏi nhà chẳng bằng ai. Lương giáo viên có là bao đâu, mua bộ đồ đã hết, rồi còn tiền phụ gia đình ... Thôi thì ở nhà cho đỡ tốn kém, đỡ mắc cỡ. Em tính bỏ dạy lên thành phố kiếm việc gì làm, mà cứ dùng dằng, vì không quen biết ai.

– Thì lấy chồng cho chồng lo.

Liên đáp :

– Sao chị lấy chồng đó, mà chị có được chồng lo đâu.

Nga cười :

– Chị khác.

– Khác gì chớ ? Đàn ông bây giờ họ cũng khôn đáo để. Họ kiếm con ông cháu cha để lấy có người đỡ đầu, còn không thì cũng là dân buôn bán giàu có để đỡ phải lo. Chớ giáo viên như em, ai cưới. Chậc ! Mà có cưới cũng chỉ những người ngang tầm của mình !

– Giàu nghèo đâu thành vấn đề, miễn mình yêu thương nhau là được rồi Liên à.

– Em biết, mà má có chịu đâu. Mấy lần dẫn bạn trai về nhà, ai má cung chê.

Người này nghèo quá, người kia thì chẳng có địa vị. Người ta thấy thái độ của má người ta cũng nản mà bỏ đi. Thôi thì đừng quen ai cho xong.

– Giàu nghèo là do mình làm ra, mình ưng là được rồi.

Liên lắc đầu :

– Chị biết tánh má mà, có mà em cuốn gói theo người ta chớ má để gì gả:

Còn em thì lại không có can đảm làm xấu. Thôi chị Hai à, số phận thì đành chịu.

Chút chị có về thăm bé Ti không, cho em theo với. Em nhớ hai đứa nhỏ quá.

Liên chờ Nga vừa về đến ngõ thì hai đứa con của nàng đã ủa ra mừng đón:

– Má về ! Má về ... Ngoại ơi ! Má về ! Có cô Ba Liên nữa nè.

Bà Liên bước ra cười :

– Coi đó nó mừng má nó rồi còn kêu cả tên tộc của tao ra nữa, không kiêng cù gì cả.

Liên bước vô cúi chào bà:

– Thừa bác, con mới tới. Cũng tại con mà mấy nhỏ mới lờ miệng.

Bà Liên cười :

– Ôi ! Bác nói đùa cho vui mà, cái tên đặt là để kêu chớ có phải để dành đâu.

Chẳng qua cái tên Liên nó đẹp, Liên bác cháu mình mới có trùng, phải không ?

Liên bật cười :

– Dạ phải.

– Hồi xun cứ hoa, mai, cúc, lan, đào mà đặt Má của bác là ngoại của chị Hai con thích hoa sen Liên mới đặt là Liên, không biết là Liên có phải là sen không?

– Con cũng không rõ, chỉ biết sen được người ta gọi là hoa quân tử.

Bà Liên bật cười xòa :

– Vậy là hai bác cháu mình đều dốt đặc như nhau, cả cái tên của chính mình mà cũng không biết có ý nghĩa gì. Thôi thì cứ Liên già, Liên trẻ cho xong.

Liên cũng cười theo tiếng cười giòn giã của bà. Trong khi ấy bà quay sang săn sóc cho con gái. Bà hỏi xem Nga đã ăn gì chưa, có khỏe không, làm có cực không, tối ngủ thế nào ? Sự quan tâm lo lắng của bà đối với chị dâu cô khiến cho cô thấy tủi lòng. Mặc dù bà không ở nhà cao cửa rộng như má cô, nhưng tấm lòng của bà đối với con cháu sao nó menh mông bao la quá.

– Ở trường Ti anh, người ta đòi tiền học phí kỳ hai đó.

Nga tần ngần nói :

– Vậy hả má ? Để ít bữa con gom tiền rồi con đóng cho cháu.

– Không cần, má đóng rồi !

Nga chưng hửng :

– Tiền đâu má có ?

– Chắc ! Con hỏi làm gì ? Hai chị em con vô ăn chè đi. Nải chuối ở

nhà chín, tội nhỏ nó ăn không hết má bỏ nấu chè, định lát có ai đi ngang gọi cho con.

– Má mắc công làm chi, má lo cho hai đứa nhỏ là được rồi.

– Con nói sao vậy ? Con là con má, má không lo cho con thì lo cho ai. Còn thằng Đoàn nữa, đi gì mà biệt tăm không chịu tin tức gì về: Má lo cho nó quá.

Thấy vợ chồng con mỗi đứa mỗi nơi mà má đau lòng. Phải chi má có tiền dung dưỡng cho tội con thì tội con đâu phải ly tán !

– Má ! Có cô Ba thằng Ti lại chơi, má đừng nói vậy.

– Cô Ba nó cũng là người trong nhà mà.

– Thôi, để con vô mức chè.

– Ở con đi đi.

Chờ cho Nga đi khuất, Liên mới lấy số tiền lúc nãy Nga đưa cho mình dúi vào tay bà Liên :

– Bác cầm đóng tiền học cho thằng Ti đi.

Bà Liên ngần ngại đẩy ra :

– Tiền đâu con đưa cho bác vậy ?

– Bác cầm đi. Đây là con cho cháu Ti, bác đừng cho chị Hai con hay, là tiền của con đó !

– Nhưng ...

– Bác cất đi, chị ấy lên bây giờ. Chẳng lẽ con là cô Ba của thằng Ti mà không lo cho cháu được sao ?

– Nhưng bác cũng phải nói với Chị Hai con một tiếng.

– Bác đừng có nói ! Con không muốn để chị ấy lo nghĩ.

Bà Liên cầm tiền bỏ vào túi rồi trù mền nhìn Liên :

– Cháu tốt quá !

– Chẳng qua tại chị Hai tốt với cháu thôi, bác hứa là đừng nói cho chị ấy biết đó.

– Ờ.

Liên dựng xe sát thềm nhà rồi vui vẻ bước vào chào ông bà Thành.

– Thừa ba má, con mới về !

– Đi gì dữ vậy ?

– Dạ, con qua chị Hai chơi.

Bà Thành quay sang hỏi :

– Qua bên đó làm gì ?

– Dạ, thì phụ chị ấy buôn bán.

– Hừ ! Bầy rảnh quá há, nhà cửa không lo đi lo chuyện bao đồng.

– Má !

Liên cảm thấy tâm trạng của mình hôm nay rất vui nên cô chỉ cười, rồi đến bên cạnh bà Thành, cô nói :

– Chị Hai có gói tiền cho má nè.

Bà Thành lườm con gái, rồi tươi tỉnh cầm tiền :

– Coi vậy mà cũng được nhờ.

– Hả ! Sao có bấy nhiêu vậy ?

– Con mượn tạm xài, ít hôm có lương con trả cho má.

Bà Thành trợn mắt :

– Mà y xài gì dữ vậy ? Tiền đâu mà y trả tao ? Trời đất ! Tưởng nó tử tế qua đó lấy tiền về cho mình, nào ngờ nó có mưu đồ.

– Má nói gì thấy ghê vậy ? Con kẹt nên mượn xài đỡ rồi con trả, chớ có lấy luôn của má đâu.

– Nhưng mà mà y xài cái gì mà hết từng đó tiền ?

– Con ... mua mấy bộ áo dài để đi dạy, áo con cũ hết rồi.

– Hừ ! Điều đàng quá hén !

Ông Thành thấy thế thì cười xòa chen vào can thiệp :

– Thì bà cũng cho nó sửa soạn một chút chứ. Kẻo không, nó cứ ở nhà cho tôi với bà nuôi chết khô à ?

Bà lườm ông :

– Ông còn bắt thang cho nó leo.

– Hà hà. Có mỗi đứa con gái mà bà không chăm sóc chu đáo cho nó nữa già nó bỏ đói bà à.

Bà trề môi :

– Chớ giờ tôi nhờ gì được nó ? Chỉ giỏi khôn nhà đại chợ.

Liên biết mẹ đã thôi cần nhằn mình, cô liệu thế rồi rút lên lầu. May mà má không biết cô lấy tiền cho con chị Hai, nếu má mà biết chắc cô lại còn phải nghe cái câu mắng khôn nhà đại chợ thêm một trăm lần nữa không chừng.

Trời đã chập choạng tối, Liên vội vã thu xếp sách tập vào giỏ rồi lấy xe ra về. Hôm nay tổng kết cuối học kỳ nên cô phải ở lại họp rồi báo cáo thành ra mất rất nhiều thời gian, trong khi chỉ có mình cô, nhà lại ở xa. Trưa nay vì vội đi, cô quên không nói với mẹ cô phải ở lại họp nên về trễ. Thế nào về nhà, cô cũng bị rầy rà.

Chiếc xe lao nhanh trên đường gần ngay khu trung tâm huyện.

Chiếc xe của cô chao đi rồi đâm sầm vào một người đàn ông. Anh ta té xuống đường.

– Ối !

Ầm ...

Liên chạy vội lại bên anh ta, lay gọi :

– Anh có sao không ?

– ...

– Anh đau chỗ nào, để tôi đưa anh đi bệnh viện nghe.

– Không cần !.

Liên nhăn mặt khi nghe mùi rượu phả ra từ người anh ta.

– Anh chắc không sao à ?

– Có lẽ vậy. Cô đỡ tôi về phòng trọ đi.

Liên nhìn quanh rồi đành chờ anh ta đi.

Loay hoay một lúc, cô cũng đặt được anh ta nằm lên giường. Đường như chân của anh ta chảy máu, Liên lo sợ nói :

– Chân anh chảy máu kia. Hay là để tôi đưa anh đi bệnh viện !

Anh ta nạt ngang :

– Đã nói không cần. Cô rửa vết thương cho tôi rồi về đi.

Liên tần ngần rồi đành quay ra :

– Anh chờ tôi đi mua bông băng.

Liên ra khỏi khách sạn rồi đến tiệm thuốc gần đó mua bông băng và một ít thuốc cho anh ta. Đang đi, cô chợt nghĩ, lỡ mà ai nhìn thấy cô vào khách sạn thì xấu hổ chết. Cô thở dài rồi cũng đành gọi xe lần thứ hai trước ánh mắt như cười của người bảo vệ. Cô ôm đóng thuốc mà đổ mặt đi như chạy về phòng của gã đàn ông lúc nãy.

Gõ cửa mãi mà không thấy có tiếng trả lời, vừa lo sợ lại vừa ngại ánh mắt của người ta. Cô toát mồ hôi đứng đợi.

Cộc ... cộc ... cộc Anh ta làm gì trong đó vậy kia ? Không lẽ anh ta bị làm sao rồi ? Trừi ời !

Lỡ như ... Nhiều người chỉ té thôi đã bị chấn thương sọ não mà chết:

Ồi ! Cầu trời cho anh ta không có sao.

CỘC ... cộc ... cộc.. Liên cúi gầm mặt khi có một đôi thanh niên đi ngang qua hành lang đưa mắt tò mò nhìn cô.

– Kinh khủng quá ! -Cô nhủ thầm rồi nôn nóng gõ cửa lần nữa.

CỘC.cộc ...cộc.. – Ưm bé ời ! Hay sang phòng anh đi, anh chơi đẹp lắm !

Hai gã đàn ông lúc nãy quanh lại giữ giọng bông đùa nhảm nhí. Liên cuống lên ôm số bông băng vào sát người :

– Nè cộ em !.

Vừa may cho cô lúc đó có một nhân viên khách sạn đi tới. Cô chạy vội lại nhờ chị ta.

– Phòng có chuông, cô không nhấn lại đi. Gõ người ngủ trong đó làm sao nghe:

Liên đỏ mặt :

– Tôi không biết.

Cô ta lạnh lùng nói :

– Lần sau, nói bạn trai đưa chìa khóa cho.

– Anh ta không phải ...

Thế nhưng cô ta đã quay lưng bỏ đi, vừa lúc có tiếng động và cánh cửa bật mở.

Gã đàn ông lúc nãy cau mày hỏi :

– Cô đi đâu vậy ? Biểu cô băng vết thương cho tôi mà cô lại bỏ đi. Tôi không muốn làm khó cô nhưng cũng không để cho cô phải trách nhiệm đâu nghe.

Liên vội phân trần :

– Tôi đi mua bông băng chứ có bỏ đi đâu.

– Hừ !

Gã ngồi phịch xuống chiếc xe lông rồi đuổi chân bột người ra, cau có gắt :

– Băng đi ! Nhớ rửa cho sạch đó !

– Tôi biết.

– Hừ !

Liên vén quần gã lên rồi đổ mặt trước chiếc chân trần trụi của gã :

– Nè ! Sao không rửa đi, để lâu vết thương nhiễm trùng thì sao.

Liên lóng ngóng cầm chai thuốc lửa xịt nhẹ lên chỗ đau. Gã nhăn mặt rên lên, làm cho Liên thêm cuống quýt :

– Trời ơi ! Cô rửa thuốc mà cứ như người ta xịt nước rửa xe vậy.

Chịu sao nổi !

– Xin ... xin lỗi. Để tôi làm cẩn thận hơn.

– Hừ !

Liên bặm môi rồi lấy bông chạm nhẹ lên vết thương.

Chắc là anh ta phải đau lắm. Không biết lúc ngã anh ta bị chiếc xe đè lên như thế nào mà đường rách thật to và sâu. Máu vẫn chảy rỉ rả khi Liên chùi bụi bẩn quanh vết thương.

– Vết thương sâu quá, hay tôi đưa anh đi bệnh viện may lại.

– Không cần ! Cô cứ băng sạch, cho tôi. Cô có mua thuốc cho tôi không ?

– Dạ có.

– Tốt ! Thật là xui ! Đi bộ mà cũng bị xe đụng.

Liên rụt rè nói :

– Tại anh định băng qua đường trong lúc xe tôi trờ tới, bên ngoài lại có chiếc xe hơi.

Hắn cúi lên gắt cô :

– Tôi chưa đến cô mà cô đổ hết lỗi về phía tôi !

– Nhưng ...

– Nhưng cái gì ?

Hắn dữ dằn quát :

– Không cứng tay lái thì đừng có chạy ra đường để làm khổ người ta.

Liên sợ sệt làm bầm trong miệng. Cô rất tức nhưng lại không dám nói ra.

Chẳng qua anh say rượu không thấy đường Liên tông vào tôi chứ bộ.

– Cô nói gì vậy ?

– Tôi nói anh ráng chịu đau để tôi bó vết thương lại.

– ...

– Xong rồi đó ! Tôi lấy thuốc cho anh uống nghe?

– ...

– Giờ.. tôi về được chưa ?

– – Nếu có gì thì anh đến tìm tôi.

Hắn chợt cười khẩy :

– Tìm cô để làm gì ? Bồi thường tiền thuốc à ?

– Cô tên gì ?

– Tôi tên Liên.

– Cô về đi !

Liên ngập ngừng vì sợ gã đổi ý :

– Tôi về nha.

Hắn phẩy tay như một mối :

– Về đi !

Chợt dừng Liên lại thấy ái ngại. Kể ra hắn cũng không làm khó dễ gì cô, ngoài cái câu lúc nãy hắn quát cô, còn ngoài ra thì trông hắn cũng không đáng sợ lắm.

– Sao chưa về ?

Liên lúng túng rồi bước ra cửa, nét mặt của gã khiến cho cô thấy chần chừ không muốn rời chân, nhất là ánh mắt, của gã lộ rõ vẻ buồn bã tuyệt vọng, trông tội tội làm sao Cô cầm nắm cửa và hỏi :

– Anh không sao chứ ?

– Cô về đi !

– Tôi ... về đó.

– Đi đi !

Cánh cửa khép lại sau khi Liên còn thấy gã bật người ra ghé buong thõng hai tay đưa mắt nhìn lên trần nhà. Cái gương mặt, cái hình ảnh ấy cứ theo cô suốt dọc đường đi.

Bà Thành chau mày gắt lên khi Liên vừa dựng xe vào thềm :

– Bây đi đâu mà giờ mới về vậy ?

Liên nghĩ sao bèn nói dối :

– Con bạn họp rồi xe bị hư.

– Rồi cái xe có sao không ?

Liên thở dài :

– Má chỉ lo cho cái xe thôi, chẳng hỏi con tiếng nào.

– Xì ! Bây về rồi còn hỏi cái gì.

– Xe không sao. Con đi tắm đây.

Liên ngán ngẩm lên phòng. Từ lúc đó cho đến lúc lên giường cô vẫn cứ trần trọc không ngủ được. Hình ảnh của gã đàn ông đó cứ lởn vởn trong đầu cô.

Không biết vết thương của gã có bị nhiễm trùng không. Lỡ tối nay gã bị sốt.

thì sao ? Tại sao lúc này mình không cương quyết chở gã đến nhà thương cho yên tâm ?

Mà gã cũng lạ, không chịu đến bác sĩ, cũng chẳng một tiếng rầy rà la lối. Lúc thì dữ tợn như con sói, lúc thì nhẵn như con chi chi, như chẳng cần gì, kỳ quái thật. Cứ như người đang muốn đi chết ấy. Hừ ! Lỡ mà hấn cứ để vết thương nhiễm độc để ... tự tử thì sao ? Té ra là lỗi do mình à ...

– Chết !

Nghĩ đến đó rồi Liên cứ bần khoản lo lắng. Sáng sớm hôm sau vừa mở mắt dậy, Liên đã vội vã thay áo lấy xe ra ngoài. Bà Thành thoáng ngạc nhiên hỏi :

– Hôm nay dậy sớm vậy ?

Liên đáp :

– Con có công chuyện.

– Công chuyện gì mà mới sáng sớm đã lật đật đi, không cả ăn sáng ? Mọi khi đến giờ kêu mãi cũng còn lẩn qua trở lại không dậy.

Mặc cho mẹ cản nhắc, Liên đã cho xe nổ rồi lao ra đường. Cô ngần ngại đứng trước khách sạn, cái khách sạn mà hôm qua cô đã đưa gã đàn ông bị thương đến.

Bây giờ mà một mình đi vào thì thật là kỳ. Lỡ có ai quen thấy thì cả cái thị trấn này sẽ đồn ầm lên cho coi.

Cô nhìn quanh rồi tần ngần mãi không biết làm sao.

– Này cô ! Cô cần gì ?

Liên quay lại thì nhận ra người bảo vệ hôm qua. May quá, có vẻ anh ta đã tan ca làm, vừa định về và thấy cô đứng xó rợ trước cửa ra vào.

– Anh à ! Tôi muốn hỏi thăm người đàn ông bị thương hôm qua, tôi đưa vào đây ra sao rồi ?

Anh ta nhui mày nhớ lại :

– À ! Tôi nhớ ra cô rồi. Là cái người bị cô đụng phải chứ gì ? Hôm qua tôi đã giúp cô dìu anh ta lên phòng ?

– Phải rồi ! Anh làm ơn, tôi là con gái không tiện vào đó.

– Tôi cũng không rõ nữa. Hay là cô vào hỏi thử nhân viên quản lý xem.

– Tôi ...

– Tôi đưa cô đi. Không sao đâu, mình ngay thẳng mà lo gì !
Suy nghĩ một lát rồi Liên đi theo anh ta. Lúc này trời vẫn còn sớm không có bao nhiêu người ngoài đường, các đồng nghiệp của cô chắc cũng chưa đến lớp.

Có tiếng lau nhà trong phòng rồi tiếng trả lời vọng ra.

– Vào đi !

Liên quay lại cảm ơn người bảo vệ :

– Cảm ơn anh nhiều.

– Không có chi. Anh ta không làm khó dễ cho cô chứ ?

Liên lắc đầu :

– Dạ không. Tôi. Chỉ băng bó thuốc men cho anh ta thôi.

– Cũng may ?

Cánh cửa bật ra, Liên chào người bảo vệ rồi bước vào trong. Gã đàn ông hôm qua có lẽ bị Liên làm mất giấc ngủ, anh ta nằm như khó chịu :

– Chuyện gì nữa đây ?

Liên nhỏ nhẹ đáp :

– Tôi đến thăm anh ! Tôi qua hơi sợ anh bị sốt Gã cầu nhàu những câu không rõ trong cổ họng.

– Tôi có mua thức ăn, sáng cho anh không biết anh thích ăn gì Liên tôi mua cả xôi, bánh mì và phở. Anh ăn phở nhé ?

Đột nhiên, gã gào lên :

– Trời ơi !

Liên giật bắn người trước ánh mắt dữ tợn của gã đang lờm lờm nhìn cô.

– Ai bảo cô đến ?

– Hơ !

– Cô có biết tôi mới ngủ được hay không ? Dẹp hết mấy cái thứ quái quỷ đó đi !

– Tôi ...

– Tôi cái gì ?

– Tôi xin lỗi.

Liên thay vì tức giận trước thái độ của hắn, nhưng trái lại cô vẫn ôn tồn nhỏ nhẹ, mặc dù có chút sợ hãi khi hắn dữ tợn quát cô. Cô nghĩ có lẽ do vết thương hành đau nên hắn mới cộc cằn đến thế.

– Anh đừng giận ! Tôi chỉ muốn xem vết đau của anh ra sao thôi. Anh để tôi thay băng băng cho anh, có lẽ nó sẽ bớt nhức hơn. Tôi có mua

cả cà phê cho anh đây, anh uống nhé?

– ...

– Không sao đâu, tôi biết anh đang đau. thật ra, tôi cũng có lỗi, nếu như hôm qua tôi thắng kịp thì không đụng phải anh.

– ...

– Anh đừng nổi giận la lớn, tôi sợ lắm. Tôi cho anh ăn xong thì tôi đi ngay, không làm phiền anh đâu.

Bất chợt, gã dịu xuống, ánh mắt của gã không còn quắc lên nhìn cô, gã nói :

– Tôi không ăn. Cô cho tôi ly cà phê.

Liên mừng rỡ trao ly cà phê cho gã :

– Để tôi thay băng cho anh !

Gã im lặng để cho Liên làm không một tiếng rên la, cho đến khi Liên thu dọn xong, cô mới nói :

– Tôi để thuốc ở trên bàn, lát anh uống đi , có sẵn nước rồi. Tôi về đây !

Gã nhìn ly nước dần cẩn thận trên gói thuốc cùng hộp xôi ổ bánh mì và linh tinh những lon nước ngọt. Hắn chợt chau mày. Vừa lúc Liên cũng đẩy cửa bước ra, hắn đột ngột nói cô :

– Cô tên gì ?

Liên quay lại đáp :

– Tôi là Liên.

– Cám ơn cô.

Liên sững sờ nhìn gã:

Lần đầu tiên kể từ lúc xảy ra chuyện, gã ăn nói thật dịu dàng nhã nhặn cùng cô.

Ánh mắt của cô chắc là lạ lắm nên hắn có phần lúng túng hắn nhướng mày hỏi :

– Trông tôi quái lắm à ?

Liên lắc đầu :

– Không. Có điều như thế này trông anh không đáng sợ lắm.

– Tôi đúng là như thế đó.

Liên ngơ ngác nhìn gã. Đúng là một gã đàn ông kỳ lạ, lúc thì như cộc, lúc thì như một con nhím xù lông lên. Còn bây giờ nhìn nụ cười của gã, Liên lại muốn nán ná ở lại. tuy nhiên cô biết là mình không thể làm như thế. Cô chào gã rồi quay ra sau khi nói với gã :

– Chiều nay, tôi sẽ đến thay băng cho anh.

– Cô cố mà làm ! Nếu không, tôi sẽ kiện cô vì đã chạy xe gây tai nạn cho người khác đó.

Liên ngẩn ra thì gã lại bật cười và còn nheo theo đuôi mắt cùng cô :

– Tôi không đùa đâu. Có rất nhiều người làm chứng cho tôi.
 Cô không biết ý gã ra sao, gương mặt của gã thật nghiêm và lạnh, nhưng ánh mắt thì như có tia cười :

– Tôi không có ý chối bỏ trách nhiệm. Nếu không, tôi đã không trở lại sáng nay.

– Tôi ghi nhận thiện chí đó của cô. Tôi không bồi thường cô nhưng cô phải lo cơm, thuốc cho tôi.

– Cô thấy đó, chân tôi đau như vậy, tôi làm sao sinh hoạt như ngày thường được. Nào ăn uống, vệ sinh. Đáng lý ra cô phải trực chăm sóc tôi hoặc. mượn người phục vụ cho tôi.

– Tôi ... tôi không đủ tiền mượn người lo cho anh.

– Vậy thì cô tự thu xếp.

Gã tỉnh bơ nói với Liên :

– Tôi ... tôi còn phải đi dạy.

– À ! Thì ra cô là cô giáo.

– Tôi không thể nghỉ dạy được.

Hắn cau mày, vẽ hung tợn lại hiện lên gương mặt của hắn :

– Thế cô tính sao ? Cô nghĩ tôi không có việc làm à ? Tôi nằm đây là tồn đọng biết bao là sổ sách giấy tờ cần làm.

– Tôi ... Chỉ là chuyện xui rủi, tôi đâu cố ý.

– Hừ ! Nếu như cô cố ý thì cô có được thoải mái đứng đó nói chuyện với tôi không ?

Liên thở dài ân hận nghĩ sao tự nhiên mình lại ngu xuẩn trở lại đây làm gì ?

Hôm qua hắn đâu có hỏi tên tuổi địa chỉ của ở, mình trốn luôn thì dễ dàng rồi.

Hình như bao giờ cô cũng tự chuốc họa vào thân thì phải. Ú hự ?

Giờ tính sao đây. Đột nhiên hắn hăm dọa cô :

– Nè ! Cô đừng tính chuyện bỏ đi luôn nghe. Cô mà bước ra khỏi phòng là tôi la lên đó.

– Hơ ! Anh đừng có la, tôi không đi đâu.

Liên khép cửa lại rồi đứng tầu ngán nhìn gã:

– Giờ anh muốn gì ?

– Tôi nói rồi, cô phải cơm, thuốc cho tôi mỗi ngày.

– Hay là ...

– Cái gì ?

– Hay là tôi đền tiền cho anh.

– Bao nhiêu ?

– Tôi không biết.

Hắn nhếch môi :

– Hai chục né ?

– Hai chục à ?

Hắn cười khinh làm tắt nỗi mừng trên mặt cô :

– Hai chục triệu chứ không phải hai chục ngàn đâu ?

– Hả ! Anh ... anh có nói chơi không vậy ?

– Cô biết tôi làm gì không ? Một ngày làm việc của tôi tính ra lợi nhuận hàng triệu đồng. Cái giá đó là nhân nhượng lắm rồi, tôi chỉ tính một tuần nằm nghỉ thôi.

Anh ... - Liên lấp bắp - Anh cho là tôi có đủ tiền đền anh à ?

– Đó là việc của cô. Nếu không thì cứ cơm, thuốc mua cho tôi, chừng nào tôi đi được thì thôi. Cô tỉnh đi !

Liên thốt ra :

– Thôi được, mỗi ngày tôi sẽ đưa cơm đến cho anh.

– Có thể mà cũng chán chừ mất thời gian.

– Vậy tôi về được chưa ?

– Cô chưa hỏi trưa nay tôi ăn gì mà ?

– Anh nói đi !

Liên cúi đầu nên không nhận ra ánh mắt ranh mãnh của gã nhìn mình. Cô đang tính không biết làm sao sắp xếp thời gian cho kịp, vì cô phải dạy cả hai buổi trong một tuần thì gã đã nói :

– Cô đưa địa chỉ cho tôi !

Liên ngáp ngừng rồi cũng lấy giấy tờ đưa cho gã xem. Gã còn bắt cô viết cả tờ cam kết ký tên hẳn hoi rồi đưa cho gã. Mãi một lúc sau, gã mới hài lòng.

– Tôi về được chưa ? Sáng nay tôi có giờ dạy.

– Cô đi đi ! Nhớ là tôi đã giữ tờ cam kết này rồi đó.

– Tôi biết mà.

Chờ cho cánh cửa phòng đóng lại sau lưng Liên, gã chột phá lên cười. Nếu như Liên mà nhìn thấy gã lúc này chắc là cô đã tưởng gã điên rồi.

Gã cầm tờ cam kết mà Liên đã viết cho gã lúc nãy lên xem. Hàng chữ thật đẹp và tròn trịa. Gã nhìn một lúc rồi đặt tờ giấy lên bàn, nhấc hộp sữa mà Liên đem đến cho gã lên ngắm nghía, môi gã khẽ nhếch lên cười một cách kỳ bí.

Mình đùa cợt cô ta làm gì không biết. Có phải vì cái vẻ hiền lành e ấp của cô ấy rất giống một người. Thật là lạ ! Chẳng lẽ tất cả những cô gái tỉnh lẻ nơi này đều có cái vẻ hiền lành thu hút ấy ?

Một ngày lại lặng lẽ trôi qua, chỉ có Liên là phải tất bật với việc làm của mình và cả việc chăm sóc cho người bệnh bất đắc dĩ của mình.

Liên chùn tay khi thấy gã khẽ nhăn mặt rên lên lúc cô tháo dây băng

ra khỏi vết thương.

– Anh đau lắm à ?

– Phải, không như hôm qua. Vết thương lúc này đang sưng, nhưng không có dấu hiệu làm mủ, nếu uống thuốc kháng sinh đúng liều, tôi nghĩ không có vấn đề gì đâu.

– Xem ra cô cũng hiểu biết về y lý quá chứ.

– Tôi có học mấy tháng ở lớp sơ cứu.

– Thảo nào trông cô băng vết, thương thật gọn.

– Cái nghề dạy trẻ của tôi là phải vậy, học lớp sơ cứu để lờ các em có chơi đùa bị té không kịp đưa tới bệnh viện thì cô giáo phải sơ cứu cho chúng trước.

– Cô đi dạy lâu chưa ?

– Cũng năm, sáu năm rồi.

– Cô có mấy con rồi ?

Liên đỏ mặt vì câu hỏi của gã :

– Tôi chưa lập gia đình.

– Vậy sao ! Con gái ở quê thường có chồng sớm lắm mà. Ở tuổi của cô, tôi - ngờ là đã có chồng rồi.

– Cũng tùy người vả lại, tôi ở tại trung tâm tỉnh, không hẳn là quê.

– Ra vậy. Thấy cô cứ nhìn đồng hồ, tôi tưởng cô xem giờ về nấu cơm cho chồng con.

– Tôi sợ mẹ tôi chờ. Từ sáng đến giờ tôi không về, chắc mẹ tôi lo lắm !

– Thì gọi điện về báo.

– Nhà tôi không có điện thoại. Đáng lý ra trưa tôi về nhà ăn cơm rồi quay vào trường dạy buổi chiều nhưng vì đưa cơm cho anh, tôi không có đủ thời gian ghé qua nhà.

– Thì ra là tại tôi !

– Chắc là cô ghét tôi lắm ?

– Không có ! Chỉ trừ lúc anh nổi cáu khiến cho tôi sợ tôi. Tôi biết anh đang cáu nên bần thần, lại lỡ dở công việc, đi lại không được, khó chịu là phải.

– Cô cũng tốt tánh quá !

– Chẳng lẽ tôi hét lại anh à ?

Gã bật cười :

– Tức thì cứ hét !

– Tôi không dám chọc giận anh, khi mà anh đang giữ tờ cam kết của tôi trong tay.

– Vậy nếu không có tờ cam kết kia, cô đã hét tôi rồi phải không ?

– Cũng tùy lúc, nếu như anh dừng dứ quá thì thôi. Thật ra, đây là lần

đầu tiên tôi làm bị thương một người. Tối về, tôi cứ bồn khoăn lo lắng. Phải chi anh quát tháo làm dữ, bắt tội bồi thường thì tôi đã không á ngại gì. Đàng này, anh làm như bất kể, giống như một người đang thối chí khiến cho tôi sợ.

Đang vui, mặt gã sa sầm lại. Liên lượm rề hỏi :

– Tôi nói không phải à ?

– ...

– Nếu vậy tôi xin lỗi:

– Không, cô nói rất đúng. Tôi đang thất chí. Phải chi hôm đó cô đung tôi chết thì tốt quá !

– Trời đất ! Anh nói gở quá. Anh không nghĩ cho mình thì cũng nghĩ cho người khác chứ. Anh chết là chuyện của anh còn tôi thì sao ? Bị rắc rối với gia đình anh, chưa kể cái chết của anh ám ảnh tôi suốt đời nữa. Có muốn chết thì tìm cách khác, đừng để liên lượm cho người ta.

– Cô nói cứ như tôi muốn chết thật vậy.

– ...

– Tôi chưa muốn chết đâu.

– Anh đùa kỳ quá !

– Thôi, cô về đi, trời cũng tối rồi, kéo gia đình cô mong.

– Anh còn cần gì để tôi mua cho ?

– Không dám phiền cô.

– Sáng mai tôi đến.

Liên về đến nhà thì được mẹ đón bằng ánh mắt dò xét. Bà hỏi :

– Máy hôm nay, má thấy mày đi sớm về tối hoài vậy Liên ?

– Dạ, con bận việc.

– Việc gì chứ ?

– Chuyện của con, má hỏi làm gì.

– Chà ! Coi bộ bây cũng lớn giọng quá rồi nghe.

– Con không đi chơi, không làm điều gì xấu má cứ tra hỏi hoài. Con lớn rồi chứ có còn lên ba, lên năm đâu.

– Bây lớn, tao mới lo ?

– Con biết. Nhưng má đừng mỗi ngày mỗi hỏi. Mà hỏi cứ như con đang lén lút làm chuyện gì xấu vậy.

– Trời đất ! Lo cho nó mà nó còn cự cãi lại mình nữa. Con cái thời nay là vậy đó, nó có coi tui ra gì đâu. Phải, bây lớn rồi bây không cần tao lo.

– Má !

– Đừng có kêu tao bằng má nữa.

– Con có làm gì đâu, đừng không má giận con.

Vừa lúc ông Thành bước ra lên tiếng :

– Chuyện gì mà mới về hai mẹ con đã om sòm vậy ?

Bà Thành lu loa :

– Ông coi con gái quý của ông đó, lúc này nó đi sớm về tối, tôi hỏi có vài câu mà nó gắt lên với tôi. Cho nó ăn học lắm vào để nó trả lời với cha mẹ.

Liên cúi đầu thở dài :

– Con có trả lời gì má đâu. Con đi dạy về tới nhà là má hạch hỏi gay gắt, ở trường có chuyện, lớp học hành, lớp thi cử, lớp bồi dưỡng cho học trò, thời gian đâu mà con đi chơi. Thôi thì con xin lỗi má. Chẳng qua con vừa về đến nhà còn mệt nên con có lỗi làm cho má không vui.

Ông Thành xuề xòa :

– Con nó nói vậy rồi thì thôi đi bà, để cho nó vào nghỉ ngơi tắm rửa.

– Hừ ! Nó làm gì mặc nó, mặc gì tôi.

Ông Thành phẩy tay với Liên :

– Con lên phòng đi !

Rồi quay lại vợ, ông nói thêm :

– Bà cũng kỳ, muốn gì chờ cho con nó ăn uống rồi mắng. Nó mới về còn mệt, mà bà đã rầy la nó, dù sao nó cũng lớn rồi.

– Xì ? Ông còn bênh nó. Con gái lớn rồi mà cứ đi sớm về tối, hỏi sao không lo.

– Bà lo cho nó mãi sao ? Bà giữ nó quá, nó ở vậy suốt đời cho bà coi. Con gái lớn rồi phải để cho nó giao thiệp chứ.

– Trời đất ! Giao thiệp cái gì ? Thanh niên đàn ông bây giờ đâu có như xưa.

– Nói vậy chứ cũng có người tốt người xấu. Thời nào cũng vậy, bà phải cho nó ra ngoài xã giao, nó mới biết phân biệt, cứ ru rú ở nhà làm sao khôn được.

Tivi thì bà không cho mở sợ tốn điện; sách báo không cho mua sợ tốn tiền; bạn bè không cho quen ... thử hỏi nó sống làm sao ?

– ...

– Năm nay nó cũng hai lăm, hai sáu rồi, chẳng lẽ nó ở giá với bà tới già.

– Nhưng ...

– Bà đừng khó khăn nghiệt ngã với con cái quá, chúng oán bà đó.

– Tui là cha là mẹ mà tui không khiến được chúng sao.

– Chúng lớn rồi, chúng có cuộc sống của chúng, làm sao theo ý của bà được.

Bà hờn đổi :

– Thì thôi, chúng lớn rồi thì mặc kệ chúng tôi không lo nữa.

Liên mệt mỗi lần ra giường:

Có lẽ ba đã đỡ ngọt được má rồi. Cô không còn nghe tiếng bà cằn nhằn bên dưới nữa. May mà cô không kể cho gia đình nghe chuyện cô đụng xe vào người ta, nếu không còn rắc rối với má cô cỡ nào.

– Chị Ba ! Chị Ba !

Nghe tiếng Vi, vợ của Minh kêu, Liên trở dậy đáp :

– Vi đó à ? Vào đi !

Vi bước vào khép lại cánh cửa rồi nói :

– Chi ra ăn cơm đi, em dọn rồi đó Liên đáp :

– Khi nào ăn, chị sẽ tự lấy, em dọn chi cho mắc công.

– Chị đi làm về mệt, còn làm gì nổi. Ra ăn cho nóng, đi chị ba.

– Cám ơn em. Vi này ?

– Dạ.

– Chị hỏi thiệt nghen.

– Dạ.

– Em ở nhà mãi thế này không chán à ?

Vi có phần ngạc nhiên nhìn. Liên, đáp :

– Có gì mà chán hả chị ?

– Suốt ngày cơm nước chợ búa, còn bị má la rầy mà em nói không có gì?

Vi cúi đầu tránh ánh mắt của Liên :

– Em không làm thì biết làm gì bây giờ. Má la riết cũng quen rồi.

Liên bật cười :

– Em giỏi hơn chị nhiều lắm. Nè ...

– Gì chị ?

Vi chờ đợi mà thấy Liên cứ tùm tùm cười rồi thôi, thì cô lấy làm ngạc nhiên lên tiếng hỏi :

– Chị tính nói gì sao không nói ?

– Mà thôi !

Vi hạ thấp giọng hỏi :

– Có phải mấy hôm nay chị có chuyện gì phải không ?

Liên cảnh giác nhìn Vi :

– Em thấy sao mà hỏi vậy ?

– Chị lạ lắm ! Vui vui cười cười một mình, còn hát nữa. Sáng thì không chờ ai gọi đã dậy rất sớm, còn chiều thì đến chập choạng tối mới về.

– Con nhỏ này ghê chưa. Nè, có phai điềm chỉ của má không vậy ?

– Em không dám đâu. Lúc em quen với anh Minh cũng thế. Em đâu có nhìn thấy mình.

Đến khi bị lũ em để ý đồ xét, rồi chọc quê. Chị biết, không ? Chối đâu

có được. Bể tùm lum luôn, đành phải dắt anh ấy về nhà giới thiệu mới được yên thân.

Liên đỏ mặt lườm cô em dâu tinh quái :

– A. Em nói chị có bồ chứ gì ?

Vi bẽn lèn cười :

– Thì em đoán vậy thôi. Phải hôn chị ?

Liên bật cười điểm mặt Vi đe :

– Liệu hôn ? Định bắt chẹt chị hả.

– Thì có nói cho em mừng.

Liên tùm tùm đáp :

– Chị cũng không biết, nữa. Phải chị chị Hai còn ở nhà thì hay biết mấy.

Đang vui, Vi thở dài :

Nói tới chị Hai, em mới nhớ. Sáng nay gặp má chị Hai ngoài chợ, nghe nói Ti anh nó bị bệnh:

Chiều em chờ chị về chạy qua thăm nó mà chị về trễ quá.

Liên lo lắng :

– Cháu nó bệnh sao vậy em ?

– Em chỉ nghe bác nói nó sốt, thôi.

– Chết ? Con nít mà sốt bây giờ nguy hiểm lắm, lại không có cha mẹ săn sóc, tội nghiệp quá ! Hay là chị em mình chạy qua đó đi Vi ?

– Trời tối rồi !

– Tối cái gì. Đi đi !

Bà Thanh chau mày khi thấy con gái cùng con dâu ra cửa.

– Chị em tụi bây đi đâu giờ này ?

Liên đáp :

– Con qua ngoại thằng Ti .

Bà nhăn mặt hỏi :

– Qua bên làm gì ?

– Nghe nói thằng Ti nó sốt.

– Ôi ! Con nít sốt, nóng là chuyện thường, làm gì phải cuống lên. Giờ tối rồi, mai hẵng đi.

– Không được má à.. Bác Hai bên đó đã già rồi, lỡ có chuyện gì làm sao xoay xở, anh Hai không có nhà, chị Hai lại mắc bán.

Bà Thành có vẻ không bằng lòng :

– Bây lo dữ hén. Tao bệnh không biết bây có lo như vậy không nữa.

Liên thở ra :

– Má nói gì kỳ quá, dù sao cũng là cháu mà.

– Thì bây đi đi, Rồi hơi !

Liên buồn phiền đẩy xe rà đường.

Bà Liên thấy hai chị em Vi đến thì mừng rỡ đón :

– Hai cháu qua chơi.

– Dạ, con nghe nói thằng Ti nó bệnh, nó sao rồi bác ?

Bà Liên đáp :

– Nó sốt quá. Bác cho uống thuốc hạ nhiệt rồi.

– Sao bác không đưa nó đi bác sĩ ?

Bà Liên ngập ngừng :

– Nhà không có ai, còn thằng Ti em không ai trông giúp:

Thấy nó hạ sốt rồi, bác cũng yên tâm.

– Chị Hai biết chưa bác ?

– Bác không cho nó hay, sợ nó lo.

Liên vào thăm cháu rồi nói với Vi :

– Em qua chở chị Hai về, chị đưa thằng Ti đi khám.

– Dạ.

Nga âu yếm vuốt tóc con. Thằng bé nhớ mẹ cứ rúc sâu vào lòng nàng, vòng tay nhỏ bé của nó ôm chặt lấy nàng như sợ mẹ nó lại bỏ nó đi nữa.

– Cháu nó không sao đâu chị Hai, Bác sĩ nói nó mọc răng không.

Cám ơn cô Ba nhiều.

– Chị em mà chị khách sáo làm gì. Mấy hôm nay anh Hai có nhắn về cho chị không ?

Nga buồn bã lắc đầu, nước mắt của nàng ràn ràn ở rèm mi.

Liên chắt lưỡi trách anh :

– Anh Hai tệ quá, ngay lúc này mà bỏ chị đi không nói tiếng nào.

Nga ngậm ngùi nói :

– Anh ấy vì sinh kế thôi.

– Nhưng cũng phải tm tức cho chị chứ. Chị Hai à ! Hay là chị đưa Ti anh, Ti em về nhà đi. Em biết má có khe khát, nhưng giờ anh Hai không có nhà, hai đứa thì còn nhỏ quá, ngoại của tụi nó đã già, làm sao mà lo cho nổi.

Nga cúi đầu rồi nhếch môi đáp :

– Chị biết em thương chị, nhưng ở bên đó ba má cũng lớn tuổi, làm sao coi tụi nó được, chưa kể tụi nó làm ồn ba má nữa.

– Chị Hai ! Em biết chị buồn gia đình.

– Không có đâu Liên.

– Em biết. Em đã lớn rồi chứ có phải trẻ con đâu mà không hiểu. Chị Hai.

Nếu chị có cần gì cứ lên tiếng, em giúp được thì em sẽ giúp. Đáng lẽ ra trong lúc này, anh Hai phải ở bên chị để lo lắng an ủi chị mới đúng.

– Em biết tánh anh Hai em mà, làm sao anh có thể khoanh tay ngồi nhìn vợ con anh ấy vất vả cực nhọc, thà là khuất mắt ! Chị chỉ sợ
Thấy Nga ghen lời, Liên bèn hỏi tới :

– Chị sợ gì chị Hai ?

– Sợ nếu như anh ấy ra đi mà không làm được việc, anh ấy sẽ không chịu trở về nữa.

Liên thân thờ lo nhưng vẫn cố an ủi Nga :

– Không có đâu chị. Còn hai đứa nhỏ mà, làm sao anh ấy bỏ chúng được.

– Chị cũng mong là thế !

– Chị đừng buồn nữa chị Hai. Bây giờ chị còn có chị là chỗ dựa cho hai đứa bé. Nếu chị có mệnh hệ nào, ai lo cho chúng. Em nghĩ anh Hai sẽ mau chóng trở về thôi.

Nga gượng cười cảm kích trước lời nói chân tình của Liên :

– Chị cảm ơn em. Chị sẽ cố.

– Để em đưa chị về quán, ngày mai em lại sang thăm thằng Ti.

Một ngày lại trôi qua, công việc buôn bán của Nga vẫn trôi chảy, duy chỉ có tin tức của Đoàn là cô vẫn chưa nhận được. Đã gần ba tháng rồi. Cô chợt thấy cuộc sống trở nên vô nghĩa.

Nếu như không có hai đứa bé bên cô, có lẽ cô cũng không biết mình phải sống thế nào.

– Chị Hai !

Nga nhìn ra và mừng rỡ khi thấy Liên chở hai anh em thằng Ti đến:

– Má ! Má !

Nga ôm chầm lấy hai con. Ti anh hết nóng chưa ?

– Dạ rồi.

Thằng bé tranh nói với anh :

– Tại anh Hai nhõng nhẽo với ngoại đó mà.

Nàng âu yếm ôm con vào lòng vuốt ve :

– Vậy Ti em có nhõng nhẽo không ?

– Dạ không ! con ngoan lắm, nên cô Ba cho con sang má chơi đó.

Liên nói :

– Em chở hai đứa sang chị cho nó chơi, lát em đưa chúng về cho ngoại. Lúc nãy thấy bác bận quá.

Nga thở ra:

– Mẹ chị bây giờ phải lo cho hai đứa, bà cũng vất vả lắm.

– Em nói với bác để em đón Ti anh, Ti em về nội, bác không chịu.

Nga cười :

– Tụi nó ở với ngoại chưa lâu nhưng ngoại thương lắm.

Liên xem đồng hồ rồi nói :

– Em đề hai đứa ở đây, lát nữa em quay lại. Em đi có chuyện một chút nghe chị Hai.

Nga hiểu ra bèn cười xòa trêu Liên :

– À ! Thì ra lấy cớ sang chơi với Ti anh, Ti em đề ra ngoài không bị má la phải không ?

Liên cười :

Chị biết đó, em lớn rồi mà má giữ còn hơn giữ con nít nữa. Ngày nghỉ cuối tuần muốn đi chơi cũng bị má rầy rà tia hỏi :

– Có bạn trai rồi à ?

Liên đỏ mặt :

– Làm gì có.

Nga bật cười :

– Có thì đưa về đây giới thiệu với chị, có gì phải giấu giếm.

Liên chợt nghĩ đến một người, cô khẽ cúi đầu e lệ đáp :

– Em cũng không biết nữa. Bao giờ người ta nói thương em thì em đưa về giới thiệu với chị.

– Vậy bây giờ chỉ có em thương người ta thôi phải không ?

Liên mắc cỡ kêu lên :

– Chị Hai kỳ quá, em đi đó.

– Được, xem như Ti anh, Ti em giúp cho em lần này đó.

– Lát về em sẽ mua quà cho tụi nó.

– Tùy cô Ba thôi !

Nga cười vui trong khi Liên nhanh nhẹ đẩy xe ra đường. Những lời trêu đùa của Nga cứ văng vẳng bên tai cô, cô cứ tủm tủm cười suốt chặng đường cho đến khi chiếc xe dừng lại trước khách sạn.

Liên đẩy cửa bước vào, gã đang ngồi đọc báo trên giường, bèn đưa mắt nhìn ra lên tiếng hỏi :

– Hôm nay, cô đến muộn vậy ?

Liên chợt thấy vui vui khi gã quan tâm đến giờ giấc của cô.

– Hôm nay là ngày nghỉ, tôi phải làm việc nhà rồi mới đến thăm anh được.

Hôm nay anh khỏe rồi chứ ?

– Có lẽ thế.

– Tôi có mua thức ăn cho anh, và một ít trái cây.

– Cô không cần mua nhiều như vậy, tôi ăn không hết đâu.

– Máy hôm nay ở mãi trong phòng, chắc anh cũng buồn lắm ? Tôi có đem một ít tạp chí đến cho anh xem, tôi cũng có , mua ... dao cạo râu.

Gã chợt cười, ánh mắt của gã thật ấm áp, gã nói :

– Cô chu đáo quá !

- Tôi chỉ tiện thể thôi.
 - Tiếc là tôi không được cô săn sóc lâu.
 - ...
 - Mai cô không cần đến nữa.
 - Sao vậy ?
 - Tôi đã đỡ lắm rồi, tôi có thể đi lại tự lo cho mình, không phiền cô nữa.
 - Nhưng chi mới có mấy ngày ?
 - Không sao !
- Liên chợt thấy hụt hẫng như vừa đánh mất một cái gì đó, cô cố nói :
- Vết thương của anh chưa lành hẳn, anh cần tôi thay băng cho anh mỗi ngày mà.
 - Tôi có thể tự làm. Mấy hôm nay làm phiền cô bấy nhiêu cũng đủ rồi, cô còn có việc của cô.
 - Tôi thu xếp được, anh không lo điều đó.
- Gã lắc đầu rồi chăm chú nhìn Liên. Đôi mắt của gã như soi thấu lòng cô, nó khiến cho cô thấy bối rối như đang bị bắt quả tang làm điều xấu, cô thấy má mình bừng nóng.
- Cô cúi đầu tránh cái nhìn của gã rồi phân bua chữa thẹn :
- Tôi chỉ muốn được yên tâm thôi.
 - Vậy thì cô yên tâm được rồi, tôi không sao. Tôi chưa gặp người nào tận tâm với nạn nhân của mình như cô, không biết là tôi gặp may hay vì lý do đặc biệt nào ?
- Liên đỏ mặt đáp :
- Tôi đối xử với ai cũng thế.
 - Vậy sao ?
 - Dường như anh không tin ?
- Liên lườm gã và hỏi trước ánh nhìn hoài nghi và đáng ghét mà gã đang dành cho mình.
- Gã nhướng mày :
- Tôi đâu có nói là không tin cô ?
- Liên cắn môi thoáng giận vì thẹn :
- Cảm nhận đầu cần vịn vào lời nói.
 - À ! Tôi không kiểm soát được thái độ và cử chỉ của mình.
- Gã nhún vai rồi tỉnh bơ nói :
- Cô cho tôi mượn chiếc gương để xem mặt mình ra sao được không ?
- Liên giận dữ :
- Nếu như anh không thích thì thôi, đừng đùa cợt tôi.
 - Xin lỗi.

– Tôi chỉ làm đúng bổn phận và trách nhiệm của mình, để trước khi lên giường đi ngủ, tôi không thấy lương tâm của mình trần trụi là tôi hạnh phúc rồi!

– Ra vậy, một cô giáo có lương tâm !

Liên bồng nổi cáu, Cô gắt lên với gã :

– Anh bỏ cái kiểu nói đó đi được không ?

Gã chột phá lên cười, lắc lắc ngón tay trước mặt Liên :

– Chưa ai nói với tôi như cô. Bắt tôi phải như thế này thế nọ, ngoại trừ người đó là ... vợ tôi, tôi nghĩ thế !

– Hơ !

– Đùa thôi, dù sao hôm nay cũng là ngày cuối gặp cô đừng giận chứ !

Liên liếc xéo gã rồi đành thở ra :

– Tùy anh thôi ! Trước khi chia tay tôi, anh vẫn mạnh khỏe bình thường, còn sau này anh có ra sao thì tôi không chịu trách nhiệm.

– Không cần ác khẩu thế, tôi không sút mề gì được đâu. Thầy bói nói tôi sống thọ lắm.

Liên chột thấy không muốn rời khỏi căn phòng này chút nào. Có một cái gì đó như cứ níu cô lại. Cái ánh mắt của gã chẳng ? Hay cái miệng cười nhếch một bên rất đáng ghét của gã ? Ôi ! Liên ơi, mày làm sao rồi ! Chỉ một tuần thôi mà mày đã nghe quyến luyến con người đó sao ?

Phải chi hôm đó mình dụng cho hấn một cái thật mạnh để cho vết thương kia to hơn một chút, nặng hơn một chút, thì bây giờ mình đã không phải tiếc nuối như bây giờ.

Liên thở dài tự nhủ rồi cũng đành đứng dậy :

– Tôi về đây !

Liên nhìn gã đau đáu. Cô muốn gã hét lên như cái lúc ban đầu gã đã hét lên giữ cô ở lại.

Nào ! Anh hét đi, hét đi chứ ! Bảo tôi không được đi bảo tôi phải ở lại cho anh đi nào !

Nào ...

Thế nhưng gã đã thản nhiên gật đầu :

– Ừ cô về đi !

Trời ơi ! Liên thấy như có tảng đá đeo vào chân mình. Cô thất vọng đến chẳng muốn nhấc chân.

Cô buồn bà quay lưng đi :

– À khoan !

Cô có nghe làm không ? Gã đã gọi cô lại, cô sung sướng đến muốn hét lên, tim cô đập loạn cả nhịp. Thì ra gã cũng không đến nỗi vô tình

lắm ! Cô quay phắt lại nở môi cười, một nụ cười thật tươi tắn xinh xắn, cô hỏi :

– Có gì à ?

– Không, chỉ nhắc cô nhớ chạy cẩn thận một chút. Lúc này xe cộ nhiều, lỡ như lần sau cô không gặp được người dễ dãi như tôi đâu.

– Hừ ! Đáng ghét chưa, cả đến phút giây cuối gã cũng muốn làm cho cô ghét gã thêm. Cô sầm mặt cau lên đáp :

– Có lần sau sao ? Hừ ! Cám ơn lời nhắc nhở của anh !

Gã nhếch môi cười, cái nụ cười đến làm khổ người ta. Gã nói :

– Không chúc tôi tiếng nào à ?

– Hừ ... Chúc anh mau bình phục.

Gã lại nheo nheo đuôi con mắt da tình :

– Chúc mà như cầu người ta ấy chẳng có chút dịu dàng thành tâm nào. Thôi cô về đi, mong là không gặp cô lần nào nữa.

Liên thở dài, còn tôi thì lại mong được gặp anh mãi trong suốt cuộc đời tôi.

Liên thấy như không còn chút sinh lực nào nữa khi cô vừa bước ra khỏi phòng gã. Chắc là trông cô ghê khiếp lắm, đến nỗi anh chàng bảo vệ quen mặt mọi lần phải kêu lên :

– Cô không sao chứ ?

Liên ảo não lắc đầu ngượng đáp :

– Tôi không sao.

– Thế mà tôi ngờ anh ta lại làm khó dễ cô. Mấy hôm nay tôi thấy anh ta đi lại được rồi, có điều còn hơi ngượng một chút thôi.

– À phải ! Mai tôi không cần đến nữa, coi như tôi đã trả xong phần nợ của mình. Cũng đỡ !

Liên chẳng quan tâm đến những lời chia sẻ của anh ta. Cô uể oải bước ra đường. Có phải là cô đã trả xong phần nợ của mình không, mà sao lòng cô vẫn còn vẩn vơ nặng trĩu Nga có phần ngạc nhiên trước gương mặt thất thần ủ dột của Liên, thật khác với lúc cô đi, trông cô vui vẻ phấn khởi là thế.

– Em đi chơi không vui hả Liên ?

Liên gượng cười như mếu.

– Dạ không ! Có lẽ trưa nắng quá nên em hơi choáng. Hai đứa nhỏ đâu chị Hai, để em đưa tụi nó về Cự thế Liên trở về nhà với gương mặt u ám Căn phòng hôm nay dường như ngọt ngào quá Liên mở tung cửa sổ rồi bật quạt hết công suất thế mà cô vẫn thấy như không thở được.

Nỗi buồn nó cứ đè nặng lên ngực cô cái nỗi buồn thật đáng ghét, nó hành hạ cô, nó như dìm chết cô làm cho cô không còn đủ sức trăn

trở.

Chưa bao giờ cô lại thất mình thất vọng đến thế. Cái gã đàn ông đáng ghét kia đã khiến cô ra nông nổi này, chẳng lẽ cô đã yêu gã rồi sao ?

Liên bật người ngồi ngậy ra thẳng thốt, khi cái từ yêu vừa nảy ra trong suy nghĩ của cô.

Chẳng lẽ nào ... mình đã yêu gã ? Nếu không thì làm sao giải thích tất cả những dẫn vật suy tư bấy lâu nay của cô đây. Cô đã yêu một gã đàn ông xa lạ và chẳng hề có chút quan tâm đến cô.

Chỉ một lần thoáng gặp, mà tương tư đến trọn đời.

Yêu một người mà đến cả cái tên cô cũng không biết. Thật là điên rồ và cũng thật là ngây ngô khờ dại.

Thời gian trôi qua, một ngày lại sắp hết, cái nắng đã tắt cuối trời và Liên cảm thấy như những tia nắng kia như chính những tia hy vọng của cô, nó cũng sắp tan biến theo. Cô không muốn chấp nhận cái điều nghiệt ngã ấy, cô không muốn ngày mai khi thức dậy, cô sẽ mãi mãi không còn gặp lại cái miệng cười đáng ghét của gã. Cô ngồi dậy và mặc cho tiếng cầu nhàu rầy la của mẹ, cô lấy xe ra đường khi mà ánh đèn về đêm đã tỏa sáng khắp nơi.

Cô hối hả đi vào cái khách sạn mà mấy ngày qua cô cứ ngần ngại khi đến.

Căn phòng vẫn đóng cửa như thường lệ, cô nhấn chuông và chờ đợi.

Không có tiếng trả lời, cô chợt thấy lo sợ. Tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Vẫn không có tiếng động nào, ngoài tiếng động của trái tim cô đang thốn thức trong lồng ngực.

– Ủa ! cô tìm ai ?

Liên mừng rỡ hỏi người bảo vệ quen mặt :

– Người ở phòng này đâu rồi anh ?

Anh ta lác đầu :

– Tôi không rõ. Sao nói anh ta không làm khó cô nữa ?

Liên ngượng đáp :

– À ! Anh ta còn giữ giấy tờ của tôi.

– Ra vậy ! Cô xuống hỏi phòng quản lý xem.

Liên thất vọng đứng ngẩn ra khi người quản lý phòng nói :

– Anh ta đã trả phòng từ sáng rồi.

– Vậy sao ? Cám ơn cô.

Liên thất thểu ra về. Vậy là không còn hy vọng gì nữa, anh ta đã đi thật rồi.

Anh ta đến một cách đột ngột và cũng ra đi như thế. Anh ta không hề biết anh ta đã để lại trong lòng cô một vết đau khôn tả. Liên ngược lên nhìn trời, một màu đen thăm thẳm, dường như cô vừa thấy đôi mắt như cười của gã đang nheo nheo nhìn cô. Anh cứ cười đi để mặc một mình tôi khóc, cho chút tình yêu vừa chớm nở đã vội tàn phai. Sẽ không bao giờ tôi còn gặp lại mỗi tình khờ khạo của mình lần nữa. Vĩnh biệt anh !

Dấu Ấn Vô Tình

Chương 4

Nga giật bắn người vì sự xuất hiện của Hiệp. Anh ta nắm tay cô và lôi vào phòng khách trong nhà.

– Anh làm gì vậy ?

Anh ta lăm lì đáp :

– Nói chuyện với em.

– Anh không thấy quán xá đang đông khách sao, tôi không có thời giờ.

– Tôi cũng không có thời giờ để chờ đợi.

Nga bực bội gắt lên khi đã đứng đối diện với anh ta :

– Anh muốn nói gì đây ? Cho dù anh có là chủ thì cũng không có quyền lôi kéo tôi thô bạo như vậy. Vì sinh kế mà tôi có thể nhịn anh, nhưng cũng ở giới hạn nào thôi, anh đừng ép người quá đáng.

Hiệp có vẻ bình tĩnh lại, anh nói :

– Tôi xin lỗi vì hành động xúc nổi của mình. Tôi đã không kiềm chế được mình, nhưng tuyệt nhiên tôi không lấy thân phận chủ tớ gì để đối xử với em cả, em đừng nghĩ thế.

– Hành động của anh đã khiến tôi nghĩ thế.

Hiệp thở dài :

Tôi chưa bao giờ chịu khổ như từ khi biết được em, tại sao em lại thờ ơ với tôi như thế ?

Nga nhìn anh đăm đăm rồi lạnh lùng trả lời từng tiếng một :

– Bởi vì tôi là gái đã có chồng, anh biết không ?

– ...

– Tôi nghĩ có lẽ anh chưa biết được điều đó ?

Mai lấy làm lạ khi thấy Nga đi ra từ trong nhà của Hiệp :

– Ủa ! Làm gì mà mặt chị ấy hầm hầm thấy ghê vậy ? Quán đang

đồng khách lại bỏ đi ngang xương, không có ai thối tiều cả.

– Chị Nga ! Chị đi đâu vậy ?

– À có gì không ?

– Thối tiều cho khách kìa. Chị làm em kiếm chị gần chết, Tú đi ngang qua chỗ Mai ngồi và hỏi khế :

– Bộ mày mới chọc giận chị ấy à ?

Mai đáp :

– Tao dám sao ?

– Thấy mặt chị ấy, tao ghê quá. Nè ! Hình như lúc nãy tao thấy ông Hiệp kéo chị ấy vô nhà.

– Cái gì ?

– Chắc có chuyện gì đó mày.

– ...

– Hồng lẽ đòi lại mặt bằng hay là lên giá ? Thấy người ta bán đất thì trở mặt, chỉ có vậy nên chị Nga mới giận thôi.

Mai nhìn vào nhà rồi lẩm bẩm :

– Tao không nghĩ như mày.

Thế nhưng vì có một số khách vừa bước vào quán nên Tú không có thời gian đứng lại hỏi Mai.

Ngay trong hôm đó, Nga đã kiếm hết số tiền mà mình đang có, kể cả tiền hàng, cô bỏ vào bì thư rồi đi gặp Hiệp.

Trông anh thật buồn. Dường như từ lúc cô bỏ ra ngoài, anh không bước chân ra khỏi chiếc ghế đó. Anh ngồi với điệu thuốc lập lờ trên tay, cái gương mặt nhìn nghiêng với lọn tóc xõa ra trên trán khiến lòng Nga chột thấy nao nao. Cô chùn bước, nhưng việc này không ai có thể làm thế được cho cô, nên cô đành gõ cửa và bước vào.

Hiệp đẩy cánh cửa rộng ra rồi ngó ngang nhìn cô, anh chẳng nói lời nào, chỉ lẳng lặng trở về chỗ ngồi của mình:

Nga nhìn anh rồi bật hỏi :

– Chân anh làm sao à ?

Hiệp lắc đầu :

– Không sao. Em vào có chuyện gì ?

Nga đặt bì thư lên bàn và nói :

Tôi gửi tiền mặt bằng tháng , này cho anh.

– Anh nhận đi.

– Tôi không lấy đâu. Nếu như em muốn ở thì ở, muốn đi thì đi, đừng đặt vấn đề tiền bạc với nhau như vậy.

– Nhưng chúng ta đã thỏa thuận từ đầu.

Hiệp buồn bã ngược lên nhìn nàng :

– Em đừng cứ làm đau đầu tôi được không ?

– Vậy thì tôi sẽ ...

– Dọn đi chứ gì ? Em có phải là trẻ con đâu Em đi đâu ? Công việc buôn bán đang thuận lợi em còn có bồn phận lo cho con em, chẳng lẽ nào em ghét tôi như thế, bất chấp cả sinh kế của gia đình mình ?

– ...

– Mai, tôi sẽ về thành phố, tôi sẽ không quấy rầy em. Tôi chỉ xin em cho tôi thỉnh thoảng được về thăm em. Nếu thật sự em hạnh phúc, tôi sẽ không làm kẻ thứ ba. Nhưng nếu ngược lại, tôi sẽ không từ bỏ mục đích của mình.

Nga ngỡ ngàng trước lời nói của Hiệp. Ánh nhìn của cô khiến cho Hiệp đứng lên, anh nắm lấy hai bờ vai mỏng manh của nàng rồi dịu dàng lên tiếng :

– Đó là lời nói chân thật nhất của tôi, không có việc gì mà tôi không thể làm được, tuy nhiên tôi sẽ không để cho em khinh ghét tôi.

– Anh làm thế có ích lợi gì cho anh, chỉ tốn thời gian và khiến cho anh đau khổ hơn thôi. Tôi đã có một gia đình thật hạnh phúc, anh đừng cố nữa.

– Đó là chuyện của tôi, em không cần bận tâm. Từ đây mỗi tuần, tôi sẽ xuống thăm em.

Nga hoảng hốt xua tay :

– Không cần đâu, anh đừng làm thế !

Thế nhưng Hiệp vẫn giữ nguyên quyết định của mình, anh nghiêm chỉnh nói:

– Tôi đã nói tôi không làm phiền em, nếu như em đang thật sự hạnh phúc.

Nga lo sợ những điều tai tiếng không hay sẽ xảy đến cho nàng. Nếu như Hiệp gây ra những chuyện điên rồ mới ở cái tỉnh lẻ này không có việc gì được bỏ qua với miệng đời.

Dù cho đó chỉ là chuyện nhỏ nhặt vu vơ, họ cũng sẽ thêu dệt nên một thiên tình sử lâm ly bi đát.

– Anh đừng gây khó cho tôi được không ? Chồng tôi đang đi làm xa, gia đình chồng tôi rất trọng thể diện ở cái tỉnh nhỏ này, chuyện gì người ta cũng có thể phóng đại được. Tôi đã có gia đình rồi, anh hãy từ bỏ ý định của mình đi, đâu phải thế gian này chỉ có mỗi mình tôi là đàn bà ?

– Nhưng trên thế gian này chỉ có một người đàn bà duy nhất mà tôi yêu. Em không cần nói gì nữa, nếu như em tin vào số phận thì cứ để số phận định đoạt.

Còn tôi thì ngay từ khi gặp em tôi đã tin vào số phận rồi.

Nga đứng lặng đi khi nhận ra bóng dáng thân thuộc của chồng. Anh

dường như gầy đi và đen hơn, tuy nhiên điều đó lại khiến cho anh trông rắn rỏi lên. Nga ngả vào vòng tay ấm áp của chồng mà nước mắt ràn ràn ở bờ mi. Cô hờn dỗi nói :

– Sao anh không bỏ em luôn đi ?

Đoàn xúc động trước sự mừng vui nồng nhiệt của vợ. Anh ôm siết lấy thân hình mềm mại của nàng rồi âu yếm nói :

– Anh xin lỗi. Công việc đã lôi kéo anh đi. Anh rất nhớ em, nhưng anh cũng có tin mừng cho em.

Nga hồi hộp hỏi :

– Tin gì ?

Công việc rất thuận lợi.

Đoàn buông vợ ra rồi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình. Anh phải khởi kể cho nàng nghe tất cả những việc anh đã làm được trong suốt thời gian qua những miền đất trù phú, những con người tốt bụng.

Sự xa cách khiến cho cả hai vợ chồng cứ như hai đứa trẻ vừa nhận được món quà mình ưa thích. Nga nuốt lấy từng lời nói của chồng trong sự say mê ngưỡng mộ, đến nỗi Đoàn phải âu yếm bẹo má nàng :

– Còn giận anh nữa hết? Anh biết trong suốt thời gian qua, anh đã khiến cho em lo lắng mong nhớ. Anh cũng thế nhưng anh không thể ngồi yên một chỗ để thấy mình vô dụng bất lực.

Nga lại rơm rớm nước mắt vì tủi thân :

– Anh đi mà không cho em sự chuẩn bị nào cả ! Em cứ ngỡ chỉ một đôi ngày rồi anh về, nào ngờ anh biệt vô âm tín, chẳng thư từ gì cho em.

– Anh nhận lỗi. Nơi anh ở là vùng đất mới khai phá không có chút tiện nghi nào. Anh nhớ em cũng đành chịu, vì không thể liên lạc cho em. Yên tâm đi !

Mai anh sẽ mua một cái điện thoại di động để nói chuyện với em mỗi ngày.

– Nhưng em làm gì có số để anh gọi về ?

– Không lo ! Anh cũng mua cho em một cái chịu không ?

Nga lườm chồng :

– Mới đi làm thôi mà bảnh vậy đó.

– Vì vợ, anh có thể làm tất cả mọi việc mà.

– Anh đã ghé qua thăm má chưa ?

Đang vui, Đoàn thoáng sầm mặt :

– Chưa ? Anh về đây ngay khi xuống xe.

– ...

– Tối anh, đưa em sang bên đó. Lúc này ở nhà không có chuyện gì

chứ ?

Nga lắc đầu :

– Không anh à, – Thế còn ...

Nga biết chẳng muốn nói đến chuyện gì, cô bèn ngắt lời anh :

– Em lo chu toàn cho má, không có chuyện gì để anh bận tâm đâu.

Đoàn thờ dài .

– Anh sẽ cố làm để trả cho xong món nợ đó, không để cho em phải chịu cực nữa.

– Em buôi bán cũng nhàn nhã, có vất vả gì đâu mà anh lo. Em chỉ lo cho anh đi xa không người chăm sóc, lỡ đau ốm thì khổ.

Đoàn trêu vợ :

– Em làm rồi, có khối người lo cho anh.

Nga lườm chồng :

– Anh liệu đó.

– Hứ ? Có anh sợ em chứ ở trên rừng chỉ có khỉ thôi, anh làm ăn gì được. Ở đây kia, toàn là thanh niên trai tráng ra vào uống nước, không mười thì cũng có một người nhìn ngắm em, anh mới là người sợ hơn em. Sao, anh nói phải không ? Bấy lâu nay đã có gã nào tán tỉnh em chưa ?

Bóng hình của Hiệp chợt thoáng về sau lời nói của Đoàn, khiến cho Nga chợt bối rối lẫn tránh.

– Anh chi nói nhảm. Em có chồng rồi, ai mà dám thương.

– Có chồng thì mặc có chồng.. – Cấm anh nói bậy ! Em giận đó.

Đoàn choàng tay qua lưng nàng rồi kéo nàng lại sát bên mình âu yếm nói :

– Anh không nói bậy đâu. Anh rất sợ một ngày nào đó anh sẽ mất em, điều lo sợ đó đã thôi thúc anh làm việc hết mình, để một ngày nào đó anh sẽ không cho em làm bất cứ việc gì ngoài việc làm vợ anh. Anh ghen lắm, em biết không ?

Càng yêu em, anh càng cố gắng tạo dựng tương lai cho chúng ta.

Anh không muốn thấy em khổ, em hiểu không ?

Nga cảm động rúc sâu vào lồng ngực ấm áp mùi mồ hôi quen thuộc của chồng mà cảm thấy rất hạnh phúc ...

Tú bực bội quăng chiếc khăn lau bàn lên ghế rồi cau mày cự Mai :

Mày làm gì từ nãy đến giờ cứ ngồi ỳ ra đó chẳng chịu làm cái gì hết vậy ?

– Thây kệ tao !

– Kệ sao được, mày đâu phải bà chủ đâu.

Mai chau mày nhăn nhó :

– Mày làm ơn đi, có la tao thì cũng là bà chủ, chớ mày có quyền gì

mà nói:

– Được lát chị Nga về, tao nói.

– Mà cứ nói, tao chán đời lắm rồi !

Nghe Mai than dứt câu, không hiểu nghĩ sao, Tú bèn dịu giọng hỏi cô :

– Mà sao vậy ?

Mặt Mai buồn rũ ra, cô đáp :

– Kệ tao !

– Mà đừng có mơ mộng cao xa nữa. Có công ăn việc làm, có được bà chủ biết điều như chị Nga là mừng rồi. Cứ cầu trời cho chị ấy buôn bán thuận lợi thì tụi mình cũng được ăn theo.

Mai chợt bĩu môi đáp :

– Mà khỏi cầu.

Tú lấy làm lạ trước thái độ kỳ lạ của Mai :

– Mà nói vậy là sao ?

Mai cong môi lên chanh chua đáp :

– Mà cầu cho người ta, người ta có cho mà thêm đồng lương nào không ?

– Thì cũng phải từ từ chứ. Chị ấy nói hể bán đắt hơn chị ấy sẽ tăng lương cho mình.

– Chờ đi, bà nói xạo đó !

– Mà sao mà có vẻ ghét chị ấy quá. vậy ?

– Hừ !

Mai làm bầm rồi ngồi bó gối im lặng không trả lời Tú. Cái điều hằn học mà cô dành cho Nga thật khó mà nói ra được.

Tú khều Mai, cô tò mò thóc mách :

– Nè ! Có phải mà ... thích cái anh chủ nhà đó không ?

Mai bị Tú nói đúng tim đen thì giãy nảy lên :

– Mà nói gì vậy ?

Tú cười tinh quái :

– Mà đừng tưởng tao khờ ghen. Tao cũng có con mắt vậy, mấy cái chuyện đó tao nhạy cảm lắm.

– Nhạy cái đầu mà !

– Ê đừng nói hỗn nghe. Đầu là để thờ ông bà, cầm đũa chạm tới.

Hôm qua tao thấy mà rình nghe chị Nga nói chuyện với anh ta ?

Mai lườm Tú :

– Mà cùng nhiều chuyện quá !

Tú cũng không vừa, cô liếc xéo Mai :

– Phải, tao nhiều chuyện. Còn mà thì mơ cao quá có ngày té đau.

Này, nhìn lại phận mình đi, người ta dù sao cũng là bà chủ , ông chủ.

Còn mày ... Xì! ở đó mà đổ ky.

Mai bậm môi hậm hực trước lời mĩa mai của Tú. Tuy nhiên cả hai không để ý khi câu chuyện của cả hai đã lọt vào tai của Đoàn. Có lẽ vì hai cô nghĩ là anh đã đưa Nga đi chợ không có mặt ở trong quầy. Đoàn cũng không chú ý lắm đến chuyện của hai cô phụ bán, nhưng vì hai cô đã nhắc đến tên của Nga, nên đã làm cho anh tò mò lắng nghe. Cái câu sau cùng anh nghe được từ miệng của Tú, cái cụm từ “dù sao thì người ta cũng là bà chủ, ông chủ” khiến cho anh có phần suy nghĩ.

Cô gái kia có ý gì khi nói lời đó ? Thật ra, người chủ đất, này là ai. Quả là từ lúc Nga dờ về đây, anh chưa hề biết đến, cái câu nói vừa rồi của cô gái kia dường như muốn ám chỉ điều gì đó giữa hai người. Càng nghĩ Đoàn càng thấy khó chịu. Thật ra, Nga đã sống và cư xử ra sao trong suốt thời gian qua để khiến cho người khác phải xầm xì bàn tán sau lưng cô ? Những lời bàn tán đầy ý xấu đánh giá tư cách đạo đức của cô thật là khó nghe.

Một phụ nữ trẻ đẹp và rất quyến rũ ở giữa hoàn cảnh như thế này, lẽ nào không có kẻ thêm khát ve vãn ?

Đoàn nhún tít cặp chân mày khi cơn ghen đang dần lấn chiếm hết suy nghĩ của anh.

Bà Thành đón cậu con trai về thăm không mấy vồn vã lắm.

– Tao tưởng bây quên mất đường về rồi chứ. Sao, làm ăn thế nào ?

– Dạ cũng tốt má à. Ba vẫn khỏe hả má ?

– Khỏe.

– Con bận đi làm ăn nên không ở nhà chăm sóc cho ba má được.

– Không cần bây lo, có vợ chồng thằng Tư lo cho tao rồi.

– Má à ! ít hôm nữa con lại đi, con muốn gọi vợ con cùng hai cháu cho má.

– Í ? Tao không nhận à nghe. Tao già rồi, làm sao có sức mà lo cho con mày.

Trông con nít cực lắm !

– Con nói không phải là cho vợ con về ở với má, con chỉ xin má để ý quan tâm tới chúng giùm con.

– Ôi ! Tội nó có ngoại nó lo rồi còn vợ mày hả, nó đâu cần tao giữ, mày muốn giữ thì về mà giữ.

– Má ...

– Má cái gì ? Giờ tao mới nói nghe, bán cái gì mà chọn cái nghề này, chỉ toàn là buôn bán cho đàn ông trai tráng. Có hôm tao còn thấy nó ngồi trò chuyện, cười cợt với họ nữa, thiệt chướng mắt. Đàn bà có chồng mà cứ như không, lẳng lơ mất nét.

– Trò chuyện thôi mà má, coi như mình xã giao, giữ chân khách, người ta thấy vui thì người ta mới ghé đến uống thường xuyên, vợ con vì buôn bán thôi.

– Xì ? Vì buôn bán cái gì ! Tao nói vậy con vợ bây, bây giờ cứ còng lưng mà làm đến lúc quay lại thì vợ con chẳng còn. Người ta nói vợ đẹp là vợ của thiên hạ.

– Má !

Đoàn nhăn mặt kêu lên chặn lời nói khó nghe của bà lại. Tuy nhiên cái mầm mống độc hại đó đã kịp bám rễ vào lòng anh.

Nga thấy chồng trở về mà nét mặt không được vui, cô nghĩ chắc là anh lại bị mẹ chồng cô rầy rà quở mắng. Cô dịu dàng hỏi :

– Ba má vẫn khỏe hở anh ?

– Ờ.

– Anh về, Chắc má vui lắm phải không ?

Đoàn thủng thỉnh đáp :

– Cũng bình thường !

Vừa khi có khách vào quán, Nga vội đứng dậy ra hỏi. Đoàn thoáng bực theo sát cử chỉ của vợ. Sao miệng cô ấy cười tươi đến thế ? Cái ánh nhìn thì đông đưa đến khó chịu, chưa kể đến cái dáng đi như cố tình cho mềm mại, ẻo lả hơn.

– Anh uống cà phê không, em pha ?

Đoàn cau mày đáp :

– Không.

– Anh bỏ cừ cà phê trưa rồi à ?

– Có ai pha cho uống đâu mà không bỏ.

Đến lúc này, Nga mới nhận ra thái độ cau có của chồng, cô hỏi :

– Anh bực mình à ?

– Bực ai ?

– Làm sao em biết ? sao vậy ?

Vừa khi có khách lại vào quán, Nga dợm đứng lên thì Đoàn chau mày gắt :

– Em mượn người làm gì mà phải làm thế cho họ ?

Nga vô tình đáp :

– Là khách quen, mình ra hỏi vẫn hơn.

Đoàn nhìn đăm đăm người đàn ông trung niên cao ráo mới vào rồi anh chợt thấy nóng mặt anh nói :

– Khách quen là sao ?

Nga cười, rồi hồn nhiên đáp không biết là chồng đang ghen.

– Tụi em gọi đùa là “mối”, vì anh ta đến quán uống mỗi ngày, Đoàn làm lì hỏi thêm :

– Em có bao nhiêu cái mối như thế?

Nga bật cười đùa :

– Vô kể !

– Hừ ! Em giỏi quá há !

Đến lúc này Nga mới nhận ra vẻ mặt cau có của chồng. cô nhìn anh chăm chăm :

– Bán buôn thì phải vậy, mình không ngọt ngào thì họ đâu đến uống. Bây giờ quán xá mọc lên như nấm, phải cạnh tranh mới sống được.

– Cạnh tranh bằng cách đưa đẩy lả lơi sao ?

– Anh nói gì lạ vậy ?

– Hừ ?

– Sao tự nhiên lại nổi giận với em ? Em có làm gì sai đâu, chỉ vì sinh kế gia đình em mới la buôn bán. Em cũng đâu có muốn như vậy.

Lời nói của Nga càng khiến cho Đoàn giận thêm, nó như chọc vào tự ái của anh:

– Bây giờ thì em có cơ để buông thả tự do rồi. Buôn bán vì sinh kế gia đình ...

Hừ ! Em không cần buôn bán gì nữa, nghỉ quách đi. Anh không muốn thấy em ồng ẹo với đám đàn ông đó nữa:

Nga ngờ ngàng nhìn chồng :

– Anh nói lạ vậy ?

– Anh nói gì chẳng lẽ em không hiểu ? Nếu như em đứng đắn đang hoàng thì đã không có điều tiếng sau lưng em.

– Ờ !

– Em tưởng có thể bưng bít được thiên hạ sao ?

– Anh ...

Nga nắc nhen lời, cô không hiểu được tại sao Đoàn lại nổi điên lên với mình như thế.

– Anh vô lý vừa thôi. Tại sao lại gây với em ? Anh đã nghe người ta nói gì, có phải là má không ?

– Cô đừng kéo má vào đây !

– Nếu không tại sao vừa qua má về thì anh gây với em không phải là má lại nói bậy gì sao ?

– Im đi, đừng có hỗn ! Nếu như má có nói, thì đúng má mới nói.

Nga uất ức chảy nước mắt :

– Tại sao lúc nào anh cũng đàn áp em ? Tại sao không nghe em nói ? Tại sao cái gì anh cũng cho là má phải ? Cá những chuyện vô lý xằng bậy, anh cũng áp đặt cho em.

– Vậy thì cô hãy tự xét lại mình đi, Nếu không có lửa làm sao có khói.

– ...

– Tôi cũng không ngờ sau lưng tôi, cô là một người như thế.
– Em làm sao chứ ? Em lo làm ăn nuôi con là xấu sao ?
– Cô kể với tôi à ? Bao nhiêu năm qua, tôi lo lắng cho cô thì sao, Tôi chỉ mới thất cơ, lỡ vận đây thôi mà cô đã trê mặt rồi.
Nga tức giận òa khóc nức nở :
– Anh quá đáng lắm !
– Tôi đã hiểu rồi, chỉ có cô là không kiểm soát được hành vi của mình mà thôi. Cô khoe với tôi gã chủ đất rất tốt không lấy tiền mặt bằng ba tháng đầu, thật ra hẳn tất vì đâu, có phải vì cô không ?
Nga sững sờ nhìn sững chồng.
– Cô không trả lời được phải không ?
– Em ...
Nga bối rối trước ánh mắt nghi ngờ như đổ lửa của chồng.
– Hừ ! Cô không ngờ tôi lại rõ ngọn ngành. Uống công cho cô khôn khéo chặn đầu tôi trước, cứ làm như mình minh bạch lắm. Tại sao hẳn lại tốt với cô mà không là người khác ? Thật ra, cô và hẳn đã quan hệ tới mức nào rồi ?
Nga áp úng mãi mới ra lời :
– Ai nói với anh chuyện đó ?
Đoàn nhếch môi cười gằn, cứ nhìn vẻ mặt hoang mang bối rối của Nga thì sự hờn ghen nghi ngờ càng lúc càng đào sâu vào lòng anh. Cái câu nói hài ý của cô gái phụ quán vừa qua càng như khẳng định hơn.
Anh chụp vai vợ và lay mạnh trong cơn giận dữ :
– Thì ra là có à ?
– Không phải vậy.
Nga sợ hãi kêu lên :
– Không phải vậy đâu.
– Thế thì sao ? Tại sao người ta lại gièm pha dị nghị ?
– Em không hề có ý gì với anh ta, người ta chỉ đặt điều nói bậy. Anh hãy tin em.
Mắt Đoàn như đổ lửa, anh đau khổ hất Nga vào vách :
– Thì ra đúng là thế !
Nga lo sợ phân bua, nhưng cô càng nói thì càng khiến cho tình cảnh thêm tồi tệ hơn. Và không có gì đáng hận hơn là khi ông trời lại muốn trở trêu với người.
Ngay đúng lúc ấy thì Hiệp xuất hiện, tiếng anh hồi vang từ ngoài vào khiến cho cơ sở sờ tái mặt.
– Cô Nga đâu rồi Tú ?
Tú đáp :

– Để em gọi chị ấy.

Thế nhưng Nga đã vội bước ra ngoài, cô không hiểu tại sao mình lại phản ứng nhanh như vậy. Có lẽ vì cô sợ Hiệp sẽ nói ra điều gì đó khiến cho tình cảnh của cô thêm tồi tệ hơn.

– Anh tìm tôi có việc gì ?

Hiệp không biết Nga đang ở trong tình cảnh khó xử, anh dịu giọng đáp :

– Anh định trở về thành phố.

Nga chau mày gắt :

– Tại sao anh lại phải nói với tôi ? Anh đi đi !

Hiệp tha thiết nhìn Nga :

– Anh chỉ muốn nhắc lại lời anh đã nói với em. Anh sẽ không từ bỏ mục đích của mình. Chìa khóa nhà, em cất đi, tuần sau anh xuống. Nga lúng túng chưa biết trả lời ra sao thì Đoàn đã bước ra nhìn Hiệp hằn học. Anh lầm lì hỏi vợ :

– Anh ta là ai vậy ?

Nga lo sợ ấp úng thì Hiệp đã lên tiếng thay nàng :

– Tôi là Hiệp. Còn anh ?

Đoàn gằn giọng :

– Chồng của cô ấy.

Lời tự giới thiệu của Đoàn khiến cho Hiệp có phần sửng sốt.

– Ngạc nhiên lắm sao ? Chẳng lẽ cô ấy không nói cho anh biết là cô ấy đã có chồng ?

Hiệp nhếch môi ngược lại đáp :

– Có nói nhưng không ngờ lại hân hạnh gặp anh hôm nay:

– Thế anh nghĩ rằng bao lâu thì mới nên gặp tôi ?

Hiệp nhún vai rồi lấy lại phong độ, anh thẳng thắn nhìn Đoàn và đáp :

– Một câu hỏi thật khó trả lời, bởi vì tôi không hiểu rõ lắm ý nghĩa của nó:

– Anh là chủ đất ?

– Phải.

– Chìa khóa nhà của anh sao lại giao cho vợ tôi ?

– Điều đó có gì khiến anh không vui ?

Đoàn tức giận sấn tới trước câu nói như thách đố của Hiệp thì Nga đã kêu lên:

– Anh đừng vậy mà !

Thái độ của Nga càng khiến cho Đoàn tức điên lên.

– Em tránh ra !

Nga vừa giận vừa sợ, lại vừa hổ thẹn vì sợ có người nghe được câu chuyện của họ.

– Tại sao lại phải ầm ỉ lên chứ, anh không thấy xấu hổ sao ?

– Anh xấu hay em và hấn ?

Nga giận dữ nhìn chồng :

– Anh nói gì vậy ?

Hiệp hiểu ra thì bật cười một tiếng :

– Anh hạ thấp giá trị của vợ mình như thế, không thấy có lỗi với cô ấy à ?

– ...

– Anh thật đáng trách. Nếu như tôi thì tôi không thể tha thứ cho anh. Nói rồi, Hiệp quay lại phía Nga, anh nói.

– Anh đã biết mình phải làm gì rồi. Tất cả những gì anh nói với em, anh có đủ tự tin để thực hiện.

Đoàn quay phắt lại trừng trừng nhìn Nga sau khi Hiệp bỏ đi :

– Em đã hứa hẹn gì với hấn ?

Nga bất mãn quay đi không đáp trước hành động lỗ mãng của chồng.

Đoàn nghiêng răng gằn giọng :

– Được em không nói cũng được, coi như anh ngu dại tin lầm một người đàn bà như em.

Lời nói của anh làm đau xé lòng nàng. Nàng bật khóc khi Đoàn nện mạnh gót giày bỏ đi.

Tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Nga nghiêm khắc nhìn Tú và Mai, cô đánh giọng hỏi :

– Thật ra, ai đã nói gì với chồng chị ?

Tú rụt lè đáp :

– Em không biết. Tội em có nói gì đâu.

– Đừng chối nữa ! Nếu chị không nắm chắc vấn đề, chị sẽ không tra hỏi tội em.

Mai vênh mặt trả lời :

– Người ta nói không là không, sao chị cứ muốn gán ép cho người ta. Nếu như chị không có tật thì sao lại giết mình ?

Nga quắc mắt nhún vai :

– Em nói vậy là sao ?

– Chuyện của chị, chị tự hiểu. Chị gây ra thì chị ráng chịu, sao định đổ lên đầu người khác.

– Em ...

– Không phải sao ? - Mai thách thức đáp Không lừa sao có khói. Chị sợ thì đừng có làm. Bây giờ bị đổ bể thì trút giận lên người ta.

– Thì ra là em !

– Là em thì sao ?

- Chị không ngờ em lại ác miệng như vậy. Chị đối xử với em không tốt sao ?
- Xì ! Làm mướn lấy tiền. Tốt cái gì, chị có cho không tui đâu.
- Nếu như em thấy không tốt thì em cứ nghỉ việc.
- Muốn đuổi thì phải trả đủ lương tháng này cho tui. Làm như tui ham làm cho mấy người lắm vậy, cứ ra về cao sang đài các ! Xì, đẹp để gì mà ra về.

Nga đỏ mặt trước cử chỉ xác xược của Mai :

- Em bước ra khỏi đây. Chị cứ tưởng em tử tế nên chị mới mướn, nếu biết con người em xấu xa như vậy thì chị đã không cho em bước vào đây rồi.

- Hừ ! Chị đuổi tui thì chị sẽ lãnh lấy hậu quả đó. Thử xem chồng của chị nghĩ sao khi có một bà vợ như chị ?

Nga giận đến run cả tay trước lời lẽ sống sượng đơm đặt của Mai.

Thế nhưng Đoàn lại không hề suy nghĩ đắn đo, anh tin ngay câu chuyện mà Mai dựng đứng đổ cho Nga.

Đoàn nghiến răng hỏi gần lại Mai :

- Có thật như lời cô nói không ?

Nga tức giận kêu lên :

- Anh đừng tin lời có ta !

Mai vênh mặt thách thức :

- Tôi nói y sự thật. Ba mặt một lời, có cả mặt chị ấy ở đây, tôi cũng không sợ, nếu tôi nói láo thì tôi đã không dám nói trước mặt chị ấy rồi.

Cái luận điệu gian ngoa của Mai càng khiến cho Đoàn tin hơn. Mặt anh xám lại, anh nghiến chặt răng khiến chiếc quai hàm bạnh ra một cách dữ tợn. Nga chợt thấy sợ và co rúm người trước cơn thịnh nộ của chồng. Chưa bao giờ cô thấy anh giận đến thế.

- Thật là đê tiện !

Đoàn quay lại và Nga thụt lùi trước ánh mắt đỏ lửa của anh.

- Bốp.

Cái tát tai đau xé da nhưng không đau bằng nỗi đau trong lòng của nàng.

Nàng đứng sững sờ nhìn chồng không chớp mắt. Không hiểu nét mặt của nàng lúc đó có biểu lộ được nỗi oan ức của mình hay không, mà Đoàn chợt chùn tay quay đi. Anh đau khổ nói :

- Từ đây em cứ làm những gì em thích, tôi sẽ không muốn biết đến nữa.

- Anh Đoàn ...

Nga thấy tim mình đau nhói lên khi bóng của anh đã xa khuất trước

mặt nàng. Anh sẽ không quay trở lại đâu ! Nàng biết thế.. sẽ không quay về nữa !

Nàng cảm thấy đầu óc mình choáng váng như muốn ngất đi, nàng đã mất anh rồi sao !

Nàng cắn chặt môi cố không nấc lên tiếng khóc. Nàng đau đớn nhìn Mai, cô ta đang giương cặp mắt đắc chí lên nhìn nàng, cái ánh mắt độc ác kia có lẽ suốt đời nàng sẽ không quên. Nàng sẽ không quên được nỗi uất hận này, nàng đau đớn nhìn cô ta. Nếu như có một lời nguyên, nàng sẽ nguyên lửa cho cô ta đời đời không lên tiếng nữa, cái tiếng nói của kẻ ác tâm tốt hơn hết nên câm lặng suốt đời. Mai có phần rung động trước ánh mắt oán hận của Nga. Cô ta băng quơ nhún vai, một cử chỉ vô thức để lấy lại bình tĩnh cho bản thân rồi lấp vấp phân bua :

– Không phải tại tôi, là do chị ép tôi thôi.

– Cô ác lắm ! Cô đặt điều vu khống để vợ chồng tôi ly tán, cô không nghĩ đến quả báo của mình sao ? Cô đi đi, đi cho khuất mắt tôi, nếu không tôi sẽ giết cô đó.

– Làm ... làm gì nữa vậy. Đi thì đi, coi như tui xù tháng lương này cho chị đó.

Nga giận dữ quăng xấp tiền cho cô ta rồi gằn giọng :

– Cầm lấy và đi đi, đồ rắn độc !

Chờ cho Mai đi khuất, Nga mới rũ người ra rồi bật khóc òa lên. Tâm trí của cô bây giờ trắng xóa, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng đắng cay.

Tú đứng kế bên lắc đầu thờ dài. Cái quán vắng khách chợt trở nên điều hiu buồn tẻ như chia sẻ tâm trạng cùng chủ.

Cô rụt rè lên tiếng gọi :

– Chi Nga ! Em ra ngoài coi buôn bán giùm chị cho chị yên, chừng nào về thì cứ đóng cửa quán lại. Chi Nga !

– Em đi đi !

Nga không nhìn ra nên không biết Tú gọi nàng là muốn báo cho nàng biết có người đến.

Hiệp thấy thế thì xua tay cho Tú ra ngoài. Anh lặng lẽ bước vào đứng bên cạnh nhìn Nga xót xa. Nga vẫn chưa nhận ra Hiệp, bởi vì cô vẫn còn đang nức nở khóc.

– Đừng khóc nữa !

Tiếng nói trầm ấm của Hiệp khiến cho Nga ngẩng phắt lên đối mặt cùng anh.

– Anh còn quay trở lại làm gì ? Anh đã thấy sung sướng chưa ?

– Người làm đau em là anh ta, tại sao em không trách ?

– Bởi vì anh ấy là chồng tôi, bởi vì tôi yêu anh ấy. Còn anh, anh đã

phá vỡ hạnh phúc của gia đình tôi.

– Sự nghi ngờ và không tin tưởng của anh ta đã làm nên điều đó. Không phải do anh, anh chỉ là một cái cớ thôi. Nếu không là anh thì cũng sẽ là người khác, em có rách thì trách anh ta đã hồ đồ lỗ mãng. Nga thần thể không lên tiếng, nàng chỉ đưa cặp mắt buồn bã ứa đầy lệ lên nhìn vào khoảng không trước mặt. Nỗi đau đọng rõ trong đôi đồng tử sâu thẳm của nàng, lời Hiệp nói không phải là lời nói nguy biện. Anh ta nói đúng, Đoàn không tin tưởng nàng:

Anh đã nghi ngờ tình yêu của nàng.

Gần mười năm chung sống thế à anh vẫn không hề tin vào tình yêu của nàng sao ?

Cơn đau lại nhói lên trong trái tim nhỏ bé của nàng.

– Anh quay lại đây không để tự dắc cũng không muốn nói những lời vô nghĩa. Anh chỉ muốn chia sẻ với em.

– Anh đi đi!

– Anh sẽ đi sau khi thấy em đã bình thản.

– Tôi không sao. Tôi sẽ không để cho ai phá hoại hạnh phúc của mình. Anh đi đi sự hiện diện của anh lúc này càng làm cho vấn đề của tôi thêm phức tạp khó xử.. Anh đừng làm khó tôi nữa được không ?

– Anh muốn tôi van xin anh nữa sao ? Tôi không đổ lỗi cho anh, nhưng tôi cũng không thể không oán trách anh được. Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

Hiệp buồn bã đứng lại một lúc rồi cũng đành phải quay lưng. Anh dặn dò Tú:

– Chăm sóc cho chị ấy giúp anh.

– Dạ.

Tú ái ngại nhìn dáng đi lảo lảo của Hiệp. Cô không hiểu được tại sao lại có một tình yêu kỳ cục như thế? Người ta đã có chồng rồi mà vẫn đeo đuổi làm gì cho gia đình người ta lục đục với nhau ? Còn con nhỏ Mai nữa, cũng ác khẩu quá, dám dựng chuyện anh ta với chị Nga quan hệ với nhau. Nhưng đáng trách nhất là anh Đoàn, chưa hỏi kỹ càng đã tin ngay lời đơm đặt ấy ... Cỡ như mình thì mình không tin con nhỏ xấu miệng đó rồi. Mà cũng không phải, nó nói cứ y như thật, đến cả mình nghe mà còn ngờ ngợ hồ nghi huống chi anh Đoàn. Lời nói thật đáng sợ. Nó không là gươm đao thuốc độc mà nó lại có thể phá hoại tất cả những gì mà nó muốn.

Dấu Ấn Vô Tình

Chương 5

Bà Thành vừa thấy Nga bước vào nhà, bà đã lớn tiếng như muốn xua đuổi nàng.

– Cô còn mặt mũi để về nhà này sao?

Nga cúi đầu đáp :

– Thưa má, con mới về !

– Hừ ! Cái tiếng má ấy giờ tôi mang không nổi đâu.

– Má ...

– Tôi đã biết ngay từ lúc cô ra quán rồi. Thật khổ cho con trai tôi, nó lặn lội vất vả nơi xứ người để lo kiếm tiền nuôi con, còn cô thì ở đây mèø mả gà đồng.

– Má ! Chuyện tụi con chỉ là chuyện hiểu lầm, con xin má đừng nói thêm vào khiến cho anh Đoàn đau khổ.

Bà quắc mắt quát lên :

– Cô nói cái gì ? Cô dám nói tôi nói thêm cho cô à ?

– Con không dám.

– Hừ ! Vậy chứ cô qua đây làm gì ? Thằng Đoàn nó không muốn nhìn mặt cô nữa đâu.

– Má ! Con xin má khuyên nhủ anh ấy dùm con. Thật ra, chỉ là chuyện hiểu lầm thôi, con không hề làm gì sai trái đối với anh ấy. Chẳng qua người làm họ không bằng lòng chuyện con đối xử với họ, nên họ đã đặt điều nói bậy.

– Làm sao tôi biết được đâu là đúng đâu là sai ? Nhưng miệng đời có câu "không lửa sao có khói".

Nga van nài bà :

– Má ! Con xin má vì hai đứa cháu mà nói giúp cho con một tiếng. Con không hề làm lỗi với anh Đoàn, má cũng đâu muốn cho vợ chồng còn ly tán, hai đứa cháu xa cha xa mẹ. Lúc này anh ấy còn đang rất giận con, anh ấy sẽ không nghe con giải thích, còn có má là có thể giúp con. Anh ấy rất yêu kính má, con xin má, con không thể mất anh ấy, càng không muốn anh ấy hiểu lầm con, chỉ cần anh ấy bình tĩnh suy xét cặn kẽ mọi điều rồi hãy giận con.

Bà Thành trề môi mai mỉa :

– Tôi làm sao can thiệp vào chuyện vợ chồng của cô, càng không thể xúi nó bỏ cô hay lấy cô.

Nga đau khổ rút nước mắt :

– Con không còn nương dựa vào ai ngoài má nữa. Con xin má, con

biết suốt bao năm làm dâu má, con đã không khôn khéo làm má vui lòng, nhưng con luôn kính trọng má. Con xin má vì hai đứa cháu mà khuyên giải anh ấy một lần. Nếu như chúng con xa nhau hai đứa bé sẽ khổ vì không cha hoặc không mẹ. Má cũng đâu thể nào bao bọc nuôi dưỡng chúng, con chỉ sợ anh Đoàn buồn phiền rồi ...

Bà Thành chau mày hỏi gần Nga :

– Cô nói rồi cái gì ?

– Con sợ anh ấy không còn tâm trí tập trung vào công việc, lỡ xảy ra chuyện xui rủi gì thì ân hận suốt đời.

Bà Thành sừng người ra suy nghĩ. Nó nói cũng phải. Bà coi phim người ta đóng cũng thế, buồn rầu lo lắng rồi lơ đãng trong công việc nào té chết, nào bị sảy tay ngã vào máy tàn tật suốt đời. Ôi trời ! Lỡ mà thằng Đoàn nó có làm sao thì chết.. Dù sao cũng là máu thịt của bà, bà làm sao mà dừng dưng chứ. Nhưng cái con vợ nó thì bà ghét. Hừ ? Từ lúc thằng Đoàn cưới nó về, bà đã không mấy hài lòng. Đàn bà mà đẹp quá cứ lơ lửng như lôi kéo đàn ông, không biết làm lụng cái gì, chỉ giỏi xúi chồng nó chống đối bà. Hừ, lần này thì bà cho nó bỏ.

Bà Thành chau mày hỏi Nền khi thấy Đoàn không xuống ầu cơm :

– Anh Hai bây đâu ?

Liên nhìn lên lầu rồi thở dài :

– Anh ấy ở trên sân thượng.

Ông Thành nói :

– Mặc kệ nó, ăn cơm đi. Nó đói khác nó ăn. Vợ với con ... Hừ ?

Liên dè dặt lên tiếng :

– Con nghĩ là anh Hai hiểu làm chị Hai thôi. Ảnh lớn rồi mà không suy xét trắng đen, để cho người ta khích bác.

Bà Thành lừ mắt gạt lời Liên :

– Bây biết cái gì mà lên tiếng xen vào. Anh bây nó đâu phải thằng ngu, thằng khờ, không có sao người ta nói, không mười thì cũng một.

– Con thấy chị Hai không phải hạng người đó. Nếu có thì bao năm nay chị ấy đã có rồi.

– Chẳng qua vì nó ở chung với tao nên được tao kèm kẹp giữ gìn, giờ thì về bên má nó, lại một mình một động lấy gì không sanh lòng.

– Má đừng nói thêm vào làm gì. Chuyện của anh chị Hai, mình không khuyên nhủ thì thôi, nói làm chi cho gia đình anh chị tan rã.

– Hơ ! Cái con này, mày làm cô giáo cả với tao à ?

Liên phụng phịu bất bình :

– Con chỉ nói vì lẽ phải thôi.

– À mày cho là tao sai.

Bà giận dỗi dần đôi đũa xuống bàn :

– Không ăn nữa ? Đúng là con cái, nó khôn lớn rồi, nó cho là mình sai mình quấy. Phải, bây giờ bây đã đủ lông đủ cánh để bay đâu cần tới cha mẹ.

– Hơ ! . .

Minh chau mày khó chịu.

– Thôi chị Ba ! Chuyện đâu đâu tự dừng lại làm ầm lên, cãi má chi vậy ?.

Liên tức giận nhìn em :

– Chuyện gia đình, chuyện của anh chị, chứ có phải chuyện người dưng đâu.

Minh cau nhàu :

– Nhưng chị làm cho má giận thì hay lắm sao. Chuyện của anh chị Hai thì để cho anh chị Hai quyết định, cần gì tới chị.

Liên giận dỗi bỏ đũa đứng dậy :

– Con người mày ích kỷ lắm !

Vì thấy thế thì ngăn chồng :

– Thôi, anh đừng cãi nữa !

Minh cúi lên với vợ :

– Ai cãi với bà ấy ? Em biết gì !

– Ở ! Sao lại cãi với em ?

Ông Thành bực mình can thiệp :

– Thôi, tội bây có để cho tao ăn cơm hay không ?

Mâm cơm chỉ còn vồn vẹn lại ba người cùng với không khí u ám ngột ngạt !

Liên khẽ khàng đến bên anh. Đoàn dượng như nghe tiếng chân em gái, nhưng anh vẫn lăm lì ngồi đốt hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Liên nói:

– Anh Hai hút nhiều quá khô phổi đó.

– ...

– Đã lâu, anh em mình không có dịp ngồi riêng trò chuyện, lúc nãy anh Hai ốm đi nhiều. Em biết anh Hai đang buồn, em không dám xen vào chuyện riêng của gia đình anh, nhưng có nhiều sự việc không thể nghe mà không định được.

– ...

– Những ngày anh Hai đi xa, chị Hai rất buồn và lo lắng cho anh. Chị hết hỏi người này đến hỏi người khác về anh, hai đứa bé vừa vắng cha lại không có mẹ chăm sóc. Có hôm chúng bị bệnh, chị Hai phải vừa buôn bán, vừa chạy về lo cho chúng đến nửa đêm rồi tờ mờ sáng lại trở dậy lo dọn quán để bán sớm.

– ...

– Em không hiểu từ đâu mà anh Hai lại cho rằng chị Hai quen với người đàn ông khác. Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua anh Hai không tin vào tình yêu của chị Hai sao ?

Đoàn gạt tàn thuốc rồi mệt mỏi đáp :

– Em nói nhiều như thế để làm gì ?

– Em muốn anh chị đừng vì lời hồ đồ của người ngoài mà ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình.

– Em cứ mặc anh.

– Em không mặc được, vì anh là anh Hai của em mà.

Đoàn buồn bã ngồi lặng đi một lúc lâu, rồi mới từ tốn lên tiếng :

– Anh biết em quan tâm đến anh, nhưng em không hiểu được đâu.

– Vậy thì anh Hai nói cho em hiểu đi.

– Anh đã sống hơn nửa đời người rồi Liên à. Từ khi trắng tay đến giờ anh thất chí lắm. Mười mấy năm qua, anh đã gầy dựng nên sự nghiệp, nói nhiều thì cũng không nhiều, nhưng nói ít thì cũng không ít. Anh được mọi người trọng nể thân thiện, dùng một cái tát cả chỉ còn là tro bụi. Tiền bạc không, sự nghiệp không, mọi người xa lánh coi thường, vợ con thì long dong cực nhọc:

Anh rất tuyệt vọng trong khi Nga không hề lên tiếng oán trách phàn nàn. Cô ấy cứ âm thầm nhẫn nhục mà gánh chịu, anh xót xa lắm.

– Vậy mà anh còn làm khổ chị ấy.

– Thật ra, lần này về, anh không biết anh sẽ đi đến bao lâu. Anh không dám nói thật với Nga về công việc của mình, sợ làm cho cô ấy lo buồn suy nghĩ. Có đôi lúc đứng nhìn khoảng đất mênh mông căn cứ trước mặt mà anh chỉ muốn buông xuôi:

Vì sao em biết không ? Vì anh thấy mình không đủ sức để vượt qua: Ba mươi mấy tuổi rồi, ông trời bắt anh làm lại từ đầu, anh thật không sao xoay xở nổi, anh nản lắm !

Liên xúc động đặt tay lên vai anh, cô rất cảm thông với những khó khăn mà anh cô đang phải đối đầu :

– Anh phải cố lên chứ, bởi vì anh là anh Hai của em mà. Ngay từ lúc còn nhỏ, đám bạn của em có đứa nào khoe khoang điều gì em đều bảo. Xì ! Tường gì cái đó anh Hai tao cũng biết, anh Hai tao cũng làm được. Trong lòng em, không có chuyện gì mà anh Hai không làm được cả. Nhất là lúc này anh còn có chị Hai và Ti anh, Ti em. Cả ba nhười đó họ đang nương tựa vào anh, nếu như anh buông xuôi thì ba mẹ con chị ấy sẽ sống ra sao ?

– Anh không muốn làm họ khổ nữa !

– Anh không được buông xuôi, không được chán nản bỏ cuộc, càng

không được bỏ rơi chị Hai. Anh phải có trách nhiệm với hai đứa bé. Đoàn lắc đầu, ánh mắt anh nhủ xuống vùng tối trước mặt. Hai anh em đều ngồi im lặng và chìm dần vào bóng tối. Liên lo lắng đợi phản ứng của anh, nhưng chỉ thấy gương mặt nhợt nhạt của anh chìm trong quầng sáng mờ mờ phía trước. Lòng Liên quặn đau, cô khẽ khàng lên tiếng phá vỡ sự im lặng quanh họ :

– Anh Hai ! Anh đang nghĩ gì vậy ?

– Anh đang nghĩ đến những tháng ngày đen tối trước mặt. Liên à ! Sau khi anh đi, em hãy nhín chút thời giờ chăm sóc cho chị Hai em và hai cháu giúp anh. Nếu như ...

Đoàn do dự rồi cũng khẽ nói giọng nói của anh trầm đục như tiếng động sâu trong lòng vực thẳm :

– Nếu như chị Hai em tìm được hạnh phúc khác thì em cứ để cho chị ấy tự chọn lựa và quyết định đừng ngăn cản, cũng đừng gièm pha.

– Anh nói gì vậy ?

– Anh chắc sẽ không trở lại nữa, Cơn giận chột bùng lên trong lòng Liên :

– Anh trốn chạy trách nhiệm sao ? Anh thực sự không quan tâm đến chị Hai sao? Anh hèn yếu vậy ư ? Em thật, không nghĩ về anh như thế. Anh làm cho em thất vọng quá.

Thế nhưng Đoàn đã đành mặt đáp :

– Anh đã quyết rồi. Mai sáng anh sẽ đi sớm.

Liên kêu lên, nhưng Đoàn đã lầm lũi bỏ xuống lầu, cái dáng anh đi như muốn đổ gục về phía trước. Liên không thể hiểu được tại sao anh ấy lại làm như thế.

Liên không khỏi chạnh lòng khi nhìn đôi mắt mở to vô hồn của Nga, đôi mắt cứ đau đáu nhìn vào khoảng không phía trước, nhưng thật ra như chẳng nhìn thấy gì. Nó cứ đục đục, đại đại rồi từ hai hốc mắt quầng đen ấy chậm chậm trào ra hai dòng lệ, không một âm thanh, không tiếng khóc. Hai hàng nước mắt cứ lẳng lặng rơi nhẹ nhẹ rồi lăn dài trên gò ná hốc hác xanh xao của Nga.

Liên bất nhẫn chạm vào tay Nga. khẽ gọi, vì cô sợ Nga sẽ lịm đi và cứ bất động như đá, cái bất động đáng sợ ấy thật đến đau lòng.

– Chị Hai !

Nga ngơ ngẩn nhìn Liên như vừa chợt nhớ ra sự tồn tại của mình, cô đau đớn hỏi :

– Anh ấy còn nói gì nữa không ? Chắc là anh ấy giận chị lắm, oán chị lắm.

Tại sao lại ra nông nỗi này chứ ?

– Không phải lỗi của chị, chẳng qua anh Hai hèn yếu quá nên đã trốn

chạy trách nhiệm và trốn chạy chính cả bản thân mình.

– Chị biết sau khi anh ấy buộc phải từ chức, mất hết cả thể diện và sự nghiệp, anh ấy đã rất nản chí. Chị không dám nói gì, kể cả lời chia sẻ cũng đành để trong lòng vì sợ chạm vào vết đau của anh ấy. Suốt mấy tháng qua, anh ấy ra đi chị cứ lo sợ anh ấy sẽ không quay trở lại. Cho đến khi gặp lại anh ấy, chị rất đổi vui mừng, chị biết trong lòng anh ấy chị vẫn còn tồn tại, anh ấy đã quay về cùng chị. Thế mà tâm trạng của anh ấy như một trái bóng căng hơi, chỉ cần một va chạm nhẹ cũng sẽ bùng nổ và điều đó đã xảy ra:

Nó giúp cho anh ấy không còn vương vấn ngần ngại nữa.

Liên nhìn cái dáng nhỏ bé ủ rũ của chị dâu mà lòng không khỏi xót xa thương cảm.

Chị ấy thật hiền lành dịu dàng, cô chợt thấy giận anh trai mình vô cùng. Thật ra, đàn ông họ đã nghĩ gì trong đầu họ mà cứ để cho những người đàn bà yêu thương họ luôn phải đau khổ ?

– Chị Hai ! Chị cho anh ấy thời gian để bình tâm trở lại. Em tin anh ấy là người hiểu biết. Một ngày nào đó anh sẽ quay về thôi.

– Chị sẽ không chờ anh ấy về được.

Liên nhìn姐姐 Nga, thế nhưng cô không đọc được điều gì qua ánh mắt chỉ chứa toàn niềm đau của chị ấy. Cô chợt nghĩ đến hai đứa bé, chúng sẽ ra sao đây khi cha mẹ chúng xa nhau ?

– Chị cảm ơn vì em đã nghĩ đến chị. Nếu như sau này có việc chị nhờ em giúp đỡ, em không từ chối chứ ?

– Không. Nhưng là việc gì ?

Liên thấy trong mắt Nga ánh lên một tia sáng, dường như cô vừa quyết định một điều gì đó.

– Chị chưa thể nói ra lúc này, nhưng có lời hứa của em, chị thấy lát an tâm.

Liên lo ngại nhìn gương mặt xanh xao của Nga. Chỉ mới qua có một ngày mà trông chị ấy thật tiều tụy.

– Chị đang nghĩ gì thế chị Hai ? Chị còn có hai đứa bé để chăm sóc, chị không quên chúng chứ ?

Nga đáp :

– Chị sẽ không bao giờ quên mình còn có hai đứa con phải lo lắng cho chúng, nhưng chị cũng không thể nào đánh mất hạnh phúc của chính bản thân mình.

Liên ái ngại và rất muốn biết trong cái đầu nhỏ bé của chị dâu mình đang nghĩ điều gì. Cô không hỏi vì biết có hỏi thì Nga cũng sẽ không nói ra. Chị ấy tuy hiền lành nhưng lại là người lát cứng rắn và kín đáo. Khi chị ấy đã quyết định điều gì thì chị ấy sẽ làm và cũng không

muốn cho ai biết.

Liên vừa dựng xe ở đầu ngõ thì cô đã nghe có tiếng nô đùa của hai anh em thằng Ti từ trong nhà vọng ra.

– A ha ha ! Anh Ti lớn, anh coi thằng rô bô của em cừ không ?

– Cửa anh cừ hơn.

– Cửa em. Anh không biết nhường nhịn em, em méc ngoại cho coi. Cửa con cừ hơn phải không chú ?

Liên thoáng ngạc nhiên khi bước vào vì nhận ra có người đàn ông lạ trong nhà. Anh ta quay lại khi nghe Ti anh, Ti em reo lên mừng cô :

– A, cô Ba tới !.

Liên không biết là mình có hoa mắt hay nhìn lầm hay không. Trước mặt cô người đàn ông đang nô đùa với hai anh em thằng Ti là “gã”. Gã cũng nhướng cao đôi chân mày nhìn cô ngạc nhiên.

– Sao anh lại ở đây ?

Gã nhún vai ra chiều như không thể giải thích được, gã hỏi :

– Cô là gì của hai chú nhóc này ?

– Tôi là cô của chúng.

– Trái đất cũng tròn ghê nhỉ ! Dường như chúng ta có duyên nợ gì đó, không biết là hên hay xui đây ?

– Vết thương ở chân anh lành chưa ?

Gã đứng lên búng búng cái chân rồi nhìn nháy cười trước khi trả lời cô :

– Cô thấy đó, bình thường ? Chỉ có điều nó không được thẩm mỹ lắm, một vết sẹo như cơn sâu róm vắt ngang qua, tẻ ời là tẻ.

Liên bật cười, gã vẫn có cái lối nói chuyện dăm dắc không đầy đủ thành phần kết cấu câu thể nhưng Liên lại thấy thú vị. Nếu như là học trò của cô thì đã bị cô mắng và cho điểm dưới năm rồi.

– Sức đề kháng của anh cũng mạnh lắm, vết thương như thế mà không chịu vào bệnh viện, cũng chẳng chịu đi bác sĩ. Có lúc nó đã khiến cho tôi lo ngại, lỡ như bị nhiễm trùng tôi không rõ. trách nhiệm của mình đối với anh phải truy cứu ở mức độ nào.

Gã bật cười, Rồi vẫn cái kiểu nheo nheo cái đuôi mắt trông rất ghét, gã nói :

– Tù chung thân ! Nhưng nhờ thế mà biết tay nghề của cô rất cao.

Nào băng bó , nào tự mua thuốc điều trị cho tôi. Chậc ! Cô giỏi lắm, dù sao cũng cảm ơn cô.

Liên bật cười, cái cười xuất phát từ trong lòng cô mà ra, không gượng gạo cũng không vì xã giao, bởi vì từ lúc gặp được gã, lòng cô cứ cuộn lên một điệu nhạc vui tươi rộn rã, niềm vui như cứ chực trào ra trên khóe mắt bờ môi của cô.

Cơ quên đi cả cái mục đích đến thăm hai anh em thằng Ti, quên cả nỗi phiền muộn vương bận tâm tư cô vì chuyện của anh chị Hai mình. Thật kỳ diệu và lạ lùng, nhưng cô lại không dám đào sâu thêm vào sự kỳ diệu đó bởi vì nó khiến cho cô thẹn thùng xấu hổ, cái thẹn thùng của một người con gái đang thầm lén yêu thương.

– Tôi cứ ngỡ sẽ không còn gặp lại anh nữa.

– Tôi có khác gì cô. Thì ra cái tỉnh lẻ này có lắm cái kỳ ngộ dành cho tôi.

– Anh quen với bác ?

Gã thoáng ngập ngừng rồi đáp :

– Ủ.

– Sao tôi lại không biết ?

– Chẳng lẽ bác Hai phải kể hết tên người quen của bác ấy cho cô biết.

– Ờ hén !

– Ờ đờ đừng quá tò mò chỉ tỏ thêm phiền.

Liên ngưng ngừng nhún vai :

– Cũng đâu phải tò mò quá đáng.

Gã đưa mắt nhìn Liên chăm chăm. Cô gái có khuôn mặt rất dễ nhìn, phải nói là xinh xắn mới đúng. Hôm nay gã mới nhìn kỹ cô, từ đời mắt đến cái miệng hồng mướt mà, không rõ là cô gái này có ý nghĩa gì trong cuộc đời của gã không mà gã lại cứ gặp cô ta mãi, từ cái lần đụng xe đó đến lần đối mặt này. Gã lại là người rất tin vào duyên số, nhìn cái sắc hồng ửng trên đôi gò má mịn màng của cô, cùng cái lúng túng thẹn thùng kia, gã chợt hiểu ra trong lòng cô đã có gã rồi. Gã không phải là thằng con trai mới lớn, ngờ nghếch đến nỗi không hiểu đàn bà muốn gì ở gã. Tuy nhiên gã không còn cái háo hức tự phụ của những ngày tháng trước khi có một người khác phái ngưỡng mộ gã hoặc là khi gã đã chinh phục được trái tim một người đẹp mới. Trong lòng gã giờ chỉ duy nhất hiện hữu một bóng hình, đó là Nga. Nàng đã làm cho gã mất hết tất cả hứng thú trong việc chinh phục phụ nữ và tự hào về điều đó, gã không muốn mất thời gian cho bất cứ ai ngoài Nga.

Liên có phần hụt hẫng tiếc nuối, khi gã đứng lên cáo từ ra về.

– Anh về à.

– Tôi có việc phải đi. Cô ở lại chơi với hai chú nhóc thay tôi.

Thằng Ti anh chạy lại nắm tay gã :

– Mai, chú lại nữa nghe, chú Hiệp !.

– Mai à ? Để chú xem đã, nếu chú rảnh chú sẽ tới.

– Chú rảnh mà !

- Ủ thì rảnh.
- Vậy là mai chú tới nghe.
- Ủ, chú sẽ tới.
- Con chờ chú đó !

Gã bẹo má hai thằng bé rồi thẳng bước đi ra không chút quan tâm đến Liên, dù chỉ là một nụ cười hoặc cái vẫy tay lần cuối. Cô chợt thấy hờn hờn làm sao.

Dường như trong mắt anh ta không hề có mình. Tại sao anh ta lại có thể đứng dưng thờ ơ như thế ? Cái hờn, cái dỗi ấy cứ theo Liên cho đến khi cô về đến nhà.

– Chị Ba mới về à ? Hai anh em thằng Ti có khỏe không chị ?

Liên lơ đãng đáp rồi đi lên lầu :

– Ở khỏe.

Vì nhìn theo lấy làm lạ. Nghĩ lúc mới đi chị ấy vui vẻ là thế, bây giờ trở về trông chị ấy cứ như người mất hồn uể oải lừ đừ làm sao.

Không biết có chuyện gì hay không ? Vì cứ thắc mắc nhìn theo Liên cho đến khi cái dáng thất thểu của Liên khuất sau cánh cửa:

Liên vút chiếc túi lên giường rồi bước lại tắm gương đứng nhìn bóng mình không chớp mắt. Đôi mắt của cô mở tròn xoe ra sẫm soi từng mi li mét trên gương mặt của mình. Cái trán này, đôi mắt này, làn da này đâu phải quá tệ:

Cô không dám khoe khoang thái quá, nhưng cô rất hãnh diện vì gương mặt xinh xắn của mình, đã có biết bao người con trai từng nói như thế với cô ?

Thế thì tại sao gã như không chút cảm nhận gì ? Từ cái cử chi đến cả lời nói, phản ứng của gã cũng không có một tí ti nào gọi là chú ý đến các ưu điểm trên con người cô.

Gã có phải là đàn ông không ? Liên chau mày rồi gục đầu vào tắm gương.

Can có gì ông trời lại dun rủi cho cô gặp lại gã ? Từ sau lần chia tay với gã, cô đau khổ biết bao, nhưng nhớ biết bao. Cô cố quên, cố tự nhủ với lòng để vùi sâu hình bóng của gã vào tận góc ngách cuối cùng của trái tim, cô đã lấy công việc phủ lấp lên nỗi tương tư thất vọng đó. Thế mà ngay cái lúc cô tưởng như đang lấy lại cân bằng cho tâm hồn mình thì gã lại xuất hiện.

Ồi ? Cái ông thần tình ái có hai đôi cánh nhỏ kia sao cứ cợt đùa cô.

Nếu có muốn đọa đày cô thì cứ giương thẳng mũi tên của ông mà bắn cho vỡ nát trái tim cô ra để cô đau mà chết đi một lần rồi thôi, có sao lại cứ làm cho tim cô mang vết thương âm ỉ này.

Liên đặt túi trái cây lên bàn trong nụ cười rạng rỡ của hai đứa cháu.

– Cô Ba mua trái cây cho ngoại hả ?

– Ủ. cô ba mua cho ngoại và Ti anh Ti em.

Bà Liên đứng cạnh bên lên tiếng :

– Cháu lại thăm chúng được rồi; mua quà làm gì. Bác đi chợ mỗi ngày, chúng có thiếu gì đâu.

– Con biết. Con mua biếu bác và cho cháu nó mừng. Bác vẫn khỏe hả bác ?

– Ủ bác khỏe. Anh chị bên nhà cũng khỏe chứ cháu ?

– Dạ, cảm ơn bác, ba má con vẫn khỏe. Bác trông hai đứa nhỏ cũng cực lắm, bác phải bồi bổ nhiều vào để có sức.

– Cảm ơn cháu.

Liên ngồi chơi với hai đứa cháu mà không biết mở lời ra sao với bà Liên để hỏi thăm về Hiệp. Mãi một lúc sau, cô mới ngập ngừng hỏi :

– Hôm nọ con có đến mà bác không có nhà.

– À, bác nghe Ti anh nói.

– Con chờ mãi.

– Bác chạy lên đầu xóm bỏ hụi.

– Con đến thấy có anh gì chơi với hai đứa nhỏ. Anh ấy là bà con với nhà hờ bác ?

– À, cháu nói cậu Hiệp à ?

– Dạ.

– Ờ, là quen thôi !

– Con chưa gặp anh ấy bao giờ. Anh ấy ở đâu vậy bác.

– À ở thành phố, cho nên cũng không có thời giờ ghé thăm. Ờ, để bác lấy chè cho ăn. Hôm nay bác nấu chè đậu xanh, thằng Ti anh nó nóng trong người nên bác nấu ăn cho nó mát.

Nói rồi, bà đứng dậy vào bếp cắt ngang câu chuyện mà Liên đang muốn hỏi.

Liên thoáng thất vọng nhưng vẫn ngồi lại chơi đùa với hai đứa cháu. Tuy nhiên nếu tinh ý bà Liên ắt sẽ nhận ra điều khác thường trong cử chỉ của cô.

Chốc chốc, cô lại ngóng ra ngoài cửa như mong chờ ai đó. Cô ngồi chơi lâu hơn mọi lần và nói chuyện lơ đãng hơn, không đầu không đuôi, chẳng chuyện nào ra chuyện nào. Cho đến khi trời sắp tối, Liên mới chịu cáo từ bà, thì cũng vừa lúc Nga về đến.

Bà Liên khoe :

– Cô Ba thằng Ti mới ghé chơi.

– Vậy à !

– Lúc này cô Ba nó đến thăm thường xuyên lắm, cứ cách ngày, mới đến hôm qua hôm nay lại tới còn mua quà mua bánh nữa.

Nga soạn túi thức ăn ra bàn rồi lên tiếng nói với mẹ :

– Ở nhà bên ấy có cô Ba tui nó là ăn ở biết trước biết sau.

– Ủ Má cũng thấy cô ấy tốt bụng, có điều sao chưa chịu lấy chồng.

Người cũng xinh xắn lắm mà lại cao số.

– Cũng không hẳn tại số đâu má chẳng qua vì má chồng con khó khăn quá nên ai đến họ cũng sợ.

– Tội nghiệp ! Con gái có thì mà cứ như thế cũng khổ. Chị bên đó khát khe quá.

Nga thở dài :

– Đành chịu thôi má à. Cả nhà có ai dám làm trái ý má chồng con đâu. Lâu dần rồi thành nếp, dù cho bà có trái cũng phải cắn răng mà chịu đựng.

Bà Liên xót xa nhìn nếp nhăn trên khóe miệng của con. Khi cô nhắc đến gia đình bên chồng, gương mặt của cô như già đi lại ẩn hiện sự cam chịu nhẫu nhục.

Bà buồn lâu nghĩ nó thật vô phước gặp phải gia đình chồng phong kiến khát khe, lại gia trưởng độc đoán. Bao nhiêu năm làm dâu, con gái bà chắc đã chịu nhiều đau khổ tủi cực. Đã thế, chồng nó lại vô tâm hồ đồ không biết thương vợ thương con, thật là đáng giận.

– Thằng Đoàn nó về rồi nó đi, thế mà nó cũng không qua chào má một tiếng.

Nó có nói bao giờ nó về không ?

– Dạ không. Công việc của anh ấy có phải như người ta đâu má. Anh ấy đi gấp quá nên không qua chào má, nhưng anh ấy có gửi lời với con, má chấp làm gì.

Nga đã giấu mẹ chuyện lục đục của hai vợ chồng nàng vì nàng không muốn làm cho mẹ mình suy nghĩ buồn phiền, cho nên bà Liên không hay biết gì về chuyện Đoàn giận vợ và nghi ngờ nàng.

– Má có giận nó đâu. Nói là nói thế chứ má cũng biết nó mắc làm.

Cầu mong cho nó làm nên chuyện để cho con đỡ phải buồn bán vất vả.

– Má à ! Mai mốt con đi theo anh ấy, má có lãnh nuôi giùm hai đứa con của con không ?

Bà đùa nên đáp cộc lốc một tiếng :

– Không.

Nga quay lại nhìn thì thấy bà lờm nàng, nàng chột hiệu bèn cười xòa bá vai bà :

– Má không rãnh, con cũng bỏ cho má nuôi.

– Hừ ! Hết nuôi cô bây giờ lại nuôi con cô. Không biết cái thân già này còn chịu đựng được mấy nổi !

– Con biết má cực, con thật bất hiểu.

– Nói thế thôi, má có mỗi mình con, má không lo cho con thì lo cho ai, có điều má thấy con vất vả má thật không vui.

– Chỉ ít năm thôi mà. Vả lại, con cũng không buôn bán nữa đâu. Anh Đoàn không thích, con sẽ kiếm việc khác để làm.

– Con định làm cái gì nữa, sao nói làm quán cũng được ?

Nga nén tiếng thở dài vì sợ để mẹ lo.

Bán được nhưng chỉ đủ qua ngày, biết chừng nào mới trả hết nợ.

Con định sang quán rồi lấy tiền trả cho người ta, còn bao nhiêu đưa cho má lo cho hai đứa nhỏ.

– Còn con tính đi đâu ?

– Con có việc của con má à.

– Má không an tâm chút nào. Thà ở đây mà bữa cháo bữa cơm, còn thấy con thấy cháu gần gũi, còn hơn mọi đứa một nơi, má nhớ chịu sao nổi.

– Má già rồi, chỉ còn biết vui với con với cháu, tụi con bỏ đi hết má ở với ai !

Bà Liên nói xong thì rân rân nước mắt tủi thân. Những nếp nhăn trên mặt của bà như hằn sâu hơn, Nga thương mẹ quá đỗi, nàng chỉ biết ôm lấy bà rồi gục mặt vào bờ vai gầy guộc của bà lặng đi, cái mùi mồ hôi quen thuộc của bà quyện lấy nàng như vỗ về, như âu yếm vuốt ve khiến cho nàng thấy thật ấm áp.

Nó như cho thêm nàng sức mạnh và niềm lạc quan tự tin. Nàng khẽ nói :

– Má đừng vậy kéo con khóc bây giờ. Lúc này, con cần có má động viên con, để con đủ sức vượt qua thử thách này. Con sẽ không để cho má thất vọng vì con đâu.

Bà vỗ vỗ cánh tay Nga đang choàng qua vai mình, rồi nhoẻn miệng cười gượng gạo :

– Thôi, má không vậy nữa, má cười nè, chịu chưa ? Con cứ làm những gì mà con tính đi má ủng hộ con.

– Chà ! Đạo này má nói chuyện giống trong phim Hồng Kông ghê há. "Ủng hộ" con nữa !

– Hì hì ! Thì cũng phải học hỏi cái hay cái tốt chứ.

Nga cũng bật cười theo mẹ, vừa khi anh em thằng Ti chạy ủa vào kêu lên – A ! Sao má giành ngoại của con:

Nói rồi, chúng nhào vào lòng bà xô tay mẹ ra tranh nhau ôm bà.

Tiếng cười đùa của ba bà cháu vang lên ấm áp cả căn nhà.

Bảo châu đứng chau mày nơi ngưỡng cửa khi thấy cái ổ khóa to đùng bên ngoài.

Cô hỏi người thư ký :

– Anh Hiệp không đi làm à ?

– Dạ không. Anh ấy có đi nhưng về sớm rồi.

Châu lẩm bẩm :

– Quái lạ chưa ! Lúc này anh ấy làm sao đó, cứ biến mất tăm, không biết đang làm gì nữa.

Châu không vui mà còn thêm giận Hiệp.

Dường như anh quên mất cô rồi thì phải. Biết tìm anh ấy ở đâu bây giờ ?

suốt một tháng qua cô chưa được gặp anh, nỗi nhớ, nỗi mong cứ bồn chồn trong lòng.

Bà Hoàng thanh thoát trong bộ áo gấm màu khôi bước từ trên lầu xuống, bà mỉm miệng cười khi nhận la người khách đến viếng thăm mình.

– Là con à ? Lâu lắm rồi con không qua bác ?

Châu lễ phép chào bà rồi đáp :

– Con bận quá nên không sang thăm bác được Bác đừng giận con.

– Bác nói thế thôi, bác biết con còn có công việc. Chính thằng Hiệp nhà này cũng thế. Nó cứ đi suốt có ở nhà với bác đâu.

– Lúc này anh ấy bận làm sao bác ?

– Ủ, nghe nói công việc ở công ty nhiều lắm.

– Thế sao con qua đó không gặp anh ấy ? Hỏi trợ lý, thư ký cả hai họ đều không biết anh ấy đi đâu.

– Vậy sao !

Đôi chân mày thanh tú của bà Hoàng khẽ chau lại. Bà đã ở ngoài năm mươi mà vẫn còn giữ được nét đẹp. Hiệp giống mẹ nhiều cho nên anh thừa hưởng được rất nhiều ưu điểm ở bà.

– Bác không biết anh ấy đi đâu sao bác ? Hôm nay con tìm mãi mà không gặp anh ấy.

– Nó vừa mới về hôm qua. Sáng nay nó đi làm cái gì đó chắc cũng gần về tới rồi.

– Con chờ anh ấy được không bác ?

Bà hòa nhã mỉm cười :

– Con cứ ở lại chờ.

– Con cảm ơn bác.

Thời gian trôi qua, Châu băng quơ tựa cảm nhìn ra cửa sổ. Những chiếc lá non trên cành đang đùa theo ngọn gió, chúng vươn cao tắm nắng màu xanh mượt mà lên nhảy múa trông thật nhộn nhịp uyển chuyển. Nắng đã tắt dần cuối trời, một vài tia nắng còn luyến tiếc cuộc vui chưa muốn trở về. Chúng tinh nghịch vờn quanh nhánh cây,

chiếu những tia sáng lấp lánh qua kẽ lá, khiến cho vũ khúc của những cành lá xanh càng sinh động rực rỡ hơn. Thế nhưng tâm trạng của Châu không vui, nên cô cứ lơ đãng không buồn quan tâm, cho đến khi những tia sáng cuối cùng cũng tan biến mất, cành cây và những chiếc lá cũng hòa mình vào màn đêm đen sẫm.

Châu quay vào, căn phòng của Hiệp vẫn vắng lặng im ắng. Cô uể oải bật đèn, cái ánh sáng nhợt nhạt của ngọn đèn càng khiến cho căn phòng thêm ảm đạm và nỗi mong chờ của Châu càng se sắt bồn chồn hơn.

– Bảo Châu !

Châu giật mình ngẩng lên, dụi mắt khi nghe tiếng Hiệp gọi tên mình.

– Anh về rồi đó à ?

Hiệp không trả lời câu Châu hỏi, mà chỉ ngạc nhiên nói :

– Sao em lại ở đây ?

Châu hờn dỗi :

– Em chờ anh.

– Có chuyện gì không ?

Châu xem đồng hồ rồi đáp :

– Đã qua bữa ăn tối rồi.

– Em chưa ăn cơm mà có thể ngủ được à ?

– Anh còn nói. Anh cứ thử ngồi chờ một người nào đó suốt mấy tiếng đồng hồ thì anh sẽ hiểu.

Hiệp nhướng mày rồi cúi sát mặt Châu, đôi đồng tử của anh chao chao cười rồi nhìn sâu vào ánh mắt đang hờn dỗi của Châu. Anh hỏi :

– Tại anh à ?

Bao nhiêu ầm ức giận dỗi. chợt tan theo cái miệng cười quyến rũ của anh.

Hiệp đưa tay khều nhẹ chóp mũi của cô rồi kéo tay cô đứng lên theo mình. Cô vờ dùng dằng :

– Đi đâu chứ ?

– Đưa em đi ăn. Anh chợt thấy thèm món cá rô kho mỡ hành ở tiệm chú Ký quá. Đi thôi em !

Cái tiệm ăn quen thuộc tiếp đón Hiệp rất thân tình. Mặc dù không phải là nhà hàng hay cao lầu nhưng cái quán khang trang của chú Ký rất đông khách thượng lưu đến dùng bữa, ở đây không kể đến các món ăn ngon tuyệt hảo mà là cách đón tiếp khách ăn một không khí ấm cúng thân mật như ở nhà mình.

Hiệp rất thích đến đây ăn. Ở đây có tất cả các món ăn tây tàu và rất hợp khẩu vị của anh.

Chờ cho người hầu bàn quay lưng, Châu mới hỏi :

– Máy lúc gần đây, anh đi đâu, cứ như biến mất trong không khí vậy ?

Hiệp uống một chút rượu khai vị, rồi đáp :

– Trước bữa ăn nên nói chuyện vui đừng khiến cho anh phải suy nghĩ. Anh không muốn nói thật mà cũng không muốn nói dối em.

Châu nhăn mày :

– Khó nói vậy sao ?

– Ừ Là chuyện tiêng của anh.

– Vậy chắc là nó sẽ làm cho em buồn chứ gì ?

Hiệp nhếch môi cười :

– Đã bảo là không hỏi nữa mà.

Châu ầm ức hờn :

– Anh lạ quá.

Hiệp lại nhún vai cái cử chỉ quen thuộc mỗi khi anh không muốn tiếp tục câu chuyện.

– Anh vẫn là anh !

Vừa lúc thức ăn đã được đem đến, Hiệp ân cần tiếp cho Châu, những món ăn mà anh biết cô rất thích, tuy nhiên Châu lại không thấy thú vị như những lần đi cùng anh lúc trước. Anh vẫn ga-lăng, vẫn tận tình, nhưng cái ga-lăng tận tình đó đối với ai anh cũng thế, cô không tìm được điều khác lạ nào nơi anh. Thật ra, cô muốn anh biểu lộ một điều gì đó ngoài cái miệng cười vẫn nồng nàn, cái ánh mắt vẫn đa tình quyến rũ kia, để cho cô có thể đoán ra trong đầu anh đang suy nghĩ những gì.

Hiệp gấp thêm thức ăn cho Châu rồi ngừng đĩa hỏi :

– Cứ nhìn anh như thế thì no à ?

Châu xụ mặt đáp :

– Em đang muốn biết anh toan tính điều gì mà giấu em ?

– Biết nhiều để làm gì. Đàn bà thật lạ, cứ thích tò mò khi biết điều đó không vui cũng cứ tò mò.

– Chỉ vì em quan tâm đến anh. Em không muốn mất anh.

Tình yêu thì để nói riêng trong phòng kín, không phải trên bàn ăn. Em cứ thế chắc là anh đau dạ dày sớm quá ! Món này ngon lắm, lần đầu tiên đến đây anh đã thích rồi, em ăn đi.

Châu phụng phịu rồi cũng đành tạm gác câu chuyện đang làm cô ầm ức lại, cô biết đó là điều khôn ngoan trong lúc này, khi cô thấy cái anh cười trong mắt anh đã tắt. Có một lần cô nhớ anh đã nói với cô : "Anh chúa ghét đàn bà rắc rối gây phiền. Nếu như không thấy vui anh sẽ bỏ tức khắc. Trong tất cả những người anh quen em là người

ngoại lệ. Ở bên em, anh không thấy phiền toái .
Cô không muốn mất anh và cô đã cố kiềm chế để không trở nên kẻ gây phiền chán cho anh. Cô đã gượng làm vui để tận hưởng những giây phút ít ỏi được anh chăm sóc yêu anh, cô có thể chịu đựng nhiều hơn thế nữa.

Dấu Ấn Vô Tình

Chương 6

Bảo Châu kéo ghế ngồi. Cái tỉnh nhỏ này đã có điều gì hấp dẫn mà lôi kéo Hiệp của cô lui tới nhiều như thế. Chẳng lẽ đây là cái điều bí mật mà anh muốn giữ cho riêng mình và không chịu nói ra cùng cô hay sao ?

Châu nhìn quanh cái quán nhỏ bé nhếch nhác. Chẳng có chút gì sang trọng so với các quán cà phê bình thường trung trung ở thành phố, nó chỉ xứng là một quán cóc. Vài chục cái ghế nhựa đặt rải rác quanh khoảng sân khá rộng, hai cái loa đặt ở hai góc sân đang phát ra những giai điệu buồn bã của dòng nhạc sến .

Châu nhấp một ngụm nước ngọt, rồi đưa tay nhìn đồng hồ. Thời gian chờ đợi dường như bao giờ cũng chậm chạp. Cô nghĩ đến lúc đối mặt với Hiệp, có lẽ cô sẽ gây cho anh một sự ngạc nhiên lớn. Cứ tưởng tượng đôi mắt đa tình của anh tròn xoe lên, thì cô đã muốn bật cười thích thú rồi.

– Chị Hai.

– Liên đó à ? Hôm nay không đi dạy sao lạnh rồi ghé quán chị vậy ?
Châu nhìn qua nơi hai người phụ nữ vừa lên tiếng và ánh mắt của cô dừng lại trên người đàn bà mặc chiếc bà ba bằng lụa màu hoa cà. Gương mặt của cô đã khiến cho Châu không khỏi thất lên tiếng kêu ngưỡng mộ. Cô ta thật đẹp, cái đẹp rất đậm thấm cuốn hút, từ đôi mắt đến hàng mi dày cong vút nổi bật trên nước da trắng nõn mịn hồng, khuôn ngực đầy đặn trong chiếc bà ba ôm sát làm lộ rõ vòng eo tròn lẳn thon thả. Một nét đẹp khiến cho người nhìn không thể dời mắt đi một cách dễ dàng. Nó như có một lực từ trường hấp dẫn lôi cuốn, níu kéo và giữ chặt người đối diện.

Tiếng nói của cô ta thanh thoát, dịu dàng, cất cách lại tao nhã. Nếu như được trang điểm và ăn mặc đúng cách, không hiểu cô ta còn đẹp đến cỡ nào. Cứ thế mà Châu bị cuốn hút vào câu chuyện của

hai chị em Nga.

– Chị Hai ! Em nghe bác nói chị định sang quán?

– Ủ ! chị định nghỉ bán.

– Đang bán được, sao chị lại nghỉ ?

– Anh Hai không muốn chị làm. Còn chị thì không muốn anh Hai em buồn.

Kiểm tiền cũng còn có nhiều cách, nếu cứ khư khư giữ lấy cái quán này thì chị sẽ đánh mất hạnh phúc của mình.

Liên thở dài :

– Anh Hai thật kỳ lạ, rồi đây chị biết lấy gì sinh sống. Chị cứ mặc anh ấy đi, công việc làm ăn đang thuận lợi, chị 1ại nghỉ ngang uổng lắm.

Nga lắc đầu :

– Không được Liên à. Em không hiểu bằng chị đâu, còn nhiều điều chị khó nói ra được. Tóm lại chị đã quyết định rồi.

Châu kêu tính tiền rồi hỏi Tú :

– Em ngồi cho chị hỏi một chút được không ?

Tú dè dặt nhìn người đàn bà ăn mặc sang trọng lần đầu tiên cô thấy đến đây rồi đáp :

– Dạ, cô hỏi gì ?

– Có phải chị kia là chủ quán ở đây không?

– Dạ phải, là chị Nga.

– À ! Nghe nói cô ấy muốn sang quán.

– Dạ, em mới nghe. Bộ chị định sang à ? Chị tính bán gì vậy ?

– Thì cũng bán nước giải khát như vậy thôi.

– Vậy chị muốn em không ?

Châu khẽ nhếch môi cười, cô hiểu cô bé này đang lo mất chỗ làm, nếu như cô khéo léo thì chắc là sẽ khai thác được nhiều điều từ cô ta.

– Nếu như em làm thì chị sẽ giữ em lại.

Tú vội vã sẵn đón :

– Em làm mà. Mấy hôm nay nghe chị Nga đòi nghỉ bán, em rầu gần chết.

Không làm ở đây em chẳng biết làm ở đâu cả:

– Vậy thì em yên tâm đi, nếu vậy thì chị giữ em lại lương không thay đổi.

Nhưng đang bán đắt như thế này sao cô ấy lại nghỉ, quán có vấn đề gì không ?

– Không có đâu chị. Có điều chị Nga nghỉ là vì chồng chị ấy ghen.

– À ! Cô ta đã có chồng rồi sao ?

– Dạ, anh ấy ghen dữ lắm.

– Cô ta không đành lòng à ?

Tú ngáp ngừng rồi đáp :

– Chị thấy đó, chị Nga đẹp như vậy thì thiếu gì người thích, Có điều anh Đoàn chồng chị ấy ghen với anh Hiệp chủ đất kia. Hôm nọ em nghe.

Châu sừng sờ nhìn cô gái vẫn đang thao thao đem hết chuyện của chủ mình kể cho cô nghe.

Thì ra cái điều bí mật mà Hiệp giấu cô là đây ! Thì ra cái cảm giát là 1ạ lúc này khi vừa thấy Nga là đây. Tất cả là đây sao ? Người đàn bà đó ... Châu chợt thấy cơn ghen tức chặn nghẹn ngang ngực.

Quả như dự đoán của Châu, Hiệp ngạc nhiên khi thấy Châu xuất hiện. Anh xin lỗi Nga và quay lại hỏi Châu :

– Em tình cờ hay cố ý đây ?

Châu cười đáp :

– Anh nghĩ sao ?

– Thôi được, vào trong đi, anh đang có khách.

Châu làm bộ kêu lên :

– Là chị chủ quán à ?

Nga cũng gạt đầu trả lời :

– Tôi nhớ ra cô rồi. Thì ra cô chờ anh Hiệp ! Tôi không làm phiền hai người nữa, tôi ra ngoài. - Nói rồi, cô quay lại Hiệp - Số tiền này anh không nhận, tôi không an tâm đâu.

Châu không để cho Hiệp nhìn theo Nga lâu cô lên tiếng hỏi :

– Tiền gì vậy anh ? Cô ta nợ anh à ?

Hiệp gạt ngang lời Châu :

– Chuyện của anh, em hỏi làm gì ?

Châu cảm thấy tự ái khi gương mặt của Hiệp sa sầm, nhất là cái ánh nhìn da diết tiếc nuối mà anh dõi theo Nga khi cô ta bỏ đi. Cơn ghen lại ngấm ngấm trở dậy sục sôi trái tim cô.

– Dường như em đến không đúng lúc.

– Có phải không ?

– Nếu là người khôn ngoan thì em nên biết dừng lại đúng lúc, đừng bắt người ta trả lời câu hỏi mà người ta không thích.

Châu cắn chặt môi để khỏi sượng sùng bề mặt :

– Nếu vậy thì em về.

– Đó là chuyện của em.

Châu ầm ức rồi bật khóc trước vẻ mặt lạnh lùng của Hiệp. Cô biết cô đã thua anh. Bởi vì người cô yêu là anh chứ không phải người anh yêu là cô.

– Anh đáng ghét lắm ! Em đã vượt mấy trăm cây số để muốn gây

cho anh một bất ngờ. Em đã ngồi chờ anh thật lâu để anh ghẻ lạnh với em vậy đó.

Hiệp có chút nao núng trước những giọt nước mắt của Châu.

– Em đáng chán lắm à ?

Hiệp thở dài lên tiếng :

– Đừng gây nỡ được không. Anh đang có nhiều chuyện phải suy nghĩ. Em biết tánh của anh mà.

– Em chỉ muốn hỏi anh.

– Đừng làm rắc rối thêm nữa. Em vào trong lau mặt đi, anh đưa em đi tham quan chung quanh nơi đây. Chúng ta gặp nhau đâu phải để gây gổ không vui.

Châu cố dần lòng rồi quay vào trong, cô sẽ dò hỏi cho ra điều bí mật tạo thành sự ghẻ lạnh mà anh đã dành cho cô. Người đàn bà kia ắt là nguyên nhân nhưng anh chưa dám công khai, hẳn đó là điểm yếu của anh. Có phải là vì cô ta đã có chồng ? Hiệp muốn giữ danh dự cho cô ta ? Thật là đáng ghét ! Tại sao anh lại đi si mê một đóa hoa đã có chủ ? Anh không nghĩ đến thân phận của mình sao ?- Còn gia đình anh ? Còn bác Hoàng ?

Phải Châu cắn môi và mừng thầm vì đã tìm ra người có thể cho cô nương dựa và làm hậu thuẫn lôi kéo lại anh.

...

Đêm đã dần buông, dưới ánh sáng mờ ảo của những ngọn đèn màu, gương mặt tuyệt đẹp của Nga, như một cám dỗ, mái tóc dài hôm nay được cô xõa ra.

Màu tóc đen hơn cả màu đêm ngoài trời và phảng phất mùi hương dịu ngọt, Hiệp thoáng ngẩn ngơ rồi hỏi :

– Tại sao em lại định nghỉ bán ? Có phải vì anh không ?

Nga chớp mắt rồi nhìn thẳng anh :

– Không phải vì anh mà vì chính tôi. Anh không cần bận tâm đến việc tôi làm. Tôi đang kêu người sang quán, tôi chỉ xin anh đừng thay đổi hợp đồng để họ có thể tiếp tục kinh doanh, như thế họ mới mạnh dạn bỏ tiền ra đầu tư và trả cho tôi.

Hiệp buồn bã lắc đầu :

– Em đừng quyết định như vậy, đây là sinh kế của ba mẹ con em mà.

– Còn nữa ! - Nga không để cho Hiệp nói hết câu, cô đã cắt ngang lời anh - Anh đừng đến nhà tôi nữa.

– Nhưng Ti anh và Ti em rất mến anh.

– Con nít nó không hiểu được ý đồ của người lớn.

– Em có thể nói thế với anh được sao ? Yêu em mà cũng là ý đồ à ?

– Tôi đã có chồng rồi. Anh thấy đó, vì anh mà gia đình tôi tan vỡ. Anh

hãy dừng lại đi. Anh đã gây ra cho tôi bao nhiêu rắc rối rồi ! Bây giờ vẫn chưa muộn, anh hãy để cho tôi yên.

– Nga ! Anh chưa vì người đàn bà nào mà phải quì lụy như em. Anh muốn được có em cho dù có trả giá ra sao anh cũng không thay đổi. Nga bối rối trước thái độ cuồng nhiệt của Hiệp :

– Anh điên quá rồi. Cho dù thế nào tôi cũng không thể đánh mất gia đình của tôi vì anh. Người tôi yêu là chồng của tôi, tôi chỉ xin anh đừng thay đổi hợp đồng, coi như anh giúp tôi lần cuối được không ?

– Không. Anh sẽ không chấp nhận cho người khác thuê ngoài em.

– Anh đừng gây khó cho tôi. Anh biết tất cả vốn liếng kể cả nợ nần của tôi đều đổ hết vào đây. Nếu anh không ký tiếp hợp đồng với người ta thì họ sẽ không chịu sang quán của tôi.

Thế nhưng Hiệp vẫn làm lì lắc đầu :

– Anh đã nói rồi, anh không chấp nhận cho ai ở đây ngoài em cả !

– Anh Hiệp ? Như thế là anh gây áp lực cho tôi. Tôi cứ nghĩ anh là một chính nhân quân tử, không ngờ anh thật hẹp hòi tầm thường như tất cả những người đàn ông tầm thường khác, gây áp lực để khống chế đối phương, để đoạt được mục đích của mình.

– Anh chỉ muốn giữ em lại đây, đó đâu phải là cái tội quá lớn để em lên án anh tệ hại như vậy ?

– Tôi không lên án anh mà tôi khinh bỉ và coi thường anh.

Nga tức giận mắng luôn Hiệp. mấy lúc gần đây đã có biết bao điều đau đầu xảy ra với cô, khiến cho cô không thể giữ được sự điềm tĩnh ôn hòa với Hiệp.

– Em dám nói với anh như thế sao ?

– Phải, bởi vì anh đáng như thế, anh không biết tự trọng khi phá hoại quan hệ vợ chồng của người khác. Anh nghĩ anh là ai chứ ? Tôi không phải là hạng đàn bà bám theo anh như anh đã gặp, anh tưởng cái vẻ bề ngoài đẹp đẽ của anh có thể chinh phục hết cả mọi người sao ?

Hiệp đỏ mặt tức giận, anh nhăn tít cặp chân mày gườm gườm nhìn Nga, ánh mắt dữ tợn của anh khiến cho Nga có phần nao núng.

Cô thụt ra sau nhưng đã không kịp khi hai bàn tay cứng như thép của Hiệp đã bấu vào vai cô.

Hiệp nghiêng răng rít lên :

– Chưa từng ai nói thế với anh, em biết không ? Biết không ?

Nga sợ hãi dợm vùng ra nhưng ngay lúc ấy cô đã thấy bờ môi của cô đã bị Hiệp khóa chặt trong nụ hôn thô bạo.

Bốp ...

Cái tát tai thật mạnh cho hành vi xúc nổi của Hiệp.

– Chị Hai !

Nga định thần quay lại thì đã nhận ra đôi mắt mở to thẳng thất của Liên.

Liên đã đến đúng cái lúc Hiệp kéo Nga vào lòng và đặt nụ hôn lên môi cô.

Tất cả hình ảnh hiện ra trước mắt cô khiến cho cô thấy đầu óc choáng váng bàng hoàng.

Nga luống cuống không nói nên lời trước ánh mắt vừa giận dữ vừa ngỡ ngàng vừa như oán ghét của Liên.

– Liên !

– Thì ra là vậy ? Thảo nào anh Hai không bỏ đi.

– Không phải đâu Liên.

– Chị đề tiện lắm !

– Liên, hãy nghe chị nói !

– Hừ ! Vậy mà tôi còn lo cho chị chịu oan ức khi bị người ta đơm đặt. Tôi đã chạy đi tìm anh Hai để phân minh cho chị, tôi đã hết lòng vun đắp hàn gắn hạnh phúc cho chị. Tất cả đều là chuyện ngốc nghếch, chị đáng ghét lắm !

Nga thần thờ buông người lơ lửng xuống ghế.

Nỗi oan tình này coi như cô khó mà xóa được rồi.

– Anh hại tôi rồi.

– ...

– Tại sao lại đúng lúc như vậy ? Tôi biết ăn nói sao với mọi người đây ?

Vừa lúc Nga nhận được mảnh giấy lúc này Liên đã tức giận quăng xuống đất.

Cô nhắm mắt rồi thoáng chau mày suy nghĩ. Trong đầu cô vừa hình thành một ý nghĩ. Đành phải liều thôi, cô không còn có thể lựa chọn rồi.

Mấy hôm sau, Liên ngỡ ngàng khi đọc hết tờ thư mà Nga viết cho mình, gương mặt của cô có lẽ trông rất khác thường, cho nên bà Thành đã lên tiếng tò mò :

– Thư ai vậy Liên ?

– Liên ngập ngừng rồi đáp :

– Thư của chị Hai.

Bà Thành lấy làm lạ :

– Nó làm gì mà phải viết thư cho bây ?

– Chị ấy đi rồi.

– Nó đi đâu ? - Bà Thành thẳng thốt hỏi:

– Còn hai đứa con nhỏ nó ?

– thị ấy để bên ngoại.

– Nhưng nó đi đâu chứ ? Còn quán xá còn tiền của tao ? Trời đất ! Nó tính sao vậy ? Máy chục triệu đồng chớ có ít ha !

– Má đừng làm ầm lên mà !

– Sao không làm ầm ? Tiền của tao là nóng ruột chớ có phải chuyện chơi đâu. Cái con quỷ đó.

Má !

– Má cái gì, biết vậy tao không đưa cho nó rồi.

– Má ! Chị Hai đã có tính toán rồi, má không Phải lo. Chị ấy để lại cái quán đó, coi như gán nợ.

– Cái gì ?

– Chị ấy để cái quán lại cho con quán lý. Nếu không bán thì tìm người sang cũng lấy lại vốn. Còn nếu để bán thì có lời ăn mỗi ngày, coi như chị ấy không có giựt hết tiền của má đâu.

Bà Thành nghe ra thì dịu xuống. Bà có phần an tâm nhưng vẫn lo ngại.

– Ở tao nghe nói bán nước lời lắm. Nhưng bây làm sao quản lý, bây còn phải đi dạy.

– Trước mắt bây giờ thì phải tính cho ổn thỏa. Sáng con đi dạy thì vợ thằng Minh ra coi quán, đến trưa con về con thay cho Vi nó cơm nước lo việc nhà cho má.

– Tính vậy cũng được. Biết đâu buôn bán phát đạt, lời để ra lời !

Liên bất bình nhìn mẹ :

– Má lúc nào cũng lo "tiền đẻ . Chị ấy bỏ đi như vậy không biết hai đứa nhỏ ra sao nữa ! Ai lo cho chúng đây ?

– ì ngoại nó chớ ai ?

– Bác bên đó cũng nghèo lại già cả, làm đâu ra tiền lo cho chúng. Hay là đem chúng về đây đi má ?

– Không được ! Đem về đây ai lo ? Tao còn lo cho tao với ba bây không xuể đây.

– Má ! Dù sao cũng là cháu nội của má mà?

Bà Thành thở ra dần đo suy tính.

– Thì cứ để bên đó cho ngoại nó nuôi rồi mỗi tháng gửi cho ngoại nó ít tiền, chớ má cũng đâu có sức mà lo cho chúng.

Liên thở ra vì biết khó có thể lay chuyển ý của bà. Thật đúng là "cháu bà nội, tội bà ngoại . Cô không hiểu sao mẹ cô lại thờ ơ lạnh lòng với con cháu như vậy?

Chị Hai bỏ đi để lại gánh nặng này cho cô, trong thâm tâm cô cũng không khỏi oán trách. Tuy nhiên bao nhiêu năm chị em sống bên nhau thân thiết, gần gũi cô cũng thấy chạnh lòng se sắt. Người ta nói

hồng nhan bạc phận . Quả thật, từ khi chị ấy về làm dâu gia đình, cô đã từng chứng kiến biết bao lần chị ấy bị gia đình cô đối xử bất công. Chính anh Hai cô là người yêu thương gần gũi chị ấy mà cũng không quan tâm chăm sóc cho chị ấy tận tình. Chị cứ như một cái bóng trong nhà, mọi việc đều do má và anh cô định đoạt, cho đến khi anh Hai thất cơ lỡ vận thì lại ôm con về nhà mình, đầu tắt mặt tối làm lụng buôn bán lo cho con.

Nghĩ đến đó thì Liên nhớ lại hình ảnh hôm nọ cô bắt gặp chị dâu nằm trong vòng tay của Hiệp. Tim cô chột thất lại, và cô chau mày.

Nỗi xót thương cũng tan biến theo câu nói. Chị ấy cũng đáng trách lắm.

Liên gạt mồ hôi thở phào khi khách khứa đã ra về. May mà có Tú nhanh nhẹ phụ giúp cô nên cô cũng không bối ngỡ lúng túng lắm.

– Chị Liên ơi ! Em về nghe.

– Ừ em về đi. Mai nhớ đến sớm phụ chị.

Tú gạt đầu rồi chào Liên lấy xe ra về. Liên nhìn quanh kiểm tra lại lần cuối.

Cô đóng cổng rào cũng vừa lúc cô nhận ra cái bóng người ngồi khuất sau bụi nguyệt quế bên cạnh quây. Cô hoảng hốt kêu lên :

– Á !

– Là tôi đây !

Liên định thần nhìn lại Hiệp và hỏi :

– Là anh ư?

– Tôi làm cô giật mình à ?

– Tôi cứ ngỡ không còn ai.

Hiệp chột trầm giọng hỏi về Nga :

– Có phải Nga đã đi rồi ?

Liên nghe Hiệp nhắc đến chị dâu thì sầm mặt khó chịu :

– Anh quan tâm đến chị ấy làm gì ?

Hiệp ngang tàng. Nói:

– Tôi không có quyền đó sao ?

– Đúng ! Anh không có quyền.

Hiệp cười khẩy sau câu nói gay gắt của Liên :

– Vì sao ? Vì cô là em chồng của cô ấy à ?

– Vì chị ấy đã có chồng. Anh không được quây phá hạnh phúc của người khác.

– Chẳng lẽ cô ấy có hạnh phúc ?

Liên giận dữ quắc mắt nhìn Hiệp :

– Anh không có quyền xen vào chuyện gia đình chị ấy. Anh Hai tôi là một, người chồng tốt Hiệp bật tiếng cười khô khốc, cái tiếng cười

nghe thật khó chịu.

– Tôi không muốn biết ai tốt ai xấu, tôi yêu Nga và muốn có Nga thế thôi.

– Anh nói thật ngang ngược và không có chút đạo lý làm người.

– Theo tôi, làm người thì phải sống thật thoải mái mãi mãi nguyên. Tôi muốn có điều mà tôi khao khát đó là sự mãi mãi nguyên của tôi.

– Nhưng sự mong muốn của anh trái với đạo lý, Và không được mọi người chấp nhận.

– Tôi cóc cần ai chấp nhận, tôi sống cho tôi là đủ.

– Anh thật thiên cận và ích kỷ:

Anh chỉ thỏa mãn chính mình mà bất chấp nỗi đau của người khác.

Anh cho như thế thì anh sẽ ung dung tận hưởng hạnh phúc của mình được sao? Anh nở đang tâm hái một đóa hoa đang tràn sức sống trên cành và để cho nó tàn héo đi mà anh cho là hạnh phúc à ? Anh có nghĩ đến cuộc sống của nó đã bị anh hủy hoại đi không ?

– Tôi không phải là học trò của cô.

– Sao anh biết tôi là cô giáo ?

– Tôi còn biết cô thích tôi nữa kìa.

– Anh ...

Liên đỏ mặt trước ánh mắt đáng ghét của gã. Trong khi cô đang luống cuống bối rối thì gã lại ung dung lên tiếng :

– Tôi không nói sai chứ ? Cô thích tôi và cũng ghét tôi. Tình cảm thật kỳ lạ không ai có thể lý giải và phê phán, bởi vì nó xuất phát từ trái tim, nó rất chân thật. Tôi không lên án tình yêu của cô thì cô cũng đừng lên án tình yêu của tôi.

Tình yêu là một điều tuyệt vời !

– Tôi có gì sai ? Tôi không cướp của giết người, không cưỡng đoạt ép buộc ai.

– Anh ngang lắm ! Cái lý lẽ gàn bướng của anh chỉ để ngụy biện cho hành vi sai trái mà anh đang làm. Tôi biết anh đang cố cho là mình đáng để che giấu đi sự bối rối của mình. Tôi không thấy ghét anh mà chỉ tội nghiệp cho anh thôi.

– Hừm !

– Cái tự phụ tự cao của anh đã bị tổn thương khi chị Hai tôi bỏ đi.

Anh không phải là cái đỉnh chống vũ trụ, càng thảm hại trước cái tội của mình.

Hiệp quát mắt lên giận dữ. Miệng lưỡi của Liên thật sắc bén, cô ta biết bơi móc vết thương của anh ra mà nhạo báng.

– Cô nói gì ?

Liên vênh mặt thách thức nhìn gã . Cô cảm thấy thích thú vì trả đũa

được gã, cô nhái lại cái giọng tự đắc của gã lúc nãy mà gã hỏi cô :

– Tôi không nói sai chứ ?

Gã chồm lên và chụp lấy tay Liên, kéo cô ngã dúi về phía gã. Liên thấy hơi thở của gã kề sát mặt mình, cái hơi thở nồng mùi đàn ông đó rất gần với cô. Cô cảm nhận được sự nóng bỏng của nó phả lên da cô, nó khiến cho cơ thể của cô mất hết cả phản ứng, cứ nhũn ra. Cái chất đàn ông mạnh mẽ của gã dường như nó đang muốn chiếm hữu lấy cô. Cô vừa sợ cuống lên lại vừa cảm thấy như phấn khích, và cô nhận ra cái phấn khích trong cô đã vượt trội hơn. Cô đỏ mặt sững sờ cũng là lúc cô nhận ra cô đã hoàn toàn ngã vào lòng gã. Cô sợ hãi xô gã ra. Cô quay mình bỏ chạy sau khi nhận ra sau làn áo sơ mi làn da của gã thật rắn chắc và nóng ấm.

Ôi ! Mình làm sao vậy kìa ? Tại sao mình cứ cảm thấy sung sướng hơn là giận dữ trước cử chỉ thô bạo kia của gã. Cô hổ thẹn vì khám phá ra cái phần sâu kín nhất trong tâm hồn mình. Cô kéo chiếc khăn ướt và áp vào mặt mình như muốn làm cho mình tỉnh táo lại. Nhưng cô không thể. Cái cảm giác ấy nó cứ đeo theo cô cho đến cả trong giấc ngủ !

Suốt đêm hôm đó, cô cứ trần trọc.

Bà Hoàng nghiêm khắc nhìn cậu con trai yêu quý của mình bằng ánh mắt khiển trách :

– Con thật quá hồ đồ ! Má đã biết hết cả rồi, Má luôn tin tưởng con thể mà bây giờ con lại làm một chuyện thiếu suy nghĩ như vậy. Con có mau trở về với công việc của mình hay không?

– ...

– Hơn ba mươi tuổi má cho là con chín chắn, nhưng má đã lầm. Đứa con gái đó đã mê hoặc con rồi !

– Má !

– Má không cho thuê mướn mặt bằng này nữa, đuổi sạch họ đi. Còn con từ bỏ ngay suy nghĩ điên rồ mà trở về nhà. Má sẽ chọn cho con một người vợ theo ý của má.

– Má đừng xem con như trẻ con và xen vào chuyện riêng của con. Con đủ tuổi trưởng thành để hiểu mình đang làm gì.

– Thế con cho là mình đúng à ? Con theo đuổi một người đàn bà đã có chồng, con phá hoại hạnh phúc của người ta và hạ thấp giá trị nhân phẩm của mình, má không thể không can thiệp. Má không chấp nhận ,điều trái đạo đức đó.

– Con ...

– May mà cô ta là người có tự trọng đã bỏ đi. Má cho con một thời gian suy nghĩ, nhưng phải có giới hạn, con đừng làm cho má thất

vọng.

Hiệp ngẩng lên vuốt mặt rồi nhìn Bảo Châu, nhếch môi hỏi sau khi bà Hoàng bỏ đi :

– Em bằng lòng chưa ? Chắc là thích thú lắm phải không ?

Châu bối rối cúi đầu :

– Em ngốc lắm ! Em tưởng em làm như thế là giữ được anh sao ?

– Anh Hiệp ! Em chỉ muốn anh trở lại là anh như ngày xưa. Em không biết bám víu vào đâu khi nhận ra anh đang thoát ra khỏi tầm tay em. Em sợ mất anh.

Em cũng vì tình yêu mà em dành cho anh mà thôi.

Hiệp phẩy tay.

– Anh chán ngấy cái tình yêu đó rồi, em đi đi. Anh không biết em đã nói gì với má anh, nhưng bấy nhiêu đó đã đủ cho em không còn tồn tại trong lòng anh nữa.

Châu sững sờ nhìn nét mặt lạnh như đá của Hiệp. Cô thấy đau nhói trong lòng, cái cảm giác đã mất anh khiến cho cô bàng hoàng hoảng sợ. Cô bật khóc và bi lụy van nài :

– Đừng vậy mà anh ! Tại sao anh lại có thể chia tay với em chứ ?

– Chúng ta không có bắt đầu thì lấy gì kết thúc. Chưa bao giờ anh cho là anh yêu em.

Lời nói phũ phàng tàn nhẫn của Hiệp khiến cho Châu khóc suốt mướt.

– Nhưng em luôn yêu anh. Từ bao lâu nay, trong trái tim em luôn có anh.

– Anh không quan hệ gì vào sự lầm lẫn đó của em cả.

– Anh đừng bỏ em. Em xin anh đừng bỏ em. Em không thể sống thiếu anh được.

– Em đưa má anh về đi.

– Tại sao anh lại thay đổi như thế? Em không muốn như thế. Anh Hiệp ! Anh đừng tàn nhẫn với em nữa.

– Bảo Châu ! Nếu như em còn có tự trọng thì em về đi. Anh không muốn gặp mặt em lần nữa.

Châu khóc ngất lên :

– Không ... không ...

– Cô làm gì phải lụy hấn như vậy ?

Câu nói đột ngột của Liên khiến cho Châu và Hiệp cùng ngạc nhiên nhìn ra.

Liên quát mắt nhìn Hiệp giận dữ. Sao mà cô ghét cái vẻ mặt đẹp trai và lạnh lùng của gã đến thế. Cô kéo Châu đứng dậy rồi bực tức cao giọng như cô đã từng bực tức trước đám học trò sai phạm lỗi lầm

của mình.

– Cô không cần phải quì lụy hắn, chỉ khiến cho hắn tự cao tự đại thôi: hắn có quan tâm đến cô đâu. Cô nhìn vẻ mặt khinh khỉnh của hắn kia. Hắn coi thường cô dường ấy mà cô còn có thể yêu hắn sao. Châu nhìn cô gái rồi gục mặt vào vai cô ta khóc nức lên. Liên mím môi giận dữ nhìn Hiệp rồi vỗ vỗ lên vai Châu dỗ dành :

– Đừng khóc nữa ! Thời gian sẽ làm cho cô nguôi ngoai. Cô sẽ thấy hành động của mình lúc này thật là ngốc nghếch. Tại sao cô lại đặt tình yêu của mình vào một kẻ không coi trọng cô ? Hắn không đáng đâu. Cô càng van xin càng khiến cho hắn chán ghét cô và coi thường cô. Hắn không phải là người đàn ông duy nhất trên hành tinh này, nhưng nếu có thì cũng để cho hắn quì xuống dưới chân cô, chứ không phải là cô.

– ...

– Tôi là phụ nữ, tôi rất hiểu tâm trạng của cô lúc này, nhưng dứt khoát chúng ta không để cho đàn ông họ khinh thường chúng ta. Đừng khóc nữa ! Nước mắt chúng ta chỉ đổ cho những người yêu thương chúng ta mà thôi. Cô về đi, đừng khóc nữa ! Hiệp nhếch môi cười khẩy khi thấy Liên quay vào sau khi tiễn Châu đi :

– Cô giỏi lắm ! Chỉ sợ nay mai không có ai dỗ lại cô thôi.

Liên cắn môi nhìn gã căm ghét :

– Anh nằm mơ cũng không thấy điều đó đâu. Nếu thật sự có yêu anh, tôi cũng sẽ chấm dứt ngay cái tình cảm ngốc nghếch đó, cho dù tim tôi có vỡ ra từng mảnh cũng thế.

– Thế bây giờ chắc là tim cô đang vỡ.

Liên tức giận nhìn nụ cười chế giễu nhếch một bên môi của gã. Nếu có thể cô chỉ muốn tát cho gã một cái.

– Hừ ! Tôi tiếc là hôm nọ tôi không đung gậy hai chân của anh, hoặc làm nát bộ mặt đáng ghét của anh đi.

– Ác độc !

– Ác nhưng không bỉ ổi đáng ghét như anh.

– Cô có nói với học trò của mình bằng cái luận điệu đó không ?

– Học trò của tôi không có ai như anh. Nếu có tôi đã tát cho một cái và đuổi thẳng rồi.

– Hừm !

Cô gái này đáo để lắm, không giống chút nào với cô gái hôm nọ cứ nhũn ra như con chi chi khi bị anh nạt nộ bắt bẻ.

Tú ngập ngừng đứng lại bên Liên gãi đầu.

Liên quay lại hỏi Tú :

– Có chuyện gì ?

– Chị Liên ! Anh Hiệp ...

Liên chau mày khi thấy Tú cứ áp úng :

– Có gì em cứ nói ra ?

Anh Hiệp kêu cà phê.

– Thì anh ta kêu, em cứ pha bán.

– Cả chục ly rồi mà anh ấy có uống đâu.

– Anh ấy bảo kêu chị ra cho anh ấy hỏi chuyện.

– Hừ ! Hắn giờ trò gì nữa đây ?

– Em cũng không biết. Thôi thì chị ra coi ảnh nói gì.

Liên bước đến bàn Hiệp ngồi, rồi cau mày lên tiếng :

– Anh không uống mà kêu nhiều cà phê như thế để làm gì?.

– Đó là quyền của tôi. Cô bán cứ bán.

– Tôi không muốn người ta tưởng là anh điên. Anh có biết anh làm cản trở việc buôn bán của tôi không ? Chẳng lẽ cà phê có vấn đề ?

– Tôi muốn uống hay không là quyền của Tôi. Tiền tôi trả đủ cho cô là được rồi.

– Thôi được, vậy anh muốn gì ?

Hiệp nhướng mắt nhìn Liên, đến lúc này gã mới nhếch môi cười :

– Phải chi cô nói sớm một chút, tôi không phải tốn tiền gọi nhiều cà phê như vậy.

– Hừ !

– Tôi muốn biết hiện giờ Nga ở đâu ?

Liên lạnh lùng đáp :

– Tôi không biết.

– Chẳng lẽ là chị em mà cô không biết Nga đi đâu ?

– Tôi chỉ là em chồng của chị ấy, làm sao chị ấy có thể nói tất cả với tôi.

Hiệp ngấm nghĩ rồi chột bụng tiếng thở dài thất vọng. Đôi mắt của anh đại đi một nỗi buồn thăm thẳm khó tả. Liên nhìn anh và nhận ra chỉ có qua mấy ngày mà gương mặt của anh ta thật hốc hác tiêu tụy. Hai cái quầng thâm dưới mắt khiến cho anh ta như già đi mấy tuổi. Ngay lúc này trông anh ta chẳng còn chút gì gọi là một gã cao ngạo huênh hoang tự phụ nữa.

– Cô thật không biết Nga đi đâu sao ?

– Tôi đã nói rồi.

– Tại sao Nga lại làm vậy ? Liên này, có phải là tôi đáng ghét lắm không ?

Liên ngỡ ngàng trước thái độ của gã, tự dưng gã trở nên thật tội nghiệp. Ánh mắt của gã đau đáu nhìn cô, như đứa trẻ chờ mẹ ban

phát cho một lời khen.

– Có phải thế không ? Tôi có đáng ghét không ?

Liên sợ gã xảo quyệt trên cột cô nhưng trong đôi mắt buồn rười rượi của gã, cô không tìm được chút gì gian trá mà chỉ thấy mỗi một nỗi buồn tuyệt vọng đến se sắt lòng người.

Cô ngập ngừng đáp :

Điều đó anh tự xét tốt hơn.

Gã lại nhếch môi cười, dường như cứ mỗi lần gã đau khổ hay không bằng lòng điều gì đó gã lại cười như thế. Nụ cười của gã không phải để biểu lộ niềm vui giống như mọi người.

– Đến cả câu nói thật mà cô cũng hà tiện với tôi. Thì ra con người tôi đáng ghét như vậy. Tôi chưa bao giờ thấy đau khổ như bây giờ, tuyệt vọng như bây giờ. Cái cảm giác này thật là khó chịu. Tôi không biết tại sao cô ấy lại không tìm được tình yêu nơi tôi. Một người đàn ông có tất cả điều kiện tạo cho cô ấy một cuộc sống toàn vẹn từ vật chất tới tinh thần. Cô ấy tìm gì được ở gã đàn ông tầm thường ấy.

– Anh nhớ là anh đang nói về anh trai tôi đó.

– Tôi xin lỗi, nếu như tôi đã nói đúng sự thật.

– Hừ ! Một lời xin lỗi thật khó chấp nhận. Tại sao tôi chưa lần nào tìm được nơi anh sự thành tâm, dù là một chút khiêm nhường hay dễ thương ?

– Con người tôi là thế. Nếu theo lời cô thì tôi đâu còn là tôi nữa. Thôi thì cô cứ ghét tôi đi.

– Anh cứ vậy thì anh không tìm được sự chia sẻ ở người khác.

– Cô nói đúng, tôi chưa bao giờ cần ai chia sẻ cả.

– Yêu một người và được người yêu đã là một chia sẻ rồi. Nếu không có sự chia sẻ thì đó không phải là tình yêu. Muốn đời anh cũng không tìm được tình yêu cho mình đâu.

Hiệp ngờ ngàng nhìn Liên :

– Thật thế sao ?

Liên cảm thấy thương hại Hiệp :

– Anh cứ như đứa trẻ mới lớn, cứ ngỡ mình đã biết rất nhiều nhưng thật ra chưa biết được bao nhiêu. Sự ngông nghênh lầm lẫn đã khiến cho cuộc sống của anh gặt hái được toàn sự giả dối.

– ...

– Ở nơi anh người con gái chỉ tìm thấy được sự cuồng nhiệt sôi nổi, nhưng cái cảm giác an toàn và đức hy sinh chia sẻ thì không có.

– Điều đó quan trọng vậy sao ? Tôi không biết mình phải làm sao để có được điều đó. Cô dạy cho tôi đi cô giáo !

Liên lắc đầu :

- Anh không có chút thành tâm nào cả.
- Vậy tôi phải làm gì, đốt hương quì lạy à ?
- Đúng là một kẻ ngang ngược cứng đầu từ trong bản chất. Hừ !
Một chút lòng thương hại vừa dấy lên đã tắt ngấm trong lòng Liên.
Mặc dù vẻ mặt của gã vẫn ủ rũ u buồn, nhưng cô chẳng muốn động lòng thêm trước cái lối ăn nói đáng ghét của gã.
- Liên !
Mặc cho gã gọi, Liên vẫn lạnh lùng quay lưng bỏ đi.
- Liên, cô đừng đi mà !
- Hừ !

Dấu Ấn Vô Tình

Chương 7

Trời càng về đêm, sương càng xuống nhiều hơn, gió rít qua khe cửa đem theo cái lạnh vào tận nơi Liên nằm, khiến cho cô phải trở dậy lấy thêm áo ấm để mặc.

Cô với tay kéo cánh cửa che kín lại căn phòng, và ngay trong lúc đó cô nhận ra nơi góc sân, ánh lửa của điều thuốc lập lòe đỏ trong đêm. Cô thoáng ngạc nhiên tự hỏi.

Chẳng lẽ gã chưa vào nhà ? Giờ này đã hơn nửa đêm rồi. Nhưng thôi mặc kệ gã, có liên quan gì đến mình đâu.

Liên dợm quay vào nhưng cái lạnh lại theo cơn gió xộc thẳng vào phòng làm cô phải co người lại và nhìn ra góc sân nơi ánh lửa đang lập lòe cháy.

Gã định chết hay sao mà giờ này vẫn còn ngồi đó ? Trời lạnh như thế này, sương lại dày đặc không chết vì lạnh cũng chết vì cảm thôi. Hừ !

Liên ngần ngừ đắn đo rồi cũng đẩy cửa bước ra ngoài sân. Tiếng chân của cô khiến cho mái đầu bù xù của gã quay lại :

- Là cô à ? Cô chưa ngủ sao ? Tôi tưởng cô đã ngon giấc rồi chứ.
- Đúng là như thế như như không có một gã điên như anh ngồi ở đây.

Gã nhếch môi :

- Tôi làm phiền cô sao ?

Liên thở dài rồi dịu giọng dỗ ngọt :

- Anh vào nhà đi ! Sương xuống nhiều lắm, trời lại trở gió, anh không

lạnh sao ?

Gã buồn bã lắc đầu :

– Tôi chẳng còn nghe thấy cảm giác gì nữa. Cô đi ngủ đi, mặc kệ tôi !

– Anh hành xác mình để làm gì ?

Gã chột nhìn lên. Trong ánh sáng mờ nhạt hắt ra từ ngọn đèn trong nhà, Liên thấy dường như mặt gã ươn ướt. Cô ngờ ngàng rồi dịu giọng :

– Anh không sao chứ ?

Gã không trả lời cô mà còn hỏi lại, cái giọng trầm buồn nghe đến nao lòng :

– Tại sao cô quan tâm đến một gã đáng ghét như tôi ?

– Anh biết để làm gì ? Nó đâu có quan trọng đối với anh. Dù cho ngốc nghếch đến đâu tôi cũng có lòng tự trọng. Anh vào nhà đi, đêm đã khuya lắm rồi.

– ...

– Anh thử đừng ương bướng cứng đầu một lần thôi, được không ?

– Thế tôi sẽ được gì ?

Liên ngao ngán nhìn gã chắt lưỡi, giọng của cô thoáng chút bực tức :

– Điềm mười được không ?

Gã bật cười :

– Tôi chưa bao giờ được điềm mười khi còn đi học.

– Nào ! Bây giờ anh vào nhà chưa ?

Chột đứng gã ngoan ngoãn như chú bé con, gã đứng dậy rồi đi vào nhà sau khi đã chúc Liên ngủ ngon, và cũng không quên lời cảm ơn Liên.

Trời đã sáng trắng rồi Liên mới thức giấc khi nghe có tiếng lao xao của Vi ngoài cửa :

– Chị Ba ! Chị chưa dậy à ?

Liên uể oải vươn vai rồi nhìn đồng hồ :

– Thôi chết ! Hôm nay chị có tiết đầu, trễ mất thôi. Ôi trời ! Sao em không gọi chị sớm.

– Em đến thấy chị ngủ say quá nên mới gọi Tú dọn bàn ghế ra trước. Em nghĩ chắc vì lạ chỗ nên đêm qua chị ngủ không được.

Liên chột nhớ đến chuyện đêm qua, cô nhìn vào nhà Hiệp, cánh cửa vẫn đóng im ỉm, cô trả lời Vi :

– À phải ! Lạ chỗ chị cứ trần trở mãi mới thiếp đi thì trời đã sáng rồi. Ngủ ở nhà ấm hơn.

– Hay để em thay ca cho chị ?

– Không được. Chị một thân một mình không sao, còn em thì khác, để em ra đây ngủ trông quán, thằng Minh nó làm ấm lên cho xem.

Thôi coi quán chị về thay đồ đi làm đây.

– Dạ.

Cô nhìn vào hai cánh cửa khép kín của Hiệp lần nữa rồi mới quay đi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà nắng đã lên ở đỉnh đầu,

Liên vội vã thay chiếc áo dài ra rồi lấy xe đi la quán.

Buổi trưa, chỉ có vài người khách lỡ đường ghé vào uống ly nước.

Liên dựng xe rồi, hỏi Vi về nhà nấu cơm. Cô hỏi Tú :

– Sáng nay bán được không Tú ?

Tú cười toe toét rồi khoe.

– Bán đắt lắm chị à. Em với chị Vi chạy bàn mỗi tay luôn.

Liên nói đùa :

– Nhờ người mở hàng đó. Em có nhớ ai không, để lần sau nhờ người ta đến mở hàng nữa.

– Em nhớ chứ, để mai em nói với chú ấy.

Liên nhìn về phía nhà Hiệp rồi làm như thuận miệng cô hỏi :

– À ! Sáng giờ anh Hiệp có ra uống cà phê chưa ?

– Dạ chưa. Có thấy anh ấy dậy đâu.

– Có khi anh ấy ra ngoài rồi mà em không để ý.

– Dạ đâu có, nếu đi thì anh ấy phải khóa cửa ngoài chứ.

– Ủ ờ nhỉ ? Hôm qua anh ấy có nhờ chị mua giúp ít đồ - Liên nói dối.

– Vậy chị đem vô cho anh ấy đi.

– Ủ ờ cũng được.

Liên gõ cửa mãi mà không nghe có tiếng Hiệp trả lời. Cô chợt thấy lo lo. Cô bậm môi đập mạnh cửa. Đến lúc đó mới nghe có tiếng động trong nhà vọng ra.

Cánh cửa xịch mở.

– Anh sao vậy ? Tôi gọi mãi mà vẫn không thấy trả lời.

Hiệp ôm đầu thay vì trả lời Liên. Anh loạng choạng quay vào nhà rồi ngã vật ra chiếc xa lông, gương mặt của anh đỏ ửng khác thường khiến cho Liên lo lắng. Cô chẳng còn giữ ý bèn bước tới rờ tay lên trán Hiệp và kêu lên :

– Ôi, nóng quá ! Anh sốt mất rồi !

Hiệp nhăn nhó kêu lên :

– Tôi đau đầu quá.

– Hừ ! Tối qua ngồi dưới sương đây mà, để tôi lấy thuốc cho anh uống.

Hiệp ngoan ngoãn như đứa trẻ mặc cho Liên chườm khăn, lau mặt cho mình. Một lúc sau, anh cảm thấy dễ chịu hơn.

– Tay cô mát quá !

Liên rút tay mình lại và nói :

– Anh đang sốt nên thấy thể thôi, tôi nấu cho anh miếng cháo nghe.

– Tôi không ăn cháo đâu.

– Phải ăn chứ, nếu không làm sao cơ thể anh có sức đề kháng. Bây giờ thì ngồi lên uống ly sữa đi.

– Ừ !

Hiệp chun mũi nhăn mặt :

– Tôi không ương sữa đâu !

Liên thấy gã cứ như một đứa con nít, cô bật cười khế :

– Đừng có làm xấu nữa. Dậy uống đi, tôi có pha chút xíu cà phê vào rồi, không khó uống lắm đâu.

Hiệp đành ngồi lên bưng ly sữa nóng nốc một hơi cùng với mấy viên thuốc Liên đưa cho anh. Trông anh ta uống mà Liên không khỏi buồn cười, cứ như một đứa trẻ vậy.

– Giờ thì nằm đây chờ tôi nấu cháo. Ăn xong bát cháo anh khắc khỏe lại thôi.

Hiệp nhướng mắt nhìn Liên, anh định nói gì nhưng nghĩ sao lại thôi. Lúc này, Liên thấy anh ta giống như những đứa học trò bé bỏng của mình ngoan ngoãn và hiền lành, cái ngang tàng xấc xược đã biến mất trong mắt anh ta.

Cô dịu dàng hỏi :

– Anh có cần gì không ?

Gã lắc đầu :

– Không.

Ra đến cửa, Liên ngoảnh lại hỏi gã :

– Không cảm ơn tôi à ?

Gã chun mũi :

– Không. Chờ tôi hết bệnh tôi sẽ trả ơn cô một lần cho gọn.

Liều lờm gã rồi quay đi. Gã đúng là gã mà. Hừ !

Bà Thành ngạc nhiên khi thấy con gái chăm chút nồi cháo một cách khác thường. Bà hỏi :

– Bày thêm cháo " dũ lòng rồi hả ?

– Dạ, lâu quá không ăn cũng thêm chứ má. Má ơi ! bỏ tĩa tô nhiều có sao không má.

– Người ta cảm mới bỏ nhiều tí tộ để ăn giải cảm. Bày thích thì nếm một ít.

thôi, kéo át mất vị của cá.

Liên lại hỏi dò :

– Má ơi ! Sao con thấy hơi đỏ má còn bỏ cái gì nữa mà !

– Thì hột gà, tiêu. Nhưng đã nấu cá thì khỏi bỏ hột gà.

– Vậy cháo thịt mới bỏ hột gà hả má ?

- Ờ ! Tùy khẩu vị. Bây thích thì cứ bỏ ăn bỏ chứ có sao đâu.
- Dạ, con biết rồi.
- Hừ ! Nó thềm có một tô cháo mà hành người ta.
- Thì má chỉ dạy con, chứ con có bắt má làm đâu. Con đi nhen má.
- Không ăn cho nóng còn đem đi đầu nữa ?
- Dạ, đem ra quán ăn dần từ đây tới tối luôn.
- Trời đất ! Con nhỏ nó tham ăn.
- Bỏ ở nhà có ai ăn đâu, thôi thì con đem ra quán hết cho rồi !
- Ờ, thì đi đi, ở nhà cũng không ai ăn cháo hết. Kêu con Vi về liền cho má đó.

– Dạ.

Liên chờ cho Vi về rồi cô mới đi vào nhà Hiệp.

Hiệp đã ngủ thiếp đi tự lúc nào, có lẽ vì tác dụng của thuốc cũng nên. Liên đặt nhẹ chiếc bình lên bàn rồi xếp dọn lại nhà cửa. Sẵn thuận tay cô quét dọn cả căn phòng của Hiệp, đến lúc cô ngừng tay thì đã thấy Hiệp dậy ngồi nhìn mình tự lúc nào.

Cô gạt mồ hôi hỏi anh :

- Anh dậy rồi đó à ? Sao không gọi tôi ?
- Thấy cô đang làm thì để cho cô làm cho xong. Căn nhà mấy hôm nay cũng đâu có ai quét dọn đâu.

Liên lườm gã :

- Hừ ! Cứ mở miệng ra là nghe chướng tai.
- Chặc ! Thì thế cô mới có cơ để mắng chứ.
- Anh làm như tôi thích mắng anh lắm đó. Ăn cháo đi, tôi để trong bình giữ nhiệt, cháo vẫn còn nóng đó, ăn nhanh để xuất mồ hôi.

Hiệp đỡ tô cháo rồi lau bầu :

- Cô giống mẹ của tôi quá, cũng cái giọng đó cách đó mỗi khi tôi bệnh, bà cũng bắt tôi ăn cháo giải cảm. Có điều cô dữ hơn nhiều, mẹ tôi thì không có trợn mắt mắng tôi té tát như cô.

Liên đỏ mặt hờn mát :

- Tôi có dữ thì cũng vì anh bướng bỉnh ngang tàng.
- Coi như kẻ tám lạng người nửa cân đó phải không ? Cháo cô nấu ngon quá.
- Ngon thì ăn nhiều vào, tôi còn để dành đến tối cho anh một phần rồi !.
- Vậy còn sáng mai ?
- Chỉ còn một phần bữa tối thôi.
- Mô phật, may quá !
- A !

Liên chợt hiểu ra nãy giờ Hiệp đang nhạo mình. Cô tức giận trừng

mắt điểm mắt anh :

– Biết thế tôi để cho anh đói ! Hừ !

Hiệp tũm tũm cười khi Liên hờn dỗi bỏ đi. Tô cháo vẫn còn nóng trên tay anh, anh nhún vai rồi 1ắm bằm :

– Tôi nói thật chứ có trêu cô đâu. Cháo ngon thật mà !

Nên ngạc nhiên khi thấy căn nhà đã khóa cửa. Gã đi đâu mà mới sáng sớm vậy kìa ? Cô chau mày nhìn quanh.

Không một câu từ giã dù chỉ là tiện thể báo cho cô một tiếng cũng không.

Thật đáng ghét ! Mới hôm qua còn nằm rũ ra vì bệnh thì sáng nay đã biến dạng.

Con người của gã thật kỳ lạ. Liên chợt thấy giận làm sao. Cái hờn cái giận cứ trong lòng cô. Đã thế thì mặc gã thôi.

Tuy nói thế nhưng suốt buổi sáng Liên cứ nôn nao trông ngóng. Căn nhà như thi gan với cô hai cánh cửa vẫn im ỉm đóng cho mãi đến khi nắng đã tắt ở cuối trời, Liên suýt reo lên khi nghe tiếng xe của gã dừng trước cửa nhà:

– Gã đã về !

Liên tựa cửa đứng thật lâu nhìn gã. Dường như gã đã ngủ thiếp đi trên ghế và không nhận ra cô. Cái dáng ngồi của gã trông mệt mỏi làm sao, đầu của gã ngoẹo hẳn sang một bên. Liên muốn bước vào sửa lại tư thế cho gã, nhưng nghĩ sao cô cứ ngấp ngừng.

Bận lòng làm chi đến anh ta chứ, có liên quan gì đến mình đâu, mình đã nói là mặc anh ta rồi mà.

Nghĩ rồi, Liên quay đi.

– Cô không vào hỏi thăm xem tôi đi đâu suốt hôm nay sao ?

Liên giật mình vì câu nói đột ngột của gã :

– Anh không phải đang ngủ sao ?

– Có.

Gã dụi mắt nhìn cô :

– Tôi đang ngủ thì thấy có một tên trộm lén vào nhà, thế là tôi giật mình dậy.

– Anh không phải nói tôi chứ.?

– Tôi mà dám.

– Thế anh đi đâu suốt cả ngày hôm nay ? Anh đã bớt sốt chưa ?

Gã thở dài rồi bật đầu ra ghế :

– Tôi đang sốt lại đây !

– Hừ !

– Cô đừng giận tôi, thật ra tôi đi tìm chị Hai cô.

– ...

– Tôi vừa nhận được tin thì vội đi ngay, nhưng rất tiếc là không phải. Liên cắn môi nét buồn đọng đầy trong mắt cô :

– Anh đã không tìm được chị ấy ?

– Tôi đi hơn cả trăm cây số đến một vùng đất hẻo lánh, nơi những người xa xứ đến lập nghiệp nhưng không gặp cô ấy. Có lẽ tôi chưa tìm ra, nhưng một ngày hai ngày nữa tôi cũng sẽ tìm ra.

– Nếu như anh tìm được chị tôi thì sao ?

– Tôi – Anh hãy để cho chị ấy yên đi. Anh đừng cuồng vọng nữa.

– Cô đứng về thân phận em chồng cô ấy để nói câu đó à ?

Liên sầm mặt đáp :

– Tôi chẳng lấy thân phận nào ngoài lời nói của một người bạn dành cho anh.

Câu trả lời của Liên khiến cho Hiệp cúi đầu trầm ngâm.

– Anh chị tôi rất yêu thương nhau, họ đã có hai đứa con. Tuy thời gian gần đây việc làm ăn không thuận lợi, anh Hai tôi mới thất chí bỏ lên rừng, nhưng tình cảm của hai người vẫn không thay đổi. Anh đừng khiến cho chị Hai khó xử, chị ấy không thuộc về anh đâu !

Liên vẫn ôn tồn lên tiếng :

– Tôi biết trái tim của mỗi người có mỗi lý lẽ, không ai có thể cấm cản tình yêu của người khác. Nhưng anh thấy đó chị ấy đã trả lời cho anh bằng cách ra đi rồi, anh còn làm khổ chị ấy làm gì. Anh không thể tranh giành với anh Hai tôi đâu. Tôi nói sự thật không có ý làm cho anh tự ái. Chị Hai tôi rất yêu anh Hai tôi.

– Cô thật lạ, không mắng chửi tôi mà còn nhỏ nhẹ khuyên nhủ tôi:

Tại sao vậy. Tôi là người phá hỏng quan hệ của anh chị cô mà ?

Liên thở dài :

– Tôi chỉ thấy tội nghiệp cho anh thôi. .

– Tôi tội nghiệp lắm sao ?

– Phải, như một đứa trẻ cố làm một việc ngoài sức của mình.

Gã nhếch môi cười khẩy, đôi mắt của gã không còn vẻ cao ngạo mà thay vào đó là vẻ u buồn tột cùng của nỗi đau. Dường như gã không muốn Liên chứng kiến sự yếu đuối của gã trong lúc này. Gã xua đuổi cô :

– Cô đi đi !

Gã quát to :

– Đi đi !

– Thôi được, tôi sẽ đi sau khi cho anh ăn và uống thuốc. Anh vẫn còn đang sốt đó.

– Tôi không cần cô quan tâm.

– Đừng cứng đầu !

– Tại sao cô lại tốt với tôi ?

Cô quay nhìn gã một thoáng rồi lặng lẽ bỏ đi không nói lời nào. Màn đêm đã buông trùm xuống vạn vật. Trong cái tịch mịch vắng vẻ của không gian về khuya, Liên cứ ngồi nhìn ra ngoài trời và cảm nhận như chỉ còn có mỗi mình cô tồn tại trong vũ trụ. Nỗi cô đơn mỗi lúc như mỗi vây siết lấy cô, như một tảng đá đang đè nặng lên ngực cô cô muốn khóc nhưng đôi mắt cứ ráo hoảnh, nỗi đau cứ cháy ngược vào lòng, cô tưởng như mình không còn đủ sức chịu đựng hơn nữa, cô gục đầu vào hai tay.

Gió vẫn rít ngoài trời đem theo hơi lạnh tạt vào đôi vai gầy mỏng manh của cô, cô thềm một đôi tay ấm áp, thềm một lồng ngực rắn chắc để được tựa vào đó tìm lại sự an bình cho tâm hồn, nhưng quanh cô chỉ có tiếng gió rít lạnh lùng.

Tình yêu là gì ? Tại sao nó lại làm cho con người đau khổ dường ấy ? Cô đã yêu gã, yêu ngay từ cái lần đầu cô cuống quýt đỡ gã đứng lên khi thấy máu từ chân gã vấy đầy tay cô. Cái lần định mệnh ấy đã trói buộc hình ảnh của gã vào trái tim cô. Cô sung sướng khi được nhìn, thấy gã, ở bên gã, cho dù gã có quát tháo, dọa nạt cô, cô cũng thấy vui và mãn nguyện. Thế nhưng hôm nay gã không hung hăng dữ tợn cùng cô, sao cô lại nghe lòng đau như cắt khi thấy gã ủ rũ buồn phiền. Gã đau khổ một, cô lại thấy mình đau khổ mười lần, bởi vì niềm đau của gã không phải dành cho cô mà dành cho một người đàn bà khác. Là chị dâu cô.

Có đôi lúc cô đã oán hận chị ấy, căm ghét chị ấy, nguyên rủa chị ấy. Cô cũng oán hận gã, nhưng yêu thì cô vẫn yêu. Cái hận cái yêu cứ trộn lẫn vào nhau khiến cho cô như mù mịt đi, u u mê mê không phân biệt được đâu là sai đâu là đúng, cô cứ làm theo cảm tính của mình. Cô đã trở nên hồ đồ từ khi biết mình yêu gã. Trong trí cô cứ lên tiếng can ngăn cô hãy lánh xa hắn, nhưng trái tim của cô thì lại bảo đừng. Nó cứ yếu đuối run rẩy đòi được mãn nguyện. Cô không thể cưỡng lại, để rồi cứ phải khóc, cứ phải khổ đau, tủi hận.

Cô không thể giống như chị Nga, lạnh lùng rời xa gã, càng không thể quì lụy hắn như Bảo Châu, cho nên cô cứ phải vật vã trần trụi phản xét bản thân mình, để rồi cái phần thắng luôn thuộc về con tim yếu đuối của cô, mặc dù cô biết đó chỉ là cái phần thắng miễn cưỡng gượng ép ?

Có lẽ cô phải tìm một giải pháp cho mình, cho dù nó có làm cho cô đau đớn đi nữa. Cô cũng phải chọn lựa thôi. Nhủ rồi cô thấy tim mình thất lại.

Gió ngoài trời vẫn rít từng cơn.

Nga bối ngỡ nhìn dầy đất hoang vắng tiêu điều. Những gốc cây được chặt phá lổm chổm xơ xác, trải dài trên vùng đất khô cằn không một bóng người.

Nga chợt thấy lo sợ, không hiểu người đàn bà lúc này có chỉ lộn đường cho cô hay không ? Cái nắng buổi trưa vẫn chói chang trên đầu, xa xa là vật rừng với những tán cây xanh mượt. Nga bậm môi và cố rảo bước nhanh hơn. Đi khoảng một tiếng đồng hồ Nga mừng rỡ thở nhào. Thì ra cô đã đi không lầm đường, cô nhận ra một dãy nhà đơn sơ với ánh tole lợp mái sáng trắng đằng xa.

Cô gạt mồ hôi, lấp ló nhìn vào căn phòng đầu dãy những đôi mắt hiếu kỳ lẫn ngạc nhiên giương lên quan sát cô, rồi một người đàn bà khoảng hơn năm mươi cất cao giọng hỏi :

- Cô tìm ai ?
- Chị làm ơn cho tôi hỏi ở đây có ai tên là Đoàn không ?
- Đoàn nào ? Làm gì ?
- Dạ, anh ấy dáng cao, da sạm, người thị xã mới lên đây làm việc.
- À ! Đoàn kỹ thuật à ? Cô là gì của chú ấy ?
- Tôi tên Nga, tôi là vợ anh ấy.

Có nhiều tiếng nói lả xào vang lên trong phòng :

- Là vợ anh Đoàn. Hả chị Tư ?
- Đẹp ghê nhỉ !
- Biết có phải ,không?
- Không sao người ta lên kiểm.

Người đàn bà được gọi là dì Tư nhìn Nga rồi chỉ tay ra ngoài nói :

- Cô lên dãy nhà đó, căn thứ hai, chú Đoàn ở đó đó.

Nga mừng rỡ cảm ơn bà ta rồi quay lưng đi.

Căn phòng trống hoác, chỉ kê có mỗi hai cái giường tầng sát vách hai bên.

Nga vừa lên tiếng thì người đàn ông đang lui cui ở góc phòng nhìn ra rồi gọi Đoàn :

- Đoàn ! Có ai hỏi chú kìa !

Đoàn bật ngồi lên, ánh mắt của anh nhìn cô cũng đủ cho cô biết anh ngạc nhiên đến mức nào. Cô thấy anh bặm cười, nhưng ngay sau đó thì hai hàng chân mày của anh nhăn tít lại. Anh đứng lên hỏi một câu khiến cho Nga chỉ muốn òa khóc :

- Em đến đây làm gì ?

Nga ngậm ngùi đáp :

- Em tìm anh rất lâu. Suốt từ đường lộ vào đây, em phải đi bộ mấy lần em đã ngỡ là mình đi lạc đường, em sợ quá nhưng may mà em cũng đã tìm được anh.

Đoàn nhìn cô rồi chỉ cái ghế gỗ nơi đầu giường cho cô ngồi. Anh nhìn hai gò má đỏ ửng vì nắng của cô, chắc là có chút mềm lòng. Cô gạt mồ hôi trán và đón lấy ly nước từ tay anh.

– Em không cần phải lặn lội lên đây, ít hôm nữa anh sẽ gửi tiền về cho em.

Nga nuốt ngụm nước mà thấy đắng chát nơi cổ :

– Em không phải vì tiền mà tìm anh.

Thế nhưng Đoàn vẫn lạnh lùng nói :

– Anh không quên bổn phận “làm cha” của anh đâu. Em uống nước rồi anh mượn xe đưa em về.

Nga nhìn chồng, giọng của cô trở nên cứng rắn quả quyết :

– Em không về. Em sẽ ở lại đây cùng làm với anh.

Đoàn quay phắt lại nhìn Nga :

– Em đừng đùa !.

Người đàn ông cùng phòng dường như hiểu ra sự có mặt của mình trong phòng không được tế nhị lắm. Anh ta cười xuề xòa rồi lên tiếng vỗ vai Đoàn :

– Chiều nay chú ở nhà tiếp bà xã, anh vào bãi trông chừng công nhân làm việc. Anh đi nhé !

Đoàn ngẩng lên đáp :

– Không cần đâu anh Hải, tôi cũng ra bãi.

– Kia !

– Cô ấy về ngay đó mà.

– Sao lại thế ? Anh cho chú nghỉ mà.

Đoàn quay lại nói với Nga :

– Em về đi, giờ này còn xe ra huyện đó, đừng cản trở công việc của anh.

– Anh Đoàn !

Thế nhưng Đoàn đã quày quả bỏ đi, để mặc Nga đứng chơ vơ giữa phòng.

Cô ứa nước mắt nhưng đã vội lau nhanh. Điều này cô đã dự đoán từ trước thì có gì mà phải khóc chứ, cứ mặc anh ấy ghẻ lạnh hờn giận, cô đã quyết ở lại thì đó là sự lựa chọn của cô , không ai có thể ngăn cản.

Căn phòng nhanh chóng được xếp dọn ngăn nắp sạch sẽ. Căn phòng theo Nga đoán có lẽ chỉ có hai người ở. Cô nhìn vật dụng cá nhân trong góc nhà. Một cái bếp dầu và ít xoong chảo ...

Thời gian qua nhanh quá ! Nắng đã xuống cuối trời, Nga lấy nồi rồi chuẩn bị nấu cơm, còn một ít khô trong gói giấy ngoài ra chẳng còn thứ gì:

Nga bước ra ngoài nhìn quanh. Cô lần theo vạt cỏ ven con đường mòn, chẳng mấy chốc trước mặt cô cảnh vật như thay đổi hẳn. Tiếng nước chảy róc rách đâu đó. Nga dáo dác tìm kiếm, chẳng bao lâu cô nhận ra có một dòng suối nhỏ chảy từ trong đám cây rậm rạp vắt qua một gò đất che khuất tầm mắt của cô.

Nga thích thú lần ra mép nước, những đàn cá tung tăng bơi lội một cách thanh bình dưới làn nước trong vắt, dường như chúng chưa biết sợ người. Nga khẽ đưa tay hươ nhẹ trên mặt nước, đến lúc đó chúng mới tán loạn quẫy đuôi biến mất, dưới cái hốc đá dưới lòng suối.

Nắng đã tắt từ lúc nào, Nga cũng không để ý vì cô mãi mê với không gian yên ả thanh mát trong rừng. Đến lúc cô nhận ra cảnh vật nhập nhòa chung quanh cô mới vội va đứng lên ra về.

Đi một đoạn cô chợt nhận ra mình đã mất dần phương hướng. Hình như cô chưa đi qua khoảng rừng này. Cô sợ hãi khi thấy chung quanh mình toàn cây và cây, cùng lúc với nỗi hoảng loạn của cô tiếng chim rừng gọi nhau về tổ cùng những âm thanh kỳ lạ vang lên. Không gian càng lúc càng thâm u xám xịt. Cái yên lặng lúc này cô thấy rất thanh bình giờ trở nên ghê rợn làm sao.

Làm sao bây giờ ? Cô sợ đến phát khóc, khi cái lạnh chợt phủ trùm lên cảnh vật, chung quanh cô tối đen, cô không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Cô khóc òa lên, lời cổ gào thật to, mong lằng có ai đó đến giúp cô.

— ...

Thời gian như cô đặc quanh cô, dường như có một vật gì đó đang bò lên chân cô, cô hét lên hét hoảng rồi òa khóc lớn hơn. Cô gọi tên Đoàn không ngớt, nhưng quanh cô chỉ toàn là bóng tối và những âm thanh kỳ quái lạ lùng.

Cô co người rồi ngồi úp mặt vào hai đầu gối không dám động đậy, cũng không dám nhìn vào khoảng tối đen mịt, mênh mông phía trước.

— Nga ơi ! Nga !

Tiếng người lao xao gọi tên cô, khiến cho cô mừng đến phát điên lên. Cô đứng bật dậy rồi hét to để trả lời.

Khi nhận ra bóng Đoàn trong nhóm người đi tìm mình, cô bổ nhào vào lòng anh rồi nức nở khóc vì tủi, vì mừng:

— Không sao rồi, đưa cô ấy về đi. May mà không đi xa.

Nga vẫn còn run rẩy sau biến cố đó. Cô ngồi co người ở một góc giường, gương mặt của cô trông thật đáng thương. Đoàn không khỏi chạnh lòng, anh dịu dàng lên tiếng vỗ về cô :

– Không sao đâu, rừng ở đây không có thú dữ. Sao em lại đi vào đó ?

– Em chỉ định tìm một ít rau nấu canh.

Ông Hải bật cười :

– Ở đây làm gì có rau mà cô tìm. Thật đúng là dân tỉnh vào rừng, muốn có rau ăn thì phải trồng hoặc ra huyện mua. Lần sau có kiếm thức ăn thì đi ra phía sau dãy trại bên phải kia, ở đó anh em họ có trồng ít rau ăn.

– Đoàn à ! Mai chú đưa vợ về sớm đi, ở đây không hợp với cô ấy đâu.

Đoàn gật :

– Dạ em biết.

Thế nhưng Nga đã vội nói :

– Em muốn ở lại đây với anh.

– Không được.

– Tại sao chứ ? .

– Công việc ở đây rất cực. Vả lại, em còn phải lo cho con.

– Em đã quyết rồi, anh đi đâu em đi đó. Con em đã gởi cho ngoại nuôi, ở đây em thấy cũng có nhiều phụ nữ làm việc, đâu phải là không. Anh Hải ! Anh có thể cho em một việc làm không ? .

Ông Hải cười :

– Cô lên tiếng với chú Đoàn kia, còn anh thì không dám có ý kiến.

Thật ra, chú Đoàn cũng có phần trong dự án này, chú ấy có quyền quyết định. Đoàn này Anh sang bên anh em chơi rồi ngủ bên đó luôn, không phải chờ anh.

Đoàn làm lì chờ cho ông Hải khuất bóng, anh mới chau mày nói với Nga :

– Em muốn giở trò gì nữa đây ? Em làm khổ anh chưa đủ sao ?.

Nga vẫn điềm tĩnh trả lời :

– Em không muốn rời xa anh lúc này. Anh không cần lo cho con, em đã thu xếp chu toàn cho chúng rồi. Quán cà phê em để lại cho cô Ba nó, coi như trả phần nợ mà chúng ta đã mượn má. Em theo anh lên đây làm, sống cùng sống em không muốn anh phải cực khổ một mình. Em là vợ anh, em muốn cùng chia sẻ với anh.

Đoàn chớp mắt, những lời nói chân thành của Nga không khỏi không tác động vào trái tim anh, nhưng anh vẫn làm lì đáp :

– Anh không cần em chia sẻ, nơi này không hợp với em. Mai anh đưa em về, em không phải chịu khổ vì anh như vậy.

Nga chợt nắm lấy tay chồng, cô tha thiết nhìn anh rồi dịu ,dàng nói :

– Em hiểu anh đang nghĩ gì. Anh đừng xua đuổi em. Khi em đã quyết

định thì em sẽ không từ bỏ mục đích của mình. Anh có biết là từ lúc anh bỏ đi em rất đau lòng hay không ? Anh đã không hiểu em, điều đó đã khiến cho em từ bỏ tất cả để đi tìm anh. Chúng ta còn hai đứa con để chăm sóc, còn tương lai trước mặt, chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Em tin là chúng ta sẽ làm được.

– Em đi về đi, em theo anh chỉ có khổ mà thôi.

Nga thở dài rồi buồn bã nói :

– Anh biết không ? Khi em nghe cô Ba nó nói anh đã bỏ đi, em rất giận anh.

Em giận và oán trách anh nhiều lắm, tưởng có thể là em sẽ không bao giờ thêm nhìn mặt anh, bởi vì anh đã không tin tưởng nơi em. Vợ chồng sống với nhau gần mười năm trời, em chưa một lần phạm lỗi.

– Thế mà trong phút chốc anh đã tin vào lời bịa đặt của người ta mà đổ oan cho em, một cái tội thật ghê khiếp, nhục nhã. Em giận anh. Đoàn chợt nhìn lên đôi mắt rưng rưng lệ của Nga, đôi mắt khiến cho lòng anh se sắt.

Anh rất muốn ôm cô vào lòng xin lỗi cô và dỗ dành cô, nhưng anh lại cúi đầu bất động. Cô đẹp quá ! Dịu hiền quá ! Cô thật như một cô công chúa chỉ nên ở trong lầu son gác phượng, được cung phụng sung sướng. Anh ngậm ngùi thở dài rồi cúi nhìn hai bàn tay giờ đã khô nám đầy những vết chai sạm của mình, làm sao anh có thể đủ khả năng nâng niu cuộc đời cô nữa.

Anh cúi đầu sâu hơn để tránh nhìn vào đôi mắt đau buồn của cô.

Em đã thức trắng nhiều đêm, chịu tủi nhục vì những ánh mắt khinh ghét của người thân. Em tưởng em có thể bỏ mặc anh và sống cùng với hai con.

Chợt Nga ngược lên tìm mắt anh, cái nhìn trực diện của cô không để cho anh né tránh.

Cô nói :

– Trong thâm tâm của anh chắc cũng hiểu rõ sự sai lầm mà anh đã gán cho em ?

Đoàn thở dài cúi đầu như một tội nhân :

– Anh biết em không phải là hạng đàn bà đó.

– Em đã rất buồn rồi tự hỏi tại sao anh lại trở nên hồ đồ nông nổi như thế, gán cho em một tội danh rồi đòi chia tay bỏ mặc em.

– Anh rất ghen nhưng không phải nông cạn. Anh rất yêu thương em, tại sao lại muốn bỏ em ? Em cứ suy nghĩ rồi bình tâm lại không còn oán giận anh nữa.

– Ngay cái đêm trước khi anh đi, em biết anh đã ở đâu đó trong nhà

và nhìn em khóc với má. Em cảm nhận được và cái im lặng giấu mặt của anh đã giúp em khẳng định được suy đoán của mình. Em trở về nhà hôm sau và em nhận ra rất nhiều kỷ vật của hai vợ chồng mình đã biến mất.

— ...

Nga siết chặt những ngón tay mềm mại của mình lên cánh tay bất động của chồng.

— Anh đã lấy đi !

— Anh làm như thế để làm gì ? Khi hiểu ra tất cả, em đã không ngần ngại đi tìm anh.

— Đoàn ! Em là vợ anh mà.. . Tại sao anh không cho em chia sẻ với anh trong lúc này ? Cô Ba nó đã trách anh là người yếu hèn, trốn tránh trách nhiệm trong lúc em đang cần có anh chăm sóc quan tâm, nhưng em hiểu anh không phải là người như thế. Sau khi anh nghỉ việc, anh đã bươn chải làm hết việc này đến việc khác, từ việc nhậu nhục làm thuê, anh cũng không từ nan, anh không phải là người đốn hèn phải bỏ bần phận với em.

Nga thở dài rồi âu yếm nhìn chồng lên tiếng tiếp :

— Nhưng anh thật ngốc ! Anh muốn trả tự do cho em làm lại cuộc đời với người đàn ông giàu sang khác. Anh đáng trách lắm ! Anh có biết là em chỉ yêu có mình anh không ?

Đến lúc này Đoàn như không cảm lòng nổi anh ngẩng lên nhìn vợ rồi kéo cô ngã vào lòng mình, gọi khẽ :

— Thu Nga !

Nga bật khóc trong vòng tay ấm áp quen thuộc của chồng, cô sung sướng kêu lên :

— Giờ thì anh có chịu xin lỗi em không ?

Đoàn lau nước mắt cho cô rồi ngượng ngùng nói khẽ :

— Anh xin lỗi. Anh cứ ngỡ từ đây em sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt anh !

Lúc sáng gặp em, anh rất bối rối, không biết phải xử sự ra sao, nửa muốn ôm em vào lòng, nửa lại muốn ghẻ lạnh cùng em. Cho đến khi trở về nhà thấy em mất hút, anh chỉ muốn phát điên lên. Anh đã rất sợ, sợ em bỏ anh, sợ có điều gì đó bất trắc xảy ra cho em.

— ...

— Anh tự oán trách mình tại sao anh lại làm ra vẻ hờ hững dừng đứng với em trong khi lòng anh lại không muốn thế.

— Vậy tại sao lúc tìm được em, anh vẫn làm lì xa lánh.

— Anh đang đấu tranh với chính bản thân mình. Một bên vì sự ích kỷ của mình, một bên vì tình yêu dành cho em và cái phần dành cho em

đã thắng anh, nó không cho phép anh kéo em khổ theo anh.

— ...

— Nếu như bỏ anh, em cứ giữ cái quán đó để bán dưới sự bảo trợ của người ta, em sẽ có một cuộc sống sung sướng. Anh tin chắc thế khi nhìn vào mắt anh ta, anh hiểu là anh ta rất yêu em. Anh ta có thể làm tất cả vì em.

— Anh thật đáng ghét !

— Anh đau lòng lắm nhưng cứ nghĩ đến mảnh đất khô cằn này anh thấy tương lai mình mờ mịt quá. Nếu đúng như dự án thì cũng phải năm năm mới có ổn định, trong khi anh không muốn cho em cực khổ thêm ngày nào. Lần trở về vừa qua, nhìn thấy gương mặt em xanh xao tiêu tụy, anh đã muốn đánh chết mình trăm vạn lần rồi. Anh là thằng đàn ông bất tài vô dụng không lo được cho vợ con. Anh đau khổ hồ thẹn.

Nga xúc động rúc sâu vào lòng anh và bật kêu lên:

— Không đâu. Anh không phải là người vô dụng hèn yếu. Trái tim của em đã mách bảo em điều đó. Anh bỏ đi chỉ vì quá yêu em và mong muốn cho em có được cuộc sống mới đầy đủ vật chất, nhưng tình yêu thì không cần vật chất, em chỉ cần anh thôi. Anh đừng ngốc vậy nữa. Từ đây em sẽ ở bên anh !

— Nhưng ...

Nga không để cho Đoàn nói hết câu cô đã đưa tay lên che miệng của anh lại :

— Em tin ở anh. Bấy nhiêu đó đủ cho anh vững lòng không ?

Đoàn âu yếm nhìn sâu vào đôi mắt sáng tuyệt đẹp của nàng rồi nói :

— Đủ rồi ! Chỉ cần em tin ở anh là đủ rồi !

Nga ôm mặt chồng trong tay rồi khẽ nói :

— Tiền bạc không là tất cả đâu anh.

Đoàn chớp mắt rồi nhẹ nhàng cúi xuống bờ môi của nàng.

Ngoài trời sương đã giăng giăng mù lớn, cái lạnh của núi rừng tràn quá khung cửa phủ trùm lên không gian, nhưng Nga lại thấy thật ấm áp và hạnh phúc trong vòng tay quen thuộc của chồng. Cô cảm thấy đêm nay là một đêm tân hôn thứ hai của mình, cô sung sướng mỉm cười rồi bình tâm đi vào mộng đẹp.

Dấu Ấn Vô Tình

Chương 8

Hiệp nhìn khu đất đang được khai hoang với cái nắng chói chang trên đầu.

Anh đưa tay che mặt rồi vất vả cho xe chạy đến dãy nhà đầu tiên anh thấy.

Cái nắng vẫn hừng hực đổ từ trên cao xuống đầu trong khi hơi nóng lại bốc từ mặt đất lên, khiến cho anh cảm thấy như không có chút không khí nào được hít vào phổi của anh, ngoài cái ngột ngạt rất bỗng lòng ngược.

Chẳng lẽ nào Nga lại ở nơi này ? Anh mong là mình làm nhưng cái gạt đầu xác nhận của người công nhân lúc này đã khiến cho anh lấy làm ngạc nhiên và phân vân.

Tại sao cô ấy lại phải đày đoạ bản thân mình như thế ? Làm sao một người phụ nữ yếu đuối như cô ấy có thể tồn tại ở một mảnh đất khô cằn dường này.

Nga quay lại khi nghe có tiếng hỏi tên mình. Cách cô một khoảng không xa, Hiệp đứng chôn chân tại chỗ nhìn cô không chớp mắt. Cô sửng sốt rồi lính quỳnh đánh rơi chiếc nón lá trên tay. Chiếc nón xoay nhiều vòng rồi lăn vướng vào chân Hiệp. Anh cúi xuống nhặt trên vên về trên tay rồi bước đến trao cho cô.

– Em không ngờ anh tìm được em phải không ?

Nga bối rối đáp :

– Anh đến đây làm gì ?

– Chẳng lẽ em không biết ? Anh vào trong được chứ ?.

Nga né sang một bên theo phản ứng, nhưng khi thấy Hiệp kéo chiếc ghế ngồi xuống thì cô rối rít xua tay nói :

– Anh về đi !

Vẫn cái nhìn đăm đăm đến mê hoặc lòng người, anh nhướn mày hỏi cô :

– Em sợ gì ? Dù sao cũng cho anh một ly nước chứ. Anh đi suốt cả tiếng đồng hồ mới vào được đây. Nó giống như cái nơi tận cùng trái đất, nóng nắng, khô khan, hoang vắng. Nơi đây không phải dành cho em.

Nga ngập ngừng một thoáng, cô biết cô không thể nào xua đuổi được anh nếu như cô không nói chuyện rõ ràng với anh một lần.

Quả đúng là sự xuất hiện của anh đã khiến cho cô vừa lo sợ, lại vừa bối rối.

Nghĩ rồi Nga lấy lại tự tin, cô bước đến rót cho Hiệp ly nước.

– Anh uống đi !

– Cám ơn em ? .

– Chỉ là nước lọc thôi, không biết là có hợp với khẩu vị của anh không ?

Hiệp nhếch môi :

– Chỉ cần gặp được em là anh đã thỏa cơn khát rồi. Em ồm ồm đi nhiều lắm, đen hơn một chút, nhưng trông em thật quyến rũ.

Nga chau mày cắt ngang lời Hiệp. :

– Tôi không hiểu tại sao anh lại đến tìm tôi:

Hiệp ngược nhìn Nga, ánh mắt của anh khiến cho Nga phải quay đi, nó thật si dại và đắm đuối.

– Vì tình yêu thôi và anh chắc là em hiểu.

Nga nghiêm nét mặt trả lời Hiệp :

– Chẳng phải tôi đã trả lời cho anh rồi sao. Anh đã chọn 1 âm đối tượng đã gây ra biết bao phiền phức cho tôi, anh đi đi, tôi không muốn chồng tôi về và gặp anh ở đây. Điều đó không hay cho tôi và cho cả anh !

– Đã đến đây thì anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần đối mặt với anh ta.

Nga nhíu mày :

– Anh nói vậy là sao ?

– Anh muốn gặp chồng em !

– Anh điên rồi. Anh đi đi !

– Em hiểu anh không phải là người thích cợt đùa, anh rất nghiêm túc. Anh đã suy nghĩ rất nhiều mới đến tìm em.

– Anh muốn gì ?

– Muốn có hoặc không có em. Một lần thôi và anh tin là anh sẽ có.

Nga lắc đầu thẳng thốt nói với Hiệp :

– Anh đúng là điên quá rồi. Anh điên rồi ! Tôi xin anh đó, anh đừng gây phiền toái cho tôi nữa. Cuộc sống của tôi bây giờ rất bình yên. Chồng tôi đã biết rõ chuyện của anh đeo đuổi tôi anh có biết sau cái lần anh ... có hành vi lỗ mãng với tôi, tôi đã bị bên gia đình chồng xỉ vả mắng nhiếc thế nào không ? Tôi sợ anh ấy không kiềm chế được mình rồi gây lớn chuyện. Tôi xin anh đó ! Anh hãy về đi và quên tôi đi. Cả tâm hồn lẫn thể xác của tôi đã dành trọn cho Đoàn rồi, không có phần nào còn lại cho anh đâu !

– ...

– Nếu thật sự anh quan tâm đến tôi thì xin anh hãy để cho tôi được trọn vẹn hạnh phúc và yên ấm bên gia đình của mình.

Hiệp cau mày cúi đầu ừ ừ.

– Anh về đi, đừng gây khổ cho tôi nữa. Tôi chưa hề yêu anh dù cho cá bây giờ và cả ngày mai này tôi cũng chưa hề yêu anh.

Thế nhưng lời nói của Nga chẳng chút tác động đến Hiệp, anh xem

lời cô nói như gió thoảng qua tai, anh vẫn đắm đuối nhìn cô :

– Em định làm cho anh nản chí bỏ cuộc sao ?

Nga tức giận gất lên :

– Tôi không hiểu anh là hạng người gì nữa. Anh có. có bị điên không ?

– Có .

– ...

– Anh điên vì em.

– Trời hỡi ?

– Anh ta đang ở đâu ?

– Không được, tôi không muốn anh gặp chồng tôi.

– Anh cứ gặp !

– Anh ...

Vừa lúc đó tiếng của Đoàn đã vang lên sau lưng họ. Anh nói với Nga :

– Em ra ngoài đi để anh nói chuyện với anh ta !

Nga ngập ngừng nhìn hai người đàn ông. Cô cảm thấy lo sợ khi bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của chồng. Tại sao vậy ? Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ ?

Cô không muốn có. chuyện đáng tiếc nào xảy ra cho Đoàn và cả cho anh ta.

Cô nắm tay chồng như van lơn :

– Anh ...

Thế nhưng Đoàn đã làm lì đáp :

– Em cứ đi đi ! Chuyện của đàn ông, em ở lại cũng không giải, quyết được gì đâu.

– Cứ mặc kệ anh ta đi anh !

Đoàn cau mày gất lên :

– Em đi đi !

Nga lo lắng nhưng cũng đành quay lưng bỏ ra ngoài, mong sao đừng xảy ra điều gì.

Đoàn ngồi xuống ghế rút điếu thuốc châm lửa rít một hơi dài. Anh chìa bao thuốc cho Hiệp, Hiệp lẳng lẳng rút một điếu rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Đoàn:

Anh châm lửa rít một hơi dài. Cả hai không nói với nhau lời nào cho đến khi điếu thuốc gần tàn Đoàn mới lên tiếng :

– Bây giờ anh nói đi ! Anh muốn gì ?

Hiệp gạt tàn thuốc xuống đất rồi ôn tồn đáp :

– Muốn nói chuyện với anh như hai gã đàn ông thực thụ.

Đoàn cười nhạt :

– Tất nhiên, tôi là người không thích bạo lực lại càng không muốn giải quyết vấn đề bằng tay chân.

Hiệp nhếch môi trả lời một cách cao ngạo :

– Đã đến đây thì tôi không sợ điều đó.

Đoàn đưa mắt nhìn gã đàn ông trước mặt. Trông bề ngoài anh ta quả không tệ, trái lại còn có đủ sức chinh phục những cô gái khó chiều chuộng nhất.

Đoàn cười nhạt :

– Anh can đảm lắm ?

– Cảm ơn lời nói đó của anh.

Đoàn sầm mặt hỏi :

– Anh đến không phải để cảm ơn tôi chứ ?

– Không, tôi đến vì Nga.

– Cô ấy là vợ tôi.

– Tôi biết.

– Thế mà anh vẫn lì lợm đeo đuổi cô ấy ?

– Biết nói thế nào ... Tôi yêu Nga và muốn gặp cô ấy !

– Anh không hiểu luật pháp và đạo lý làm người à ?

– Có biết, nhưng yêu là yêu. Nếu như anh cô một bông hoa đẹp trong nhà, chẳng lẽ anh cấm người ta trầm trồ chiêm ngưỡng ư ?

– Phải, tôi không cấm mà còn tự hào và hãnh diện nữa kia.

– Thế nhưng anh đã không biết giữ gìn và trân trọng.

Đoàn trừng mắt nhìn Hiệp giận dữ :

– Anh dựa vào đâu mà dám nói như thế ?

Hiệp vẫn bình tĩnh lên tiếng :

– Tôi có nhận xét của mình.

– Hừ ! Thô thiển, hồ đồ !

– Nếu không, tại sao anh lại bỏ đi sau những lời gièm pha của người khác.

Đoàn bối rối không đáp, Hiệp lên tiếng tiếp :

– Nếu như anh không trân trọng cô ấy thì anh không thể trách tôi hồ đồ. Tôi yêu cô ấy và quan tâm đến cô ấy, tôi không muốn cô ấy phải sống một cuộc sống cơ cực vất vả.

Đoàn đỏ bừng mặt vì những lời nói của Hiệp đã làm tổn thương tự ái của anh.

– Cô ấy là vợ tôi nếu như là người khác thì anh đã không được ngồi đó nói chuyện cùng tôi, huống gì anh lại dám buông lời xúc phạm đến lòng tự trọng của tôi.

– Tôi đã nói rồi, vì cô ấy, tôi có thể liều tất cả:

– Anh thật xuẩn ngốc khi yêu vì vợ của người khác. Tôi không muốn

thấy anh cứ bám lấy cô ấy nữa, anh nên tự trọng đi, cho dù thế nào cô ấy cũng là vợ tôi, điều đó là bất di bất dịch. Tôi không ghen như những người đàn ông khác, mà tôi chỉ thấy đáng thương hại cho anh thôi, anh nên từ bỏ ý định điên rồ đó đi.

Nga rất yêu tôi và chính tôi cũng thế, chúng tôi đã có hai đứa con với nhau, anh không có cơ hội nào đâu. Hãy đứng ngoài cửa sổ ngắm trộm bông hoa của nhà người, và hãy đi đi đừng mang nhay ý đồ gì nữa, chỉ hoài công và còn có thể mang họa vào thân.

— ...

— Cô ấy sống rất hạnh phúc với sự lựa chọn của cô ấy, và tôi cũng muốn nhắc nhở với anh một điều, đôi lúc vật chất tiền bạc chưa hẳn đem đến hạnh phúc cho con người. Anh đừng căn cứ vào bề ngoài vào vật chất mà đánh giá hạnh phúc, điều đó thật sai lầm.

...

Một khoảng trống thật dài sau sự im lặng của hai người đàn ông. Mỗi một lúc lâu Hiệp mới lên tiếng :

— Anh có chắc là cô ấy hạnh phúc không?

Đoàn nhìn vào mắt gã đàn ông trước mặt, thay vì giận dữ trái lại anh cảm thấy tội nghiệp gã. Anh đã nhận ra thất vọng và đau khổ trên mắt gã. Dường như gã đã hiểu ra vấn đề, nhưng vẫn cố bướng bỉnh hy vọng vào một điều không thể, gã hỏi anh :

— Sao anh không trả lời tôi ?

Đoàn thở dài :

— Tôi không muốn thấy anh đau khổ thêm, anh về đi !

— Tại sao anh không ghen ?

— Anh đã hỏi một câu thừa thãi mà chính anh cũng đã rõ, anh không đáng để tôi ghen và vì tôi tin ở vợ tôi.

Vừa lúc ấy, Nga bước vào và đứng cạnh bên chồng. Cô nhìn Hiệp và lặp lại lời Đoàn nói :

— Anh về đi ! Anh đã có câu trả lời rồi thì đừng nấn ná ở lại đây làm gì, chỉ khiến cho chúng tôi thêm ái ngại cho anh.

Hiệp nhìn Nga lần nữa rồi bần thần quay đi. Gương mặt đẹp tuyệt vời của nàng như đang tỏa hào quang vì hạnh phúc, không còn vẻ âu sầu buồn tủi như lúc trước, anh không thể phủ nhận sự hiển nhiên kia, cho dù anh cố cưỡng thì cũng bằng không!

— Hãy đi thôi ! Hãy mang trái tim tan vỡ này đi thôi, anh đã làm lẫn rồi ! Đã quá đề cao và tự phụ !

Hai năm sau ...

Hiệp buông thõng người xuống ghế, mùi rượu bia từ người anh bốc ra nồng nặc khiến cho Châu phải nhăn mặt khó chịu:

Cô buồn phiền trách :

– Anh lại uống say nữa. Suốt ngày cứ rượu bia, chẳng còn thời gian nào dành cho em.

Hiệp cau có lầu bầu :

– Lải nhải cái gì nữa, rót cho anh ly nước.

Châu thở dài nói khi đưa ly nước cho chồng :

– Tối nay, anh đưa em về bên nhà.

– Để làm gì ? Anh không có thời gian. Em đi một mình đi.

– Nhưng ...

Hiệp khoát tay gạt lời Châu nói, xem bằng như anh chẳng bận tâm gì đến chuyện của cô.

– Anh đã nói thì em đừng cố cãi.

Châu cắn môi nhìn chồng khập khiễng đi vào phòng. Tiếng cánh cửa đóng sầm sau lưng khiến cho nỗi tủi buồn dâng tràn lên mắt cô.

Anh là thế đó ! Từ ngày cưới cô, anh vẫn luôn như thế, mặc cho cô yêu chiều bi lụy, mặc cho cô nhẫn nhục dịu dàng, anh vẫn không hề thay đổi.

Có đôi lúc uất ức tủi phận, cô đã tức tối hỏi anh :

Thật ra, cô có địa vị nào trong lòng anh không ?

Cô chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng của anh và sự im lặng đáng ghét, khi anh lảng lảng quay đi chẳng thèm trả lời cô lấy một câu.

– Tự cô đã chấp nhận thì cô đừng kêu than oán trách.

– Yêu một người là khổ như vậy sao ?

Châu ngồi phịch xuống ghế đưa tay xoa nhẹ lên bụng, phải chi ... phải chi cô có một đứa con với anh, có lẽ sẽ kéo được sự quan tâm của anh về cho mình.

Một đứa con là cả một ảo vọng quá xa với cô.

Cô cúi đầu nghẹn ngào để rơi hai dòng nước mắt, điều đó thật như tìm sao dưới biển. Chuyện cũ lại trở về trong hồi ức của cô, mắt cô cay xè cô ôm mặt khóc nức lên ...

Tiếng máy chạy rì rầm trong gian xưởng rộng tạo nên một chuỗi âm thanh đều đều tẻ nhạt.

Châu chậm rãi đi theo đoàn thanh tra duyệt qua các khâu sản xuất thành phẩm, tâm trí cô lơ đãng mặc cho người trợ lý báo cáo, thuyết giảng, cô chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Thôi được, cứ theo dự án mà làm, lát anh đem hồ sơ lên cho tôi ký.

– Dạ.

Cô vừa trở gót quay đi thì cũng vừa lúc cô va vào một người phụ nữ đi tới.

Những chồng giấy tờ rơi vung vãi dưới đất. Cô chau mày chưa kịp

lên tiếng thì người trợ lý đã khiển trách trước cô.

– Sao bắt cần vậy, cô Liên ?

– Người phụ nữ ngược nhìn lên bất bình dõm lên tiếng phản đối thì

Châu đã kêu khẽ ngạc nhiên :

– Hình như tôi gặp cô ở đâu rồi ?

Liên cũng nhú mày suy nghĩ nhưng rồi quay đi đáp :

– Xin lỗi ...

Châu nhìn theo cho đến khi Liên đi khuất mới hỏi nhân viên của mình :

– Cô ta là người của công ty à ?

– Dạ phải, thuộc phân xưởng bốn, vào làm cũng đã lâu, siêng năng cẩn trọng không sai sót điều gì.

Châu nhìn sang Lực rồi nói :

– Xem ra anh theo sát cô ấy quá nhỉ !

Lực bẽn lẽn :

– Dạ, chẳng qua nhân viên nào làm việc tốt thì mình cũng phải quan tâm một chút.

Châu nhếch môi cười :

– Tôi hiểu, cái quan tâm của cánh đàn ông các anh rồi.

Câu chuyện đến đó rồi thôi, Châu cũng không để tâm đến người con gái ấy nữa, nếu như không vì chuyện xảy ra ít lâu sau đó thì Châu cũng quên hẳn đi lần gặp gỡ vừa rồi.

Con đường sầm uất nơi tập, trung khu ăn chơi của thành phố đêm nay vẫn như mọi đêm, tấp nập từng dòng xe, dòng người nhộn nhịp qua lại. Ở trong một cửa hiệu ăn uống đông nghẹt khách khứa, Liên như con thoi di chuyển từ bàn này sang bàn khác để phục vụ. Mồ hôi của cô đã đầm cả lưng áo, thế mà cô vẫn bị một số khách nóng nảy khiển trách phàn nàn :

– Món mực ống có chưa cô ? Sao chậm chạp quá !

– Xin vui lòng chờ cho một chút sẽ có ngay thôi.

– Mau lên đó !

– Dạ vâng.

Trời càng về khuya, quán ăn càng đông hơn, cho đến hơn nửa đêm lượng khách mới giảm dần, và cũng là lúc Liên có thời gian để thong thả hít thở.

– Chị Liên !

– Chuyện gì nữa đây ?

– Chị giúp em một tay đi. Bà chị này uống nhiều quá !

Liên đỡ người phụ nữ khi cô ta đổ gục ra bàn.

– Không ai đi cùng cô ta à ?

Người bạn đồng nghiệp cầu nhàu :

– Nếu có thì em chẳng phải kêu chị. Đản bà mà ra quán uống đến say mềm như thế này, dị ghê. Giờ không biết làm sao ?

Vừa lúc Liên nhìn gương mặt quen quen của cô ta rồi ngơ ngợ kêu lên :

– Là bà ta à ?

Người đồng nghiệp hỏi Liên :

– Chị quen à ?

– Chỉ biết thôi.

– Ôi ? Vậy giao cho chị nhé. Nhớ đưa về tận nhà, nếu không cửa hàng chúng ta mất uy tín đấy.

– Ơ !

– Em về trước đây. Hôm nay mẹ em đau, chị giúp em nhé !

Liên chưa kịp đồng ý hay không thì cô bạn cùng làm đã quày quả bỏ đi.

– Nè ... Chậc ! Đúng là ách giữa đàng mang vào cổ. Đã không có bao nhiêu thời gian mà còn rước thêm cái của nợ này nữa. Hừ !

Uống gì mà uống ghê thế, mất cả phong cách lãnh đạo. Mà trông mặt của bà ta mình thấy quen quen.

Dường như mình đã gặp ở đâu rồi thì phải ! Ủ hự ! Thôi bỏ, có quen có biết thì sao, người ta là tổng giám đốc, mình lơ ngơ lại mang tiếng thấy người sang bắt quàng làm họ thì chết !

Sáng hôm sau, Liên uể oải bước vào phòng làm việc, điều mà cô gặp đầu tiên là cái nhãn máy khó chịu của bà trưởng phòng. Bà mĩa mai :

– Xem ra cô có tác phong của lãnh đạo hơn là nhân viên đó.

Liên cúi đầu nhận lỗi :

– Xin lỗi, em đến trễ.

– Tôi sẽ trừ vào lương của cô qua bảng chấm công.

Liên thở dài nhẫn nhịn :

– Chị thông cảm, em sẽ không đi trễ nữa đâu !

Vừa lúc Lực bước đến, anh lên tiếng bên vực Liên :

– Có chuyện gì thế, chị Phong ?

Bà trưởng Phòng quay nhìn Lực, đáp :

– Không có gì.

Thế nhưng Lực đã nói :

– Đêm qua, cô Liên đưa tổng giám đốc về nhà và ở lại chăm sóc cho bà ấy nên về rất khuya. Tôi nghĩ cô ấy ngủ không đủ giấc, có đi trễ một chút, chị cũng bỏ qua cho cô ấy.

Bà Phong ngơ ngàng hỏi Lực :

– Cô ấy đưa bà tổng về nhà à ?

– Ủ ! - Lực khôn khéo nói thêm – Mình cùng làm việc trong công ty, có chuyện gì cũng châm chước cho nhau. Chuyện đời lên voi xuống chó mấy hồi, ở đời biết xử sự thì dễ sống hơn chị ạ?

Bà Phong cười trừ dịu giọng :

– Thôi, cô Liên đi làm việc đi, chuyện hôm y coi như không có gì. Lần sau đừng đi trễ nữa nhé.

– Cám ơn chị.

Nói rồi, Liên đi về phía bàn của mình. Lực theo sau chân cô, Liên nói với Lực :

– Cám ơn anh, không có anh chắc tôi còn phải nghe thêm lời khiển trách của bà ấy.

– Có gì đâu bà ấy có tiếng là “chúa chẳng chịt” mà.

– Ai cũng vì công việc của mình. Thôi, tôi cũng cám ơn anh về chuyện đêm qua, nếu không có anh đến giúp tôi đưa bà ấy về nhà, thật tình không biết xoay xở ra sao.

– Cô nhớ đến tôi là tốt rồi ! .

– Trong công ty này, tôi có biết ai đâu. Đi cho báo vệ công ty, may mà anh ta biết số điện của anh.

Lực bật cười :

– Có lần tôi có việc, tôi trốn ra ngoài một lát mới nhờ anh Tòng bảo vệ “xinhan” .

giúp, nếu thấy bà tổng ra thì điện cho tôi đem xe về. Lần ấy thêm thuốc quá mà túi hết thuốc.

– Thì ra vậy ! Còn tôi thì nghĩ anh chắc biết nhà bà tổng và có thể đem xe đến đón bà – Liên này !

– Gì anh ?

– Chiều nay tan sở, tôi mời cô đi uống nước.

Liên ngập ngừng thì Lực đã nói :

– Coi như cô trả công cho tôi chuyện hôm qua đi.

Chuyện đó đáng lý anh đòi bà tổng mới đúng.

– Nói là nói thế chứ tội chỉ muốn mời cô thôi, bà tổng có trả công tôi cũng không đi. Như thế nhé. Hết giờ tôi chờ cô ngoài bãi để xe.

– Ờ !

Thế nhưng Lực đã quày quả bỏ đi, không cho Liên có cơ hội từ chối anh.

Một ngày đã qua đi, Liên sắp xếp vật dụng dọn ra về thì bà Phong đã mỉm cười lên tiếng hỏi Liên :

– Về đó à ?

– Dạ !

– Cô quen với bà tổng à ?

Liên lắc đầu :

– Dạ không.

Bà Phong hờn mát :

– Còn giấu.

– Thật sự là không, em giấu chị làm gì !

– Thế tối qua đi đâu với bà ấy mà lại đưa bà ấy về nhà .?

Liên nhớ đến chuyện đêm qua. Nếu như cô nói rõ sự thật ắt là sẽ tạo ra một “xì can đan” cho bà tổng. Chuyện gì chứ chuyện đời tư của giám đốc, tổng giám đốc, nhân viên rất thích lấy đề tài ấy ra bàn tán xì xầm. Cô lại rất sợ miệng lưỡi của bà Phong, tốt hơn hết là im lặng.

– Dạ cũng tình cờ thôi.

Bà Phong ngọt nhạt :

– Từ lúc cô vào làm là tôi thấy cô khác người rồi. Này ! Có gì nhớ nói giúp một tiếng cho chị em nhờ nhé.

Liên cười ngượng không biết trả lời sao thì cũng vừa lúc điện thoại trong phòng reo vang. Bà Phong cau nhàu :

– Đã hết giờ rồi ai còn gọi đến vậy.

Bà nhắc máy nghe rồi luôn miệng vâng dạ :

– Dạ vâng, có Dạ cô ấy chưa về. Dạ, dạ. Vâng ...

Bà gác máy rồi đơn đả nói với Liên :

– Này ! Bà tổng gọi cô lên văn phòng bà ấy.

Liên ngớ ngàng tự hỏi.

– Chuyện gì nữa đây !

– Đi nhanh lên, kéo bà ấy chờ !

Liên ngượng gật rồi quay đi. Dãy lầu dành riêng cho nhân viên cao cấp làm việc, cách xa các xí nghiệp phân xưởng một đổi. Nó bề thế sạng trọng và đứng uy nghi giữa những bồn cây kiểng quý. Liên chìa thẻ nhân viên cho người bảo vệ rồi mới đi vào trong. Tất cả các căn phòng đều ngăn nắp sạch sẽ và mát lạnh, kể cả những viên đá lát nền cũng bóng ngời cổ thể soi tỏ mặt người. Liên chợt thấy e dè vì khung cảnh trang trọng chung quanh cô.

– Cô Liên !

– Dạ.

– Cô vào đi ?

– Dạ.

Liên đẩy cửa. Sau chiếc bàn to lớn đặt giữa phòng là người đàn bà hơn qua mà cô đã vất vả đưa về nhà trong cơn say khướt.

– Bà cho gọi tôi ?

Châu gật rồi chỉ tay vào chiếc ghế trước mặt :

Cô ngồi đi ! Tôi gọi cô lên chỉ muốn cảm ơn cô về việc tối qua.

- ...
- Tôi uống hơi nhiều, may mà có cô.
- Dạ, bà đừng bận tâm, chuyện không có gì đâu, đó chỉ là trách nhiệm của tôi.
- Cô làm phục vụ ở đó bao lâu rồi ?
- Cũng lâu rồi thưa bà.
- Ban ngày làm việc ở công ty, đêm cô lại đi làm thêm, có quá sức mình không ?
- Liên nén tiếng thở dài gượng cười trả lời :
- Dạ, cũng quen rồi.
- Cô giỏi lắm ? Theo như tôi biết cô chưa lập gia đình, chưa chồng chưa con.
- Liên cúi đầu rồi đáp :
- Dạ phải.
- Thế cô kiếm tiền nhiều thế để làm gì ?
- Tôi còn gia đình của tôi, cha mẹ và các cháu.
- Châu nhìn Liên một lúc rồi nói :
- Công việc hiện giờ có hợp với cô không ?
- Liên chợt thấy hoang mang lo sợ, cô không rõ bà ta hỏi như thế là có dụng ý gì. Chẳng lẽ bà ta muốn đuổi cô ? Có thể lắm chứ, họ vì danh dự thể diện của họ mà. Nghĩ rồi, cô bèn chồn đáp :
- Công việc hiện nay của tôi rất tốt. Bà muốn ...
- Châu lắc đầu khẽ cười :
- Cô đừng quá nhạy cảm, không nên lo lắng như vậy. Nếu như có thay đổi thì tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi.
- Liên thở ra nhẹ nhõm :
- Thật ra, tôi biết chuyển gì mình nên nói hoặc không nên nói.
- Mặt Châu chợt trở nên buồn bã :
- Tôi cũng không để tâm về vấn đề đó.
- Liên ngạc nhiên hỏi :
- Nhưng nó có quan hệ đến thể diện và địa vị của bà mà. Nếu như nhân viên trong công ty họ biết bà đã say rượu như thế, họ sẽ lấy đề tài đó bàn tán đi nghị.
- Đây đâu phải lần đầu họ thấy tôi say. Thế này cô Liên à, không hiểu tại sao tôi lại có cảm tình với cô. Cái lần va phải cô trong phân xưởng tôi cứ ngờ ngợ đã gặp cô ở đâu đó mà không nhớ nổi, chuyện đêm qua lại thêm một lần cho tôi cái cảm giác đó. Tôi muốn cô về làm với tôi, mức lương sẽ tăng gấp đôi cho cô, có thể cô sẽ không cần đi làm thêm buổi tối.
- Bà ...

Liên sửng sốt trước quyết định của Châu, thật đúng là một cơ hội hi hữu với cô. Cô mừng đến nỗi cứ sợ mình nghe lầm.

– Bà nói thật chứ ?

– Ngày mai cô sang đây, ông Hòa bố trí công việc cho cô.

– Cám ơn bà.

– Cố làm việc cho tốt, kẻ người ta nói là tôi không công bằng, thiên vị cho cô.

– Vâng, cám ơn bà !

Liên ra về mà thấy lòng lâng lâng như đi trên mây, cô quên cả cái hẹn với Lực, cho đến ngày hôm sau :

– Chào cô !

Liên nhìn lên rồi mỉm cười đáp lại :

– Chào anh !

– Hôm qua, cô cho tôi "leo cây" quá lâu đó nhé.

Liên sực nhớ đến cái hẹn, cô bối rối đáp :

– Xin lỗi, tôi không nhớ hôm qua ...

Lực không để cho Liên phân trần hết câu anh đã nói :

– Tôi biết vì sao cô quên mất tôi rồi, coi như tạm cho qua. Chúc mừng cô có một công việc mới thích hợp hơn. Cô phải khao tôi đó !

– ...

– Yên tâm đi ! Tôi trả tiền cho, tôi biết cô chưa có lương mới mà, bao giờ có lương thì cô đãi tôi lại.

– Vậy thì chờ đến lúc tôi có lương, tôi sẽ đãi anh.

– Đâu có được, chuyện nào ra chuyện đó. Cô phải trả cái hẹn leo cây cho tôi một chiều chứ.

– Thôi cũng được.

– Ăn khao mà miễn cưỡng quá vậy.

– Vậy tôi phải làm sao ? Nháy cặp lên vỗ tay mừng à ?

Lực ỉu xiu đáp :

– Nói vậy thôi mà:

Đừng giận !

Thời gian trôi qua, công việc ngày càng thuận lợi cho Liên. Cô cảm thấy mãn nguyện về cuộc sống hiện nay của mình, ngày mỗi ngày cô có dịp gần gũi với Châu nhiều hơn và cũng biết được nhiều điều về Châu.

Chiều nay cô có hẹn với Lực nên về sớm một chút. Kể ra thì anh chàng cũng thú vị không đến nỗi nhàm chán vô vị như cô đã nghĩ.

– Liên !

– Anh làm tôi hết, hồn.

– Mừng quá nên thế thôi, chẳng kiểm soát được mình.

Nhìn Lực nham nhở cười, Nên cũng không khỏi bật cười theo anh :

– Hôm nay đi ăn bún ốc nhé ?

Lực chun mũi :

– Hình như tới phiên cô trả tiền thì phải.

– Ủ !

– Biết ngay mà. Cứ đến phiên cô trả tiền thì lại bún ốc, bún riêu, bún bì ... ư hự !

– Nè ! Nếu không thích thì đừng đi. Phá bỏ giao kèo có gì khó.

– Hơ ! Tôi có nói thế đâu. Nhưng hôm nay tôi lại thêm ăn cái lẩu mắm cơ.

– Lẩu mắm à ?

– Ủ !

– Một cái lẩu mắm tẻ cũng năm chục, trong khi hai tô bún ốc chỉ có mười mấy ngàn, còn kèm thêm một châu chè đá nữa.

– Ôi trời . Thì tôi chịu phân nửa.

– Cũng còn mắc.

– Vậy ba phần tư?

– Như thế còn gì là giao kèo ?

– Chặc ! Thì cứ cho là ngoại lệ đi.

– Sao được.

– Thì.. thì coi như là sinh nhật của cô đi.

– ...

– Chúc mừng sinh nhật !

Liên xúc động ngồi thừ ra vì món quà mà Lực tặng cho mình. Cô chưa biết nói sao thì Lực đã dịu dàng lên tiếng :

– Chúc sinh nhật thật nhiều niềm vui và hạnh phúc !

Liên gạt nhanh giọt lệ vừa tràn ra khóe mắt, rồi rưng rưng nói :

– Đã lâu lắm rồi, không ai mừng sinh nhật cho tôi. Tôi cũng quên phút cả ngày sinh của mình.

Lực mỉm cười ngọt ngào nói :

– Kể từ hôm nay, anh sẽ là người mừng sinh nhật mỗi năm cho em.

...

– Bây giờ thì đi đi. Anh chở em đi ăn mừng, dù sao cũng phải vui ra trò chứ sinh nhật của em mà.

Lần đầu tiên Liên bằng lòng để cho Lực chở mình. Chiếc xe nhanh chóng lao đi hòa vào cùng dòng người nhộn nhịp trên đường.

Niềm vui khiến cho Liên cười nói luôn miệng. Quả là Lực đã làm được điều mà anh muốn làm. Anh đã đem lại niềm vui cho cô và cô cũng không còn cái e dè xa cách với anh.

– Hôm nay em vui không ?

– Vui lắm !

Men bia khiến cho đôi gò má của Liên ửng hồng, trông cô càng thêm khả ái kiều diễm.

– Anh Lực này !

– Gì cơ ?

– Thật ra, anh cũng không đáng ghét lắm.

– Hử ! Cám ơn trời phật.

Liên bật cười, trong khi Lực láu lỉnh nói :

– Rồi em sẽ còn thấy anh có nhiều điều đáng yêu mà em không chịu khám phá.

Liên trề môi lắc đầu :

– Để làm gì ?

– Để hiểu anh.

Giọng của Liên chợt trầm buồn :

– Hiểu một con người đâu phải dễ.

– Cũng không quá khó khăn mấy. Hiểu được một người thì em sẽ thấy dễ sống hơn, thoải mái hơn và gần gũi hơn.

– Em lại thấy không đơn giản.

– Quả là có thể, nhưng khi chúng ta cố công thì ắt sẽ được. Đâu có điều gì không bỏ ra công sức mà đạt được dễ dàng. Nếu như em hiểu được đối thủ thì em sẽ dễ nắm chắc phần thắng về mình. Em có hiểu được bạn bè thì em mới có thể chia sẻ, em có hiểu được người mình yêu thì em mới gần gũi chinh phục được trái tim họ.

– Vậy anh đã hiểu được bao nhiêu người rồi ?

– Anh không dám khoe khoang, bởi vì anh biết em ghét những kẻ tự cao tự phụ.

– Anh cũng hiểu em chút ít đó nhỉ !

– Mới là bước đầu thôi, anh đang cố gắng nhiều hơn đây.

Liên bất giác nhận ra ánh mắt say đắm mà Lực đang dành cho mình, cô chợt thấy lòng nao nao một cảm giác mậ từ lâu cô đã bỏ quên tận đáy lòng mình:

Ánh mắt của Lực thật nồng nàn, thật dịu dàng:

Cô khẽ thốt :

– Mong là anh sẽ thành công !

Mắt Lực lấp lánh niềm vui, một câu nói như khích lệ động viên của Liên cũng đủ để anh hiểu cô đã cho anh cơ hội tìm hiểu cô. Anh sung sướng lên tiếng:

– Anh tin chắc là mình sẽ thành công nếu như có em ủng hộ anh.

Liên mỉm cười ý nhị rồi giơ ly lên cạn với Lực. Cô uống mà thấy trong đáy cốc có ánh mắt của Lực đang đắm đuối đuổi theo mình.

Dấu Ấn Vô Tình

Chương 9

Châu được Liên chở về từ một nhà nàng trong trạng thái say mèm: Cô đỡ Châu vào phòng rồi tắt bật cùng người giúp việc chăm sóc cho Châu:

Người làm công chặc lười ái ngại nói với Liên :

– Mợ Hai lúc này cứ uống rượu suốt, thật là khổ !

Liên nói :

– Cậu chủ không có nhà à dì ?

– Không, nếu có thì đâu nên nông nổi này. Tôi làm cho gia đình ông bà mợ Hai đã hơn mười năm nay rồi. Từ khi cậu ấy lấy mợ Hai thì bà chủ cho tôi sang chăm sóc cho mợ Hai, ông bà sợ không muốn được người vừa ý mợ cực. Cậu Hai kén ăn lắm. Có điều nhà này năm mười tháng cơm nhà, chẳng ai ăn. Tôi có làm thức ăn ngon vừa ý cậu mợ cũng bằng không.

– ...

– Nếu không là mợ thì lại là cậu. Cứ về đến nhà là say như thế, cơm nước cũng chẳng buồn ăn.

Liên thở dài :

– Có nhiều người sống trong hạnh phúc mà không biết giữ gìn. Nếu như người ta thì họ là một đôi vợ chồng lý tưởng lắm rồi, sống trong nhung lụa giàu sang địa vị cao trọng là thế.

Bà giúp việc lắc đầu đáp :

– Tiền chưa hẳn đã đem lại hạnh phúc cho họ đâu. Đôi khi vì mang nợ kiếp trước, đôi khi là oan gia kiếp trước không chừa. Thôi cô coi chừng giùm mợ ấy, tôi xuống nấu chút cháo, để lỡ mợ ấy có muốn ăn thì có cho mợ ấy ăn.

Chừng nào cô về cô gọi tôi.

– Dì cứ đi làm đi !

Khi chỉ còn lại mình Liên trong phòng, cô mới lơ đãng nhìn quanh. Căn phòng thật sang trọng, tất cả mọi vật dụng đều lộng lẫy xa hoa. Ngoài chiếc giường được làm bằng gỗ quý chạm trổ nhang hoa văn thật tinh vi đặt giữa phòng, còn có chiếc tủ phấn kê sát vách bên trái, nơi có hai khung cửa sổ trông ra ngoài, chất đầy các loại mỹ phẩm đắt tiền.

Liên tò mò bước lại xem, thì cũng là lúc ánh mắt của cô nhận ra

khung ảnh được đặt trên đầu tủ.

Cô cầm lên xem rồi cứ thế cô đứng ngẩn ra sững sốt.

– Cô là ai mà vào đây vậy ?

Tiếng hỏi đột ngột vang lên sau lưng Liên khiến cho cô giật mình quay phắt.

lại. Người đàn ông vừa bước vào phòng cũng không khác gì cô. Anh ta đứng nhìn cô hồi lâu rồi ngạc nhiên lên tiếng :

– Có phải là ... Liên không ? Đúng là cô rồi ! Sao cô lại ở đây ?

– Tôi cũng không hiểu sao mình lại ở đây nữa.

Liên bối rối rồi ngừ nghếch đáp :

– Tôi không nghĩ là gặp anh nơi này. Thì ra anh là ... chồng của Châu ? Thảo nào tôi cứ ngỡ ngỡ, nhưng lại không nhớ là cô ấy.

– Thật bất ngờ !

– Phải.

Một lát sau, Liên đã ngồi đối diện với Hiệp bên tách cà phê. Cô đã phải dùng cái chất nước đen kịt này để giúp cho đầu óc mình tỉnh táo hơn trong lần hội ngộ này.

Hiệp không có gì thay đổi, vẫn giống như hai năm về trước khi gặp cô vẫn quyến rũ và đẹp trai.

– Lần gặp lại cô hôm nay, tôi tự hỏi không biết là tôi là duyên nợ gì cùng cô hay không nữa ?

Liên ngượng cười :

– Trái đất tròn mà, có gì đáng ngạc nhiên đâu.

– Có thật là cô nghĩ thế chứ ?

– Nếu không thì sao ? Anh cho chúng ta có duyên nợ gì với nhau nào ?

Hiệp cười xòa :

– Tôi không dám bàn sâu vào sự huyền bí của hai từ đó, nhưng biết lấy gì để lý giải cho lần gặp mặt này của chúng ta ? Chắc chắn là chúng ta đã có duyên với nhau rồi:

Cô không thấy hy hữu lạ kỳ nhưng tôi thì có. Cô vẫn không thay đổi.

– Anh cũng thế ?

– Cứ ngỡ là thời gian chưa đi qua, hơn hai năm rồi còn gì.

– ...

– Sau lần cô đi, tôi có về đó vài lần nữa, nhưng không gặp ai cả.

Hiệp ngập ngừng rồi hỏi :

– Nga vẫn khỏe chứ ?

Liên đáp :

– Vẫn khỏe.

Nếu như Hiệp tinh ý anh đã nhận ra câu trả lời không thật của Liên

rồi.

– Vậy à ?

Nói rồi, Hiệp như chìm vào trong cõi xa xăm mơ màng nào đó. Liên thấy ánh mắt của anh sẫm lại một màu đen thăm thẳm muồn phiền tiếc nhớ:

– Anh không sao chứ ?

– Ờ không ! Có một điều tôi muốn hỏi cô từ lâu. Tại sao cô lại đột ngột bỏ đi như vậy ?

Liên cắn môi cúi đầu. Một lát sau, cô mới đáp :

– Tôi muốn đi tìm lại chính mình.

– Cô muốn nói là trốn chạy ?

– Cũng có một chút. Trốn chạy cái yếu đuối trong bản thân mình, vì tôi sợ nó hủy hoại niềm tự trọng của tôi.

– Còn tôi vì trốn chạy mà đã hủy hoại chính cuộc sống của mình bằng cuộc hôn nhân với Châu.

Liên chau mày :

– Anh đã làm hỏng cuộc đời cô ấy. Anh thật tàn nhẫn ?

– Không phải lỗi do tôi !

– Anh vừa tàn nhẫn vừa hèn yếu, lại vừa trốn tránh trách nhiệm của mình.

– Cô vẫn như ngày nào, cũng cái giọng lên lớp khó chịu ấy.

– Tôi luôn là tôi. Nếu như anh không yêu cô ấy thì đừng làm khổ cô ấy.

Những lúc gần đây cô ấy rất buồn.

Hiệp có phần chạnh lòng khi nghĩ đến Châu. Không phải là anh không nhận ra điều đó nhưng biết làm sao được khi anh không có tình yêu cùng Châu:

– Tôi hiểu.

– Anh hiểu mà anh vẫn cứ làm khổ người ta, Nếu như anh không yêu thì ngay từ đầu anh đừng cưới cô ấy.

Bằng một giọng trầm buồn, Hiệp nói :

– Sau khi tôi đến gặp anh của cô về, tôi rất tuyệt vọng, mất hết cả lòng tự tin, mất cả cái cao ngạo tự phụ. Tôi chán lắm, chẳng thiết làm gì. Ngay trong lúc đó thì mẹ tôi lại lâm trọng bệnh, bà bị ung thư vào thời kỳ cuối. Châu là người săn sóc lo lắng tận tình cho bà, tôi cảm ơn cô ấy rất nhiều. Mẹ tôi nhờ thuốc men kéo dài cuộc sống được gần nửa năm. Trong cái thời gian đó Châu đã làm được rất nhiều điều, cô ấy muốn chiếm được toàn vẹn cảm tình của mẹ tôi, chiếm được cả những giây phút yếu đuối mềm lòng của tôi.

Hiệp ngưng một lát như hồi tưởng lại chuyện xưa. Ánh mắt của anh

có một cái gì đó vừa tự hờn trách mình lại vừa chán chường ngao ngán, anh nói :

– Châu tuyên bố là mình có thai. Mẹ tôi bắt tôi cưới gấp trước khi bà ra đi.

Hai tháng sau khi đám cưới, mẹ tôi qua đời Châu nói với tôi là cô không hề có thai, đó chẳng qua vì mẹ tôi muốn thế. Tôi nhìn cô ấy rồi bật cười. Cô ấy đã thành công và đã đạt được điều cô ấy muốn, bằng một thủ đoạn cũ rích, nhưng tôi ghét cô ấy đã đổ hết lỗi của mình cho mẹ của tôi.

Liên e dè nói:

– Biết đâu đó là sự thật ?

Hiệp tức giận gất lên :

– Không bao giờ ! Mẹ tôi không bao giờ ép buộc tôi, bà chưa hề bắt tôi làm điều mà tôi không thích.

Liên thở dài nói :

– Vì thế mà anh đối xử tệ bạc với Châu ?

– Cô ấy muốn làm vợ tôi thì cô ấy đã được rồi. Tôi không hề phàn nàn hay đòi lấy lại cái danh vị ấy.

– Anh ...

Liên lắc đầu cảm thấy cuộc sống của Bảo Châu thật đáng thương. Có một người chồng như Hiệp lấy gì cô ấy không say mãi như thế.

– Anh có nghĩ, cho dù cô ấy có thật sự đổ hết trách nhiệm cho mẹ anh cũng là vì tình yêu mà cô ấy dành cho anh, cũng vì cô ấy sợ mất anh hay không ? Một người đàn bà khi đã yêu rồi thì yêu rất dại dột, yêu rất mù quáng, bất chấp cả bản thân mình, có khi họ còn đánh đổi cả cuộc đời mình cho người đàn ông đó.

Đáng lý ra anh phải cảm động thương yêu cô ấy mới đúng.

– Cô không phải là người trong cuộc, cô nói gì không được.

– Tại sao anh biết tôi không phải là người trong cuộc ?

– Tôi cũng đã yêu như bao người khác, nhưng tình yêu của mỗi người thể hiện mỗi cách khác nhau. Anh Hai tôi vì yêu chị Nga mà muốn hy sinh tình yêu của mình cho chị ấy được hạnh phúc sung sướng khi biết chị ấy được anh đeo đuổi, vì lúc đó anh Hai tôi là một kẻ trắng tay nghèo khổ, còn anh là một người giàu có đủ điều kiện tạo cho chị ấy một cuộc sống sung túc đầy đủ. Như thế đâu thể quy cho anh ấy cái lỗi không yêu chị ấy. Còn chị ấy vì yêu mà chẳng ngại sống khổ sống nghèo. Tôi cũng đã từng yêu nhưng cái tôi của tôi lại quá lớn, tôi không thể bi lụy hạ thấp mình van xin trái tim của người ta. Tôi rất khâm phục và ngưỡng mộ Bảo Châu. Cô ấy vì tình yêu của mình mà chịu đựng tủi nhục, chấp nhận sự bạc đãi của anh, thế

mà cô ấy vẫn cứ yêu anh, cho dù anh ghẻ lạnh đối xử với cô ấy tàn nhẫn ơ hờ.

– Tại sao anh lại có thể đứng vững trước một trái tim đau thương bị lụy vì mình như thế ? Nếu như là tôi thì tôi đã không chịu đựng được dù chỉ là một giây một phút.

Hiệp cúi đầu im lặng :

– Quả thật, tôi không biết Châu là vợ anh. Những lúc gần đây, cô ấy quen với tôi, chúng tôi qua lại với nhau mặc dù cô ấy không hề kể cho tôi nghe chuyện riêng tư của mình, nhưng qua cách cư xử, qua lối sinh hoạt và cuộc sống của cô ấy, tôi đã thầm oán trách người đàn ông bên cạnh cô ấy:

Cô ấy rất cô đơn rất tội nghiệp. Một người đàn bà ở địa vị đó mà bất chấp lời di nghị chê cười của thiên hạ khi vùi đầu vào men rượu, anh tất phải hiểu cuộc sống của cô ấy chán chường đến ngàn nào, tâm hồn của cô ấy cực nhọc đau khổ đến dường nào. Tại sao anh không đặt mình vào địa vị của cô ấy một lần thử xem cái cảm giác đó ra sao ?

Hiệp có phần nao núng nhưng anh vẫn nhếch môi đáp :

– Xem ra thời gian càng khiến cho cô có lối thuyết giảng hay hơn trước.

Liên nhú mảy :

– Anh cứ cười nhạo đi. Tôi biết cái ngang ngạnh cứng đầu của anh rất khó trị, nhưng tôi tin anh là người có đầu óc và hiểu biết.

Đột nhiên, Hiệp nhướng mày nhìn cô, nhếch nụ cười nửa miệng anh nói :

– Tôi đã hiểu vì sao lúc xưa cô đột ngột bỏ đi rồi.

Liên cắn môi thoáng nét giận, nhưng cô đã kịp trấn tĩnh lại mình. Cô nhếch môi cười :

– Anh đừng chọc giận tôi, vô ích lắm ! Phải, tôi bỏ đi là vì anh. Tôi sợ tôi sẽ trở nên một Bảo Châu thứ hai bên anh, tôi không muốn mình trở nên đáng thương hại.

Hiệp dăm dăm nhìn thẳng vào mắt Liên, thế nhưng Liên đã không ngần ngại thách thức đối mặt với anh. Cô chịu đựng ánh nhìn của anh thật ngoan cường và cũng rất thật, rất dịu dàng.

– Cô cứng cỏi và cũng đáng... ghét lắm ! Đối với Nga thì tôi đau lòng, còn đối với cô thì tôi lại cứ bắn khoăn ray rút. Có đôi khi tôi còn hoang mang hoài nghi với chính mình, không hiểu là tôi có lầm lẫn hay không ?

Liên cười buồn :

– Anh nghĩ lúc đó tôi phải ngã vào lòng anh chứ gì, nào ngờ tôi lại

quay lưng khiến cho anh hụt hẫng.

– Phải, đó cũng là cách cô làm cho tôi nhớ cô cho tới ngày giờ này.

Liên thoáng đỏ mặt :

– Đó không phải là suy nghĩ của tôi.

Hiệp vẫn nhìn Liên đăm đăm rồi bắt thần anh hỏi, giọng của anh trên nên ấm ngọt lạ lùng :

– Cô vẫn còn yêu tôi phải không ?

Liên nghe tim mình đập dồn trong ngực, cô tự trấn tĩnh và cố gắng không để cho Hiệp nhận ra điều đó. Cô không muốn Hiệp cột đũa mình. Cô trả lời bằng một câu hỏi :

– Nếu còn thì sao, không thì sao ?

Hiệp nhún vai, đó không phải là thái độ mà anh mong chờ nơi cô.

Anh còn chưa trả lời thì Liên đã đáp thay cho anh.

– Nếu còn thì anh cảm thấy tự ái, mình được vuốt ve để cho anh cao ngạo thêm một chút, tự phụ thêm một chút; còn không thì thật là bề hàng khó chịu.

Cả hai điều đó đều không nên đến với anh.

Hiệp thở dài :

– Tôi đúng là quá tự phụ Liên à. Chúng ta là bạn được không ?

Lời đề nghị của Hiệp khiến cho Liên có chút bất ngờ, trong khi ấy Hiệp đã nói thêm :

– Quả là tôi chưa có một người bạn nào đúng nghĩa. Cuộc sống ngày càng trở nên khắc nghiệt, tôi chán ngán và mệt mỏi vô cùng. Cô nghĩ là tôi sung sướng mãi nguyện với cuộc sống của mình lắm sao ?

Không đâu. Bởi chẳng có ai thật lòng và chân thành với tôi, cho nên tôi đã tạo cho mình cái vỏ bề ngoài đáng ghét như vậy đó. Khi gặp Nga, tôi đã cuồng lên vì si mê cô ấy. Tôi bất chấp tất cả, tới nghĩ là cô ấy sẽ ngã vào lòng tôi như bao cô gái khác, nhưng tôi đã thất bại. Tôi lạ lùng trước sự phản kháng và chối từ của cô ấy.

Nói đến đó thì Hiệp ngừng lại rồi nhìn Liên, cái ánh nhìn triu mến dịu dàng :

– Nhưng với cô thì càng lạ lùng hơn. Cô đã khiến cho tôi hiểu thêm một khía cạnh khác của tình yêu. Chúng ta làm bạn nhé ?

Liên cười :

– Nếu mà không ừ thì thật là uổng phí.

Cô cảm thấy lòng chột lảng dịu khi bàn tay của Hiệp siết chặt tay mình.

Điều này quả là cô đã không nghĩ đến.

Chiều nay trời thật mát, những cơn gió thoảng nhẹ vừa đủ làm rung những chiếc lá trên cành. Bóng nắng đã tắt hẳn ở cuối chân trời. Liên

thả bước dọc theo con lộ yên tĩnh để tận hưởng những phút thư giãn cho riêng mình.

Sau lần gặp và trò chuyện cùng Hiệp, cô chợt thấy lòng mình thanh thản.

Hình bóng của anh vẫn còn hiện hữu trong trái tim cô, nhưng nó đã không còn làm cô nhức nhối, khắc khoải mà nó đã lắng dịu và ngủ ngoan tận đáy lòng cô.

Từ khi bắt đầu, cô đã biết nó sẽ không có kết cục thì bây giờ gặp lại anh, cô cũng không trông mong ao ước gì.

Mối tình này chỉ riêng mình cô tôn thờ và gìn giữ như một dấu ấn trong đời mình, để mỗi lần nghĩ đến, nó như một kỷ niệm đẹp để cho cô lám hành trang mà tiến bước trên đường đời về sau.

Lực có phần lạ lẫm trước thái độ lơ đãng của Liên. Cô gấp thức ăn và nhai như một người máy. Dường như, cô đang để tâm trí tận đâu đâu. Anh hỏi cô ăn có vừa miệng không, cô cũng gật, thức ăn có ngon không cô cũng gật, cô có cần thêm gì không cô cũng gật. Nói chung là cô chỉ biết gật, còn mặc anh làm gì nói gì cũng xong.

– Liên à !

– Hử ? Ừ, ngon lắm !

– Anh có hỏi em ăn ngon đâu mà em lại ừ nữa.

– Ừ.

Lực thở ra ngao ngán, anh đặt đĩa xuống rồi chồm lại gần, rồi chau mày nhìn cô chăm chú anh gần tiếng :

– Nè !.

– Hử !

– Ém sao vậy ? Đừng có ừ nữa nhé !

– Ừ.

– Lại ừ ! Thật ra, có chuyện gì nói ra với anh xem ?

Liên nhún vai.

– Không có gì.

– Em nói dối dở lắm.

Liên thở ra :

– Đừng tò mò quá được không. Yêu anh không có nghĩa là điều gì em cũng phải nói cho anh biết đâu.

– Thôi được, nhưng ngồi ăn với anh, em cũng đừng nghĩ đến việc khác ngoài anh.

Liên chép miệng thở dài :

– Chỉ là chuyện gia đình em thôi !

– Khó nói lắm à ?

– Cũng không khó lắm, nhưng buồn lắm !

– Thế mới cần anh chia sẻ. Nào, nói đi !

Ngần ngừ một lát, Liên mới chậm rãi kể cho Lực nghe. Gương mặt của cô thoáng chốc như già đi với những nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mắt. Lực dịu dàng an ủi cô.

– Đừng buồn nữa ! Em nhìn mặt trông xấu đi đó. Anh nghĩ chúng ta sẽ tìm ra giải pháp tốt nhất cho anh ấy.

Liên lắc đầu, khóe mắt cô rưng rưng ngấn lệ :

– Không có giải pháp nào khi chúng ta không đủ tiền cho anh ấy phẫu thuật.

Lực nhiệt tình cầm tay người yêu nói :

– Anh có thể dành được một số tiền, chúng ta có thể đi vay mượn thêm, mỗi người một ít.

Liên lắc đầu :

– Không được, em không lấy tiền của anh được.

– Anh nói thật nhé ! Tiền đó là tiền anh để dành cưới em, nếu như em chịu thì chúng ta sẽ tính sau.

Liên đỏ mặt lườm Lực :

– Anh nói cứ như em nôn nóng lắm vậy.

Lực chun mũi rất khôi hài :

– Vậy ! Thì là anh nôn được không ? Người xưa nói “cưới vợ thì cưới liền tay”, để lâu em đổi ý hì anh chết.

– Hừ !

– Hay là thế này Liên à !

– Gì nữa đây “ông” ?

Lực nháy mắt ranh mãnh, kề tai cô nói nhỏ :

– Đây ! Không cưới nhé, theo không đi, tiền để dành làm vốn mở công ty cho em làm bà chủ.

– Hơ !

– Hà hà hà ... Thì đâu cũng thế ! Em cứ luôn nói anh là phải biết tính toán tiết kiệm mà.

Liên phì cười lườm người yêu :

– Có lợi cho anh quá nhỉ !

– Ấy ! Là cho cả hai chúng ta ... đó đó ! Em cười thế có xinh không ? Đùa cho em đừng làm xấu thôi, chứ cưới em thì anh phải tổ chức ba ngày ba đêm ăn uống linh đình mới thôi.

– Ai ưng mà cứ mở miệng là cưới.

Lực xích lại gần bên Liên nheo nheo đuôi mắt trêu cô :

– Thích thì cưới, cần gì ưng hay hông. Liên này ? Cuối tuần này anh đưa em về quê thăm ba má nhé ?

Liên gật đầu rồi nói :

– Được, nhưng ba má khó lắm đó.

– Anh không để ba má phiền trách gì em đâu Yên tâm đi ?
Qua hôm sau ...

Châu đi ngang qua bàn của Liên mà Liên cũng không hay. Cô chẳng lên tiếng chào cô như thường ngày, Châu lầy làm lạ. Cô mới trở gót rồi đứng nhìn Liên.

– Lát nữa Liên lên phòng tôi nhé !

Một lúc sau Liên, đã có mặt trong phòng làm việc của Châu :

– Chị cho gọi tôi ?

Châu gạt đầu, lờ ra dấu cho Liên khép cửa lại. Cô hỏi :

– Mấy hôm nay, Liên sao vậy ? Có chuyện khó khăn gì à ?

Liên thoáng ngớ ngàng rồi đáp :

– Sao chị hỏi vậy ?

– Tôi không thấy Liên không vui. Lúc nãy tôi đi ngang và đứng nhìn Liên mà Liên cũng không biết.

– Vậy sao ? Em xin lỗi.

– Có cần tôi giúp gì không ?

Liên thở dài :

– Không đâu chị.

– Đừng ngại ! Tôi xem Liên như em gái của tôi vậy. Từ lúc gặp Liên, tôi đã thấy mến Liên rồi. Cho đến khi biết được Liên chính là người cho tôi mượn bờ vai để khóc cách đây hai năm, tôi mới chắc là chúng ta có duyên với nhau. Tôi cứ nhớ mãi cái cảm giác ấy thật ấm áp và khiến cho tôi tin tưởng yên tâm.

Liên cúi đầu chớp nhẹ rèm mi, cô xúc động trước lời nói chân tình của Châu – Cảm ơn chị đã tin tưởng em. May mà em đã không làm cho chị thất vọng.

Nếu như chị biết được em là người đã từng một thời yêu chính người đàn ông của chị, em không hiểu chị sẽ phẫn nộ như thế nào. Ông trời cũng khéo đan chéo cuộc đời chúng ta lại với nhau, để chúng ta lẫn lộn trong cái vòng tròn duyên số không cách xa được.

– Em cứ nói đi, nếu giúp được tôi ẽ giúp cho em. Đừng lo.

– Thôi được, em sẽ nói hết cho chị nghe:

Căn biệt thự vẫn vắng lặng yên tĩnh như cái vẻ vốn có của nó, Châu uể oải bước vào phòng. Tiếng bước chân của cô gõ đều trên nền gạch khô khốc, cái âm thanh thật cô đơn trơ trọi. Châu thả người xuống nệm, chiếc giường trống trải không một cảm giác ấm cúng. Cô chợt thấy khiếp sợ sự tịch mịch âm u trong phòng. Cô choàng dậy mở tung các cửa sổ và bật chiếc CD trên bàn. Âm thanh của dòng nhạc trữ tình nhanh chóng tràn ngập không gian.

Cái âm thanh rất quen. Cô thoáng ngẩn ra ! Hình như đã rất lâu rồi cô chưa nghe lại và cũng không hề nhớ là mình đã mua cái đĩa này tự lúc nào. Thật lạ !

– Em không thích à ?

Tiếng Hiệp đột ngột vang lên khiến cho Châu sững sốt đứng chờ người ra nhìn anh đang bước lại phía mình.

Anh nhếch môi nói :

– Anh đâu phải ma quỷ mà khiến em sững sốt đến thế?

Châu ấp úng đến quên cả ngôn từ :

– Anh ... anh ! Sao anh lại ở nhà ?

Hiệp nhún vai :

– Chẳng lẽ không được ?

Mặt Châu chợt rạng rỡ vui, nỗi vui khiến cho đôi đồng tử đen nhánh trong mắt cô như nhảy múa phát ra những tia sáng lấp lánh rạng ngời.

– Được chứ ! Có điều em không nghĩ là hôm nay anh ở nhà, mọi khi giờ này anh thường đi chơi với bạn bè.

Hiệp nhún vai :

– Đi mãi cũng chán, uống mãi cũng chán. Nếu như em không thích thì anh lại đi.

– Không không ... em rất vui khi thấy anh ở nhà.

Hiệp chợt thấy cảm động trước niềm vui thái quá của Châu. Chỉ gặp anh ở nhà có một buổi thôi mà cô đã vui như thế, thì ra anh đã bỏ quên cô quá lâu trong căn nhà mênh mông buồn tẻ này.

– Anh à ! Chúng ta đi ăn cơm chung được không ?

Châu ngập ngừng đề nghị. Thế nhưng Hiệp đã lắc đầu :

– Không.

Mặt Châu chợt tối sầm lại, cô thất vọng u rù.

– Em biết ...

Cô thở dài rồi buồn bã quay đi. Thế nhưng Hiệp đã không để cho cô bỏ đi, anh nói :

– Anh muốn ăn cơm nhà, ra quán mãi chán lắm, em nấu đi, món canh cà sỏ trường của em đó. Chẳng có tiệm nào bán món ăn. Có muốn ăn cũng không được.

Châu quay phắt lại rồi rít kên lên :

– Được thôi, em đi nấu ngay lập tức. Chỉ nửa tiếng thôi, anh chờ em nhé.

Thêm món cá kho và món mì xào nếu như anh vẫn chưa đổi khẩu vị.

– Em đi nấu đi, anh tắm một cái cho mát rồi xuống.

Châu vui mừng quá đổi, cô lảng xảng cuống quýt còn hơn đứa trẻ

được quà.

Ôi ! Có phải bây giờ cũng có bột chẳng, hay là có phép màu của bà tiên nhân ái nào vừa mới đi qua đây ? Đã lâu lắm rồi mới có ngày hôm nay. Hiệp không vắng nhà như bao tháng, bao ngày qua, anh còn đòi cô xuống bếp, còn nhớ cả món canh cà ngọt mát mà lúc mẹ anh còn sống đã dạy cho cô nấu.

Châu rối rít sắp đặt. Cô lấy cái này lại quên cái kia đến nỗi bà bếp phải kêu lên với cô :

– Mợ để tôi làm cho !

Châu gạt phắt đi :

– Không được, dì làm sao biết nấu món “cà bung” này. Lúc còn sống, mẹ chồng tôi đã dạy cho tôi nấu. Bà nói anh Hiệp rất thích ăn. Dì đừng có làm gì.

Lẽ ốc đi, nhớ đừng để đứt ruột đó Dì biết không, ốc lẽ xong thì ướp với chút gia vị rồi xào lên. Món cà này phải nấu nhiều cà chua một chút mới ngon, nấu xong thì phải nêm rau tía tô và một ít tỏi đập dập, nếu không nó sẽ không có mùi vị đặc trưng của nó.

Bà bếp bật cười :

– Mọi ngày mợ chẳng thèm xuống bếp ăn cơm chứ đừng nói chi là nấu. Hôm nay tôi mới được mở mắt. Nếu như ông bà biết mợ giỏi như thế này, chắc cũng không kêu tôi sang ở với mợ đâu.

– Dì không thấy sao, có khi nào anh Hiệp ở nhà ăn cơm đâu.

Bà bếp thở dài .

– Cũng phải. Từ lúc tôi sang làm cho mợ đã hơn một năm rồi, chưa khi nào thấy cậu ăn cơm nhà.

Châu chớp mắt thoáng bần thần rồi đáp :

Cho nên hôm nay tôi phải cố nấu cho thật ngon. Biết đâu ngày mai anh ấy lại muốn ở nhà ăn cơm lần nữa.

– Tội nghiệp cho mợ !

Châu xua tay ngượng cười hồi thúc bà Hai :

– Thôi, dì lo dọn chén đĩa đi, lỡ anh ấy đổi ý bỏ đi nữa bây giờ.

Những câu đối thoại của Châu và bà giúp việc đã lọt vào tai Hiệp.

Anh đứng sau khung cửa chưa vội bước vào phòng ăn và anh đã nghe rõ từng lời của Châu nói. Trong lòng anh chợt thoáng một chút bùi ngùi nao nao. Lời nói của Liên hôm nào chợt trở về bên tai anh :

“Tôi rất khâm phục tình yêu mà chị ấy đã dành cho anh. Nếu là tôi thì tôi sẽ không bao giờ chịu đựng được. Anh sống trong hạnh phúc mà không biết mình hạnh phúc, khi có một người đàn bà có thể vì anh mà làm tất cả”.

Hiệp trở gót đi nhẹ về phòng. Khung ảnh cưới của hai vợ chồng ngày

nào được đặt trên đầu tủ một vị trí khiêm nhường, bởi vì anh không thích hình ảnh kỷ niệm đó được phô trương.

Anh nhớ cái lần đó Châu đã khóc sùi sụt khi anh quyết định gỡ cái ảnh cưới mà Châu đã cho phóng thật to treo trên đầu giường nằm, và không cho Châu nhắc đến cái đám cưới ấy với anh hoặc bất kỳ người nào khác. Anh ghét ! Vì đó chỉ là một cái hôn lễ bất đắc dĩ mà anh gượng ép phải tổ chức cùng cô.

Tấm ảnh này bao nhiêu lần Hiệp đã quăng đi, nhưng Châu vẫn cương quyết giữ lại. Cô đã phản đối để có được nó, cô dâu trong ảnh thật xinh đẹp trong chiếc áo trắng tinh khôi. Châu không phải là một cô gái xấu xí, cô không có cái đầm thắm quyến rũ của Nga, không có cái trầm, tính cứng cỏi như Liên, nhưng Châu lại có cái cuồng nhiệt sôi nổi, cái nhẫn nhục chịu đựng, kể cả cái kiên trì mà chính anh cũng phải thán phục.

Hiệp cứ đứng lặng lẽ ngắm nhìn bức ảnh của hai vợ chồng mình mà không hề biết Châu đã đứng đằng sau lưng anh từ bao giờ. Cô không dám gây ra tiếng động, không dám phá vỡ cái điều lạ lùng khác thường mà cô đang chứng kiến.

Anh ấy làm sao vậy ? Chưa bao giờ anh ấy thèm đề mắt đến tấm hình cưới của anh và cô. Đã bao nhiêu lần anh đòi vứt đi, anh như rất căm ghét chúng.

Thế mà hôm nay cô đang tận mắt trông thấy anh nhìn ngắm chúng một cách mê say, chăm chú. Có phải anh đã thay đổi chăng ? Vì sao ? Vì đâu ? Cô không thể biết được.

Nhưng mà mặc cho vì đâu, cô cũng không cần biết, cô chỉ cần có một chút quan tâm của anh như lúc này, một chút thay đổi mà anh đã làm hôm nay là cô sung sướng mãn nguyện lắm rồi.

– Em vào khi nào vậy ? - Hiệp quay lại hỏi.

Châu bối rối đáp :

– Em thấy anh đứng đó, em không dám lên tiếng.

Ánh mắt đắm đuối dịu dàng của Châu khiến cho Hiệp nao nao trong lòng. Cô khẽ gọi anh, giọng của cô chợt trở nên tha thiết làm sao, âu yếm yêu thương làm sao.

– Anh !

Bất giác Hiệp dang hai tay ra và Châu òa khóc ngã nhào vào lòng anh. Cô ríu rít nói trong nỗi xúc động bàng hoàng :

– Vì sao vậy ? Vì sao vậy anh ? Anh có biết là em sung sướng lắm không ?

Em không dám làm ồn, không dám gây ra tiếng động vì sợ làm anh giật mình và rồi anh sẽ nhìn em bằng đôi mắt lạnh lùng nghiệt ngã

như cũ. Em cứ sợ là mình đang mơ. Lúc này khi đang nấu cơm, em cứ hỏi bà Hai :

Có phải là anh đã muốn em làn cơm cho anh ăn hay không, có thật là đúng như thế không ? Rồi chờ lâu quá không thấy anh xuống, em sợ hãi, Sợ là mình tưởng lầm, mình nằm mơ. Em chạy vội lên đây tìm anh, may mà có anh, may mà đúng là anh, không phải là em đã tưởng tượng ra để an ủi chính mình.

Hiệp xúc động, anh không đành lòng nhìn vào gương mặt nhợt nhạt nước mắt của Châu.

Châu giơ ngón tay đã được quấn vội bằng một vòng băng trắng, cô nói :

– Lúc này em sợ là mình nằm mơ, em đã cứa vào tay mình để xem là mình có biết đau hay không ? Bà Hai giận quá đã mắng em, nhưng em không giận bà ấy đâu.

Hiệp sững sờ nhìn vết máu còn loang trên dải băng mà động lòng ôm siết lấy Châu vào mình.

– Em khờ quá ! Như thế là đau lắm em biết không ?

– Em không thấy đau thật mà !

– Châu à ! Đừng làm như vậy nữa. Có lẽ sau này, anh sẽ về nhà ăn cơm cùng em.

Châu mừng rỡ kêu lên:

– Thật không anh ? Anh nói thật chứ ? Vậy em phải cứa thêm mấy cái nữa cũng được, em không đau đâu.

Hiệp ngượng cười :

– Đừng có điên quá như vậy, không cần như thế. Nếu như, em thích thì anh sẽ về.

– Em thích, em thích.! Anh nói thật nhé !

– Ừ. Giờ thì ăn cơm chưa, anh đói quá rồi.

Châu rạng rỡ cười rồi sung sướng đi bên cạnh chồng. Hôm nay còn vui hơn cả ngày hôn lễ của cô năm nào.

Dấu Ấn Vô Tình

Chương 10

Cảnh vật, không có gì thay đổi. Vẫn hai hàng sao cao vút bên đường, vẫn cái êm ả tĩnh lặng nơi miền quê nhỏ bé, duy chỉ có cái quán năm nào dường như có cũ kỹ đi một chút, nhưng Hiệp vẫn không quên

được vị trí nơi cô ấy vẫn hay thường ngồi năm xưa. Cái ghế chơ vơ nép bên hàng dừa kiểng giờ đã cao hơn đầu người.

Vi bước ra hỏi khi thấy Hiệp kéo ghế ngồi.

– Anh uống gì ?

– Cho tôi ly cà phê, rồi cô ngồi cho tôi hỏi chuyện một chút được không ?

– Dạ được.

Chờ cho Vi đặt chiếc phin xuống bàn, Hiệp mới lên tiếng :

– Cô bán ở đây lâu rồi à ?

– Dạ, từ lúc chị em đi, cũng hai năm rồi.

– Cô kinh doanh được chứ ?

– Dạ cũng được, nhờ có khách quen.

– Lúc xưa tôi có ghé đây thường lắm, lúc cô Nga còn là chủ quán.

Không biết giờ cô ấy ra sao ? Có phải là chị của cô hay không ?

Vi thoáng buồn, cô đáp :

– Dạ cũng là chị em. Chị ấy đi rồi để lại cho chị Liên rồi mới tới em.

– Tôi có biết cả Liên. Họ giờ khỏe chứ ?

– Vậy sao ? Chị Liên giờ thì đi làm xa, còn chị Nga ...

Hiệp nôn nóng khi thấy Vi ngập ngừng.

Thật ra, sau cái vẻ như hờ hững giả vờ của anh, anh rất muốn nghe Vi nói về Nga, nhưng lại không tiện hỏi dồn.

– Cô ấy lúc xưa rất vui vẻ, bán hàng đắt lắm !

– Dạ phải, chị ấy có duyên buôn bán lắm.

Vi vô tình nói theo Hiệp – Chỉ có điều sau này chị ấy theo anh Hai đi lên rừng làm ăn.

Thật ra, em cũng định kêu chị ấy la bán với em, nhưng chị ấy không chịu. Từ khi anh Hai gặp tai nạn, chị ấy cứ ở nhà lo cho anh ấy, lớp công việc còn đang dở, lớp chăm sóc cho anh Hai, tội nghiệp lắm !

– Hiện giờ cô ấy ở đâu ?

– Ở kia ! Linh ghê chưa, chị ấy ra kia !

Hiệp nhìn theo hướng mắt của Vi và nhận ra Nga, người đàn bà mà anh vẫn luôn mong nhớ bao lâu nay. Vẫn cái dáng thanh thoát ấy, vẫn khuôn mặt kiều diễm ấy, cô không thay đổi là bao. Tim anh chợt run lên một nỗi xao xuyến bồi hồi.

Trong lúc đó , Vi hồn nhiên gọi lớn :

– Chị Hai ! Có người quen hỏi thăm chị nè.

Nga bước đến rồi sững sốt khi nhận ra Hiệp :

– Là anh à ?

Hiệp cổ trắn tĩnh, nhếch nụ cười quen thuộc nửa miệng. Anh đáp :

– Là anh đây. Anh cứ ngỡ cô đã không còn nhớ anh, đã lâu lắm rồi !

Nga chờ cho Vi đi khuất mới đáp :

– Phải, lâu lắm rồi. Sao anh lại về đây ? Có phải vì muốn lấy mặt bằng này không ?

Hiệp lắc đầu :

– Vấn đề đó Nga không cần bận tâm. Khu đất này là kỷ vật của chú anh để lại, anh không bán đâu.

– Tôi vẫn luôn ái ngại về chuyện đó.

Hiệp thở dài khoát tay :

– Chúng ta đừng nói đến điều ấy nữa. Anh vô tình gặp Liên cách đây không lâu.

– Liên đã nói về tôi cho anh nghe à ?

– Không, là vô tình anh nghe Liên kể với Châu:

Cô ấy làm nhân viên trong công ty của anh, thật trùng hợp, mãi sau này anh mới biết điều đó.

– Thì ra là vậy !

– Nga óm đi nhiều ! .

Nga cúi đầu cười buồn :

– Còn anh cũng không thay đổi !

Hiệp thở dài :

– Anh thay đổi nhiều lắm, chẳng qua em không biết thôi. Hai năm thời gian không phải là ngắn, anh đã lập gia đình.

– Chúc mừng anh.

– Có cần không ?

Nga bối rối không đáp :

– Anh nghe nói chồng Nga ... anh ấy bị nạn ?

Mắt Nga chột trững buồn, cô khẽ gật :

– Phải gần một năm nay rồi. Một lần khi anh ấy về nhà và bị ngã xe, chân anh ấy ...

Nói đến đó thì Nga nghẹn lời, mắt của cô rưng rưng lệ.

Hiệp tiếp lời cô :

– Anh biết. Bây giờ y học rất tiến bộ, chúng ta có thể tìm một bác sĩ giỏi để chạy chữa cho anh ấy:

Nga cắn chặt môi để không phải bật khóc trước mặt Hiệp :

– Tôi biết, nhưng số tiền phẫu thuật rất lớn, tôi không thể xoay xở.

Tất cả tiền bạc tôi vay mượn được cũng đã hết trong suốt thời gian chạy chữa cho anh ấy.

Những lúc gần đây, anh ấy rất tuyệt vọng, cứ luôn gắt. Tôi rất sợ, tôi sợ anh ấy lại bỏ tôi. Nếu như lần này anh ấy bỏ tôi, chắc là không bao giờ tôi còn tìm thấy anh ấy nữa.

– Anh có thể gặp anh ấy không ?

Nga thẳng thốt nhìn Hiệp.

– Không được. Anh định làm gì ? Tôi không muốn thấy anh ấy tuyệt vọng hơn.

– Em đừng lo ? Anh biết phải làm gì cho em lúc này. Bao ngày tháng qua anh đã hiểu ra rất nhiều điều. Yêu không hẳn phải chiếm hữu cưỡng đoạt, nếu như thấy em được hạnh phúc với sự lựa chọn của mình, đó cũng là niềm vui cho anh.

Nga ngớ ngàng nhìn Hiệp lấy làm lạ lùng. Anh đã thay đổi thật rồi.

– Anh làm cho em ngạc nhiên lắm sao ?

– Có lẽ tôi chưa hiểu hết anh !

– Đó là điều tiếc hận trong cuộc đời của anh.

Nga cúi đầu im lặng, Hiệp khẽ lén nhìn trộm cô. Gương mặt nhìn nghiêng của cô trông thật đẹp, thật quyến rũ, cái nét đẹp ấy đã đốt cháy tim anh, nhưng anh biết anh không nên chạm vào nếu không anh sẽ đánh mất tất cả lương tâm nhân cách và cả cái phần đẹp để nhỏ nhoi mà Nga đã dành cho anh.

Tiếng la hét phẫn nộ vang lên từ trong căn nhà nhỏ cùng tiếng bàn ghế xô chạm vào nhau. Nga hốt hoảng chạy vội vào. Trước mặt cô hai đứa bé sợ hãi đứng nép vào nhau khóc thút thít ở một góc nhà, còn Đoàn thì giận dữ trừng mắt quát tháo ầm ! Trông anh thật đáng sợ, đến cả cô em phải khiếp hãi hướng chi hai đứa trẻ.

Cô chạy đến ôm chầm lấy chúng, chúng ứa vào lòng mẹ rồi đưa mắt nhìn cha sợ hãi :

– Cút hết đi ! Cút đi ! Thật đáng ghét !

Nga đau lòng nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói :

– Anh đừng làm con sợ. Em sẽ đưa chúng ra ngoài.

Đoàn hét lên với đôi mắt đỏ ngầu những tia máu :

– Cả cô cũng cút đi ! Cút hết đi !

Nga đẩy con ra ngoài rồi lặng lẽ quay vào thu dọn đồ đạc vung vãi trên nền nhà. Cô đã quen với những cơn điên giận bất chợt này của Đoàn rồi. Mới đầu cô còn sợ hãi, còn tủi thân khóc, nhưng dần dà cô cũng quen đi với những cơn điên của chồng. Cô không oán trách anh, vì cô hiểu nỗi đau mà anh đang chịu đựng.

Một con người đang tràn đầy khát vọng, đột nhiên trở thành một kẻ tàn phế, đến cả chuyện đơn giản nhất anh cũng không thể tự làm được một mình, suốt ngày chỉ ngồi bất động trên chiếc xe lăn, anh không điên mới là chuyện bất thường.

– Anh lau mặt đi !

Đoàn hất văng chiếc khăn ướt trên tay Nga xuống đất rồi hét :

– Mặc tôi !

- Đừng giận nữa. Con nó còn nhỏ đâu hiểu anh cần gì.
- Tôi không cần gì cả, cả cô nữa, cô cút đi, cút hết đi, tôi không muốn thấy ai nữa.
- Em đi đâu bây giờ nếu như không có anh ở bên em ?
- Cô thôi cái giọng điệu đáng ghét đó đi. Cô chế nhạo tôi đó à, cô cần gì một gã đàn ông tàn phế như tôi chứ. Đồ giả dối !
- Em không giả dối, anh là tất cả cuộc đời của em, cho dù thế nào em cũng không xa rời anh, có sống cùng sống, chết cùng chết. Em sẽ cố gắng chăm sóc cho anh, em không để cho anh như thế này mãi đâu.

Đoàn chợt phá lên cười, giọng cười của anh nghe khô khốc và đau đớn làm sao.

- Thế cô định làm gì ? Thay cho tôi hai bàn chân mù à ? Rồi suốt đời đi theo để đẩy xe lăn cho tôi ư ? Tại vì sao ? Cô thương hại tôi hay là muốn được người đời ca tụng ngợi khen ?

Nga cắn môi rồi bật khóc không thành tiếng :

- Em không cần ai ca tụng cả, em chỉ muốn được ở bên anh. Không có anh, cuộc đời này còn có gì đáng sống nữa. Em xin anh đừng tuyệt vọng. Anh hãy cố cứng cỏi lên để cho em còn có chỗ dựa mà chống chọi với nỗi bất hạnh này. Cái em cần là tình yêu của anh, trái tim của anh, nếu như anh thật sự tàn phế thì em sẽ là đôi chân của anh. Chúng ta vẫn có thể sống hạnh phúc bên nhau và hai con:

Trong khi chúng ta chưa tuyệt vọng tại sao anh lại không có niềm tin để cho em dựa dẫm trong lúc này. Anh Đoàn, em rất cần anh Đoàn thần thờ nhìn gương mặt điểm lệ đang tràn đầy nước mắt của Nga. Anh đau xót cúi đầu cắn chặt môi nghẹn ngào nói :

- Em cần gì ở anh chứ. Anh còn làm được gì cho em đâu. Hãy đi đi ! Hãy mặc kệ anh !

- Anh đừng vậy nữa !

Thế nhưng Đoàn đã tàn nhẫn hất Nga ra khi cô chực xà xuống bên cạnh anh :

- Đi đi !

- Ồi !

Đoàn sững sờ nhìn dòng máu rỉ ra từ vết thương trên trán của cô khi đầu cô đập mạnh vào cạnh chiếc ghế gần đó.

- Đủ rồi !

Cùng với tiếng quát giận dữ Hiệp xuất hiện. Anh cúi xuống đỡ Nga đứng dậy và chăm sóc vết thương cho cô.

Anh quắc mắt nhìn Đoàn tức giận :

- Anh thật quá đáng ! Thô lỗ, vũ phu.

Nỗi ân hận vừa chớm đã vụt tắt khi Đoàn nhận ra Hiệp. Gương mặt của anh xạm lại với chiếc quai hàm bạnh ra hung tợn. Anh cười gằn nói :

– Thì ra là vậy !

Nga cuống quýt trước sự hiểu lầm của chồng. Cô bật lên phân trần :

– Không phải thế đâu.

– Hừ ! Cô còn chối được à ? Đồ trơ trẽn ! Tôi đã biết trước điều này từ lâu rồi, nhưng không ngờ lại là hấn. Thì ra cô vẫn còn quan hệ với hấn. Thế mà tôi cứ nghĩ cô là một người vợ đoan chính nét na, tôi lầm rồi !

Nga đau đớn kêu lên :

– Không phải thế đâu !

Thế nhưng Đoàn đã quát lên :

– Câm đi đồ phản trắc.

Trái với suy nghĩ của Đoàn, Hiệp chột phá lên cười, tiếng cười của Hiệp làm cho Đoàn điên cuồng hơn. Anh nghiến răng cắn hận trừng mắt nhìn Hiệp :

– Đồ đê tiện, đừng tự đắc !

Hiệp nhướn mày ngạo mạn hỏi :

– Anh tức lắm phải không, hận lắm phải không ? Nào, lại đây đánh chết tôi đi. Nào !

Đoàn uất lên :

– Mày ...

– Đừng thô lỗ !

Hiệp nhếch môi lắc lắc ngón tay chê trách như một kẻ cả. Thái độ của Hiệp càng khiến cho Đoàn như điên lên :

– Hừ ! Anh làm gì được tôi nào. Chính anh đã đẩy cô ấy vào lòng tôi bằng thái độ ấy của anh. Anh hành hạ cô ấy để thỏa sự ích kỷ của mình, anh thấy vui sướng chứ. Một người đàn bà yếu đuối đang cần anh, thế mà anh lại tàn nhẫn đối xử tệ hại với cô ấy. Anh có còn là đàn ông không ? Anh mất đôi chân chứ đâu mất đầu óc, trái tim mà anh không biết xót thương cho người đàn bà kia.

– ...

– Tôi cứ ân hận tại sao năm đó tôi không cương quyết một chút. Tôi đã làm khi dễ cô ấy cho anh. Tôi đã tin lầm anh, thế mà anh cho rằng anh yêu cô ấy hơn tôi. Hừ !

– ...

– Tôi không hiểu tại sao cô ấy lại cứ chịu đựng để tự làm khổ mình, cho đến giờ phút này cô ấy vẫn một mực yêu thương và chung thủy cùng anh. Tôi ganh tỵ với anh, tôi có gì thua anh chứ ? Thế mà cô ấy

vẫn không yêu tôi.

Đoàn chột rũ xuống như tất cả sức lực trong anh chột tan biến mất. Anh thần thờ nhìn vào khoảng không trước mặt, ánh mắt như dại đi một nỗi đau khó nói nên lời. Anh buông xuôi và bất lực thất lên :

– Anh đưa cô ấy đi đi !

Hiệp thở dài rồi ngồi xuống đối mặt với Đoàn :

– Tôi không có ý đó.

– Tại sao chứ ? Anh yêu cô ấy mà ?

– Phải, tôi yêu Nga, nhưng tôi cũng tôn trọng Nga. Người Nga yêu là anh chứ không phải là tôi. Nếu như cô ấy dành cho tôi một phần nhỏ thôi, cái phần mà cô ấy dành cho anh đó , tôi cũng thấy mãn nguyện lắm rồi, nhưng Nga không hề, cô ấy chỉ biết có anh. Anh Đoàn à, hai năm qua thời gian cũng không ngắn, nhưng nó qua rất nhanh. Tôi đã thấy có nhiều điều thay đổi, nhưng tình yêu mà Nga dành cho anh thì không. Anh phải cố gắng để xứng đáng với sự hy sinh và yêu thương của cô ấy chứ.

Đoàn ngớ ngàng nhìn sững Hiệp. Gương mặt của anh ta thật chân thành không còn cái vẻ tự đắc ngạo nghễ lúc nãy. Đoàn cảm thấy thật lạ, anh ta muốn gì đây, những lời an ủi kia không chút giả dối.

Hiệp đã không để cho Đoàn suy nghĩ thêm, anh nói tiếp :

– Tôi biết anh đang băn khoăn không rõ tôi muốn gì. Tôi chỉ muốn thấy Nga được hạnh phúc. Nói thật với anh, nếu Nga bằng lòng, tôi có thể bỏ tất cả sự nghiệp, gia đình, vợ con để được một nụ cười của cô ấy, nhưng tôi đã thất bại, tôi lại thua anh một lần nữa. Anh có thể cho tôi là một kẻ cơ hội, nhưng có ai lại không vì mình chứ. Lần này tôi lại phải trở về mà gặm nhấm niềm đau của mình và tự nhủ có lẽ anh có phước hơn tôi.

Đoàn chau mày, làm lì hỏi :

– Anh nói tất cả điều đó với tôi làm gì ?

– Để cho anh biết, anh còn có một đối thủ là tôi – Hừ ? Anh đừng ảo vọng.

– Biết đâu được, một ngày nào đó anh sẽ làm cho cô ấy chán ngán anh.

Đoàn khẽ chau mày, gương mặt của anh chột thay đổi. Anh như đang suy nghĩ điều gì đó mãi một lúc sau anh gườm gườm nhìn Hiệp rần giọng nói :

– Không bao giờ có điều đó xảy ra. Tôi sẽ không để cho anh toại nguyện.

Anh đi đi, cô ấy mãi mãi là người mà tôi yêu thương.

Hiệp nhướn mày hồ nghi, nhưng Đoàn đã lặn rồi gằn giọng thêm –

Tôi sẽ không để cho anh có cơ hội lần nữa. Anh đi đi !

Căn nhà nhỏ của hai vợ chồng Nga hôm nay rộn rã tiếng cười:

Đoàn.

Ngoắc tay gọi hai con lại gần, nhưng Ti anh đã nép sát vào bên cạnh mẹ, nó sợ hãi lắc đầu. Đoàn cảm thấy chạnh lòng xót xa khi nghe con nói :

– Con sợ ba lắm, mẹ !

Nga dỗ dành con :

– Ra ba thương. Con đừng làm cho ba giận.

Thằng bé rụt rè bước lại cạnh cha. Đoàn ôm con vào lòng nựng nịu :

– Ba xin lỗi Ti anh. Mai này ba không làm con sợ nữa.

Nó ngược nhìn cha hờnghi, đôi mắt tròn vôi ánh nhìn ngây thơ vô tội, nó dè dặt nói :

– Ba đừng đập đồ nữa nghe !

– Ủ ! ba không làm thế nữa !

– Ba cũng đừng hét mẹ nữa.

– Không bao giờ.

– Ba dữ lắm đó.

– Ba không dữ nữa.

Đến lúc này nó mỉm cười vỗ vỗ chân cha nó :

– Mẹ nói tại ba đau chân nên ba mới dữ như vậy. Ti thương ba lắm !

Mẹ cũng thương ba lắm. Mỗi lần ba dữ lên là mẹ lại khóc, mẹ sợ ba bị đau đó:

Đoàn rơi nước mắt. Anh chùi mặt vào mái tóc như tơ của con rồi nghẹn ngào nói :

– Ba sẽ không làm cho mẹ khóc nữa, từ đây ba không dữ với các con nữa. Ba xin lỗi.

Nó mỉm cười vui sướng bá cổ cha :

– Mẹ nói mai mốt bác sĩ giải phẫu cho ba hết đau chân rồi. Ba sẽ đưa Ti đi chơi với mẹ và Ti em nữa.

– Ủ!

Đoàn ngược nhìn vợ, anh siết tay nàng mỉm cười. Mặc dù anh không nói gì với nàng nhưng nhìn vào ánh mắt của anh, nàng đã hiểu.

Nàng cảm thấy thật hạnh phúc và sung sướng khi bàn tay nóng ấm của anh kéo nàng ngồi xuống cạnh bên. Tiếng cười đùa của hai đứa trẻ vang rộn khắp căn nhà.

Hiệp chân chừ mãi rồi đành thở dài dợm đứng lên khi bóng Nga vẫn bật tằm.

Có lẽ cô ấy sẽ không đến ! Chắc là thế ! Anh tự nhủ rồi buồn bã bước ra xe.

– Anh Hiệp !

Hiệp mừng rỡ quay phắt lại, Nga đã đứng cách anh không xa, cô mặc chiếc áo màu tím cà, cái màu chung thủy mà lần đầu tiên gặp cô anh đã rất thích.

– Anh ngỡ là em không đến.

Nga mỉm cười đáp :

– Dù sao tôi cũng phải cảm ơn anh. Hôm nay Đoàn rất vui, tôi không rõ anh nói gì với anh ấy, nhưng sau khi anh về, anh ấy đã thay đổi.

Hiệp nhún vai.

– Anh chẳng nói gì cả. Đó là nhờ sự yêu thương dịu dàng của em đã khiến cho anh ấy suy nghĩ lại. Không biết anh còn có dịp gặp lại em nữa không. Anh chúc em hạnh phúc và kiên cường hơn nữa để giữ gìn mái ấm của mình.

Nga xúc động khẽ đáp :

– Tôi cũng chúc anh hạnh phúc !

Hiệp nhếch môi cười, vẫn cái cười nửa miệng ngày nào đã có một, đôi lần làm cho cô xốn xang bối rối. Anh đáp :

– Chắc là được thôi.

– Anh chắc được mà.

– Anh đi đây.

Chiếc xe lăn bánh, Nga thấy lòng nao nao, cô nhìn theo cho đến khi bóng Hiệp khuất hẳn ở cuối đường.

Dù sao anh ấy cũng là một người đàn ông tốt. Cô nghĩ lờ chột nhớ đến buổi chợ của mình hôm nay, cô muốn nấu một bữa cơm thật ngon cho Đoàn ăn.

Bà Thành ngồi quan sát người đàn ông mà Liên con bà mới đưa về giới thiệu cùng gia đình. Trông thì cũng khá đấy, mặt mũi sáng sủa, nhẹ nhàng, nhưng không biết con cái nhà ai, có khá giả hay không ? Quần áo xem ra không phải xập xệ. Thôi thì tạm để đó, còn hỏi con Liên cho rõ nữa.

Trong khi bà ngồi nhìn Lực thì Lực phải cố trấn mình chịu đựng ánh mắt dò xét nghiêm khắc của bà. Trời ạ ! Đây là lần đầu anh mới hiểu được cái câu nói cửa miệng của mấy thằng bạn đã có gia đình “Bà mẹ vợ ấy mà”. Anh nghe như có đàn kiến bò khắp người, nhưng lại không dám nhúc nhích cục cựa. Bà Thành lên tiếng :

– Cậu làm cùng chỗ với con Liên nhà tôi à ?

– Dạ phải.

– Cậu làm gì ?

– Dạ, trợ lý !.

Bà phán ngay một câu :

– Trợ lý là làm “lon ton” cho người ta ấy mà.
 – Hơ ... - Lực ngượng ngịu cười.
 – Tôi xem phim tôi biết mà. Trợ lý, ôi dào cứ như thằng sai vặt, cạy hơi chủ hà hiếp nhân viên cấp dưới thầy mà ghét.
 – Hơ ! - Lực chỉ biết cứng người chịu trận.
 – Thế cha mẹ cậu còn khỏe cả chứ ?
 – Dạ vâng.
 – Hai ông bà làm gì ?
 – Dạ, ở dưới quê làm vườn.
 – Ra thế ! Đất đai bây giờ có giá lắm. Vườn của nhà à ? Có rộng không ? Ở đâu ? Mấy mẫu ?
 – ...
 – Cậu có mấy anh em, đi làm cả chưa ? À ! Thì ra cậu là con một. Thế thì mai này gia sản vườn tược để lại cho cậu rồi. Lực thở phào nhẹ nhõm khi Liên ra cứu nguy cho anh. Lên xe rồi mà lưng áo của Lực còn ướt mồ hôi.
 – Em mà không ra kịp chắc là anh chết.
 Liên phì cười :
 – Chưa đâu, chỉ là tra khảo thôi. Còn ba, còn anh Hai, còn thầyуг Minh nữa.
 – Ôi trời !
 – Đây chỉ là sơ yếu lý lịch thôi, May mai anh còn phải khai chi tiết tỉ mỉ mới coi như đậu vòng một.
 – Liên à ! - Lực xanh dờn mặt năn nỉ cô:
 – Em phải tìm cách cứu anh chứ. Cứ ngồi mà nhìn mẹ tra vấn anh, em không cảm thương hay sao ?
 – Luật lệ mà, nếu không chịu nổi thì đâu có ai ép :
 – Là anh ép, tự anh tự nguyện !
 – Hứ ! Muốn được vợ mà sợ khổ, có ai bắt anh làm khổ anh đâu.
 – Thôi thôi, được rồi, coi như anh lờ lờ.
 Liên bật cười trước vẻ mặt đau khổ của Lực :
 – Đùa thôi, anh không thấy em ra đúng lúc đó à. Em không để anh sợ quá mà chạy đâu.
 Lực cười phá lên :
 – Cũng phải, vừa thấy em anh mừng như thấy mẹ đi chợ về vậy !
 – Hứ ! Ví với von !
 – Thật mà.
 – Không đùa nữa, gần tới nhà anh chị Hai rồi, liệu mà nghiêm chỉnh.
 – Dạ nghe.
 Sau câu nói đùa Lực lại nhận thêm một cái véo đau đíng bên hông.

Thời gian qua nhanh thế mà đã hết một ngày. Bà Thành hỏi Liên khi cô vừa bước xuống phòng :

– Chừng nào bây đi ?

Liên đáp :

– Sáng mai má à.

– Sao không ở chơi thêm một ngày nữa ?

Liên chợt nhớ đến Lực, cô phì cười khiến cho bà Thành chưng hửng hỏi :

– Bộ tao nói chuyện tức cười lắm sao mà bây cười vậy ?

– Dạ không có. Con nhớ lúc sáng, má làm cho anh Lực sợ chết khiếp.

Bà thở ra phân bua :

– Tao có nói gì đâu:

Bây cũng gần ba mươi rồi, tao cũng đâu dám khó khăn với bạn bè bây, sợ rồi tụi nó bỏ đi bây lại ở giá. Tao chỉ hỏi sơ qua gia đình nó thôi, mà tao thấy cũng được. Nó là dân làm việc mà còn có đất cát ruộng vườn, vững lắm à nghe, tao chịu.

Liên chép miệng phân nản :

– Má lúc nào cũng nghĩ đến của cải người ta lại tưởng con ham giàu. Chủ yếu là họ thương mình thiệt tình là được rồi má.

Bà xua tay hờn mát nói :

– Thì tao có nói gì đâu. Chuyện của bây tự bây tính, dễ lẽ có gì lại đổ cho tao tiếng ác, tao có lo cũng là lo cho bây.

– Con biết, nhưng má thấy đó, lúc xưa chị Hai về làm dâu, má cứ xét nét không vui. Má chê chị ấy nghèo thương anh Hai vì tiền. Bây giờ má thấy đó, chị ấy có bỏ anh Hai đâu. Có như người ta, chị ấy bỏ anh ấy với hai đứa cháu cho má nuôi, đi lấy chồng khác rồi.

– Í ! Tao nuôi làm sao được.

Liên lắc đầu :

– Con chỉ nói thế thôi, má đừng khó khăn với chị ấy nữa.

Bà nghe ra thì ngấm nghĩ trầm ngâm :

– Thì tao cũng biết. Thấy nó lo cho anh Hai mày, tao cũng bắt thương. Hôm nọ nó còn bị anh Hai mày xô té, lỗ cả đầu. Cái thằng, từ lúc gặp nạn bỗng trở nên cục tính, tao cũng thấy sợ nữa là ... Tao cũng đâu có ghét bỏ gì nó.

Liên mỉm cười nghe bà nói xong cô mới ôm tay bà rủ rủ :

– Thật ra, tụi con ai cũng thương má hết. Tụi con không để cho má phiền giận tụi con đâu Má đã già rồi, má đừng khó khăn quá, con cháu sợ không dám gần gũi má, chứ không phải tụi con không lo cho má. Anh chị Hai lúc này rất khổ, con muốn giúp chị ấy có tiền chữa

lành đôi chân cho anh Hai.

Bà buồn rầu nói :

– Má cũng biết, nhưng má làm gì có tiền mà lo. Tao thấy anh mày như vậy, tao cũng xót lắm.

– Con tính vậy.

Bà nhìn Liên ngập ngừng hỏi :

– Bây tính sao ?

– Con mượn giấy nhà của má thế chấp lấy tiền cho anh Hai chạy chữa, rồi mỗi tháng con với anh Lực cố trả dần cho người ta, má chịu không ?

...

Đang lúc bà còn phân vân thì Vi bước vào với chồng, cô nói :

– Dạ, tụi con cũng góp tiền trả cho người ta, má đừng lo.

Bà Thành chợt thấy ấm lòng. Thì ra, các con của bà nó rất yêu thương nhau, chẳng lẽ bà vì chút của mà không ưng theo tụi nó nói. Vả lại, thằng Đoàn nó khổ quá, cứ nhìn nó ngồi trên chiếc xe lăn mà bà đau cả lòng. Có điều ...

Bà thở dài. Căn nhà là của cải bà tích góp bao năm mới có được. Lỡ như ... ứ hự ! Mà thôi vậy, máu đổ ruột mềm, tụi nó nói vậy chắc là ổn cả thôi.

Liên mừng rỡ leo lên :

– Vậy là má đồng ý rồi phải không ?

Ông Thành nhấp ngụm trà rồi nói với con gái :

– Con ráng lo cho anh Hai con. Nay mai nó làm được, nó ắt trả cho con.

Liên cười rồi trả lời cha :

– Anh em con không tính đâu ba. Con chỉ lo má không chịu, giờ thì mọi chuyện đã ổn thỏa, con tin là anh Hai sẽ qua khỏi tai kiếp này !

– Chậc ! Má bây ... thật ra bà ấy có ham tiền thật. Cũng tại lúc xưa bà ấy quá khổ quá nghèo, nên lúc nào cũng lo tích góp vơ vét. Nhưng mẹ nào lại không thương con. Ba biết tụi con có phiền trách ba má, nhưng tánh của má con là vậy.

Tao nói thiệt, tối nay bà ấy ngủ không yên đâu.

Liên nói :

– Vậy tụi con trông nhờ ba an ủi má giùm. Tụi con hứa sẽ cố làm việc để mau chuộc lại giấy tờ đất cho má, chứ bây giờ chạy một lần số tiền lớn như vậy khó lắm, mà để anh Hai tàn tật suốt đời sao đành. Ba biết rồi, ba cũng có ít tiền để dành, ba đưa tụi con để mà tụi con lo cho anh Hai tụi con đi.

– Ba !

– Đi đi kéo má bây lại biết tao có tiền riêng thì chết tao.

Liên bật cười ôm vai cha nói đùa :

– Thì ra ba cũng ghê thật !

– Hì hì ... Thì cũng cho tao có chút đỉnh mua báo, uống cà phê chứ:

Liên chợt thấy căn nhà hôm nay trở nên ấm cúng lạ thường, nó không còn cái cảm giác trống lạnh như cô đã từng nghĩ. Thì ra, bao lâu nay cô đã không hiểu hết được những người thân yêu bên mình. Cô đã có lỗi, cô thật hồ đồ nông cạn.

Lực ngồi nhìn người yêu dưới ánh sáng mờ nhạt của những vì sao trên cao, trông cô đêm nay như trầm lặng hơn.

– Nè !

– Hử !.

– Nói gì đi chứ, sao cứ ngồi im như vậy ?

– Đang lo chuyện anh Hai à ?

– Không ! Nhưng em thấy mình quả là nông cạn, ngay chính người thân của mình mà em cũng không hiểu rõ. Thì ra hiểu được một người không phải là điều dễ dàng. Em sợ rằng em chưa hiểu hết anh, mai đây khi lấy nhau rồi biết có sống hạnh phúc hay không ?

Lực mỉm cười cầm tay người yêu vỗ về :

– Em nghĩ như thế là đúng. Muốn hiểu một con người có khi cả đời chúng ta mới hiểu được, nhưng em và anh đã có tình yêu chúng ta còn sợ gì chứ.

Liên ngược nhìn Lực. Trong màn đêm mờ nhạt hai điểm sáng trong mắt anh long lanh phát ra những tia sáng ấm áp nồng nàn. Cô chợt thấy như anh đang truyền thêm cho cô niềm tin yêu triu mến, cô ngả đầu vào vai anh và khẽ nói :

– Phải, chúng ta có tình yêu thì sẽ có tất cả. Em sẽ yêu anh đến suốt đời !

Lực đùa :

– Ngoéo đi !

Hai ngón tay đan chặt vào nhau và Liên bật cười né sang bên khi bờ môi của.

Lực chồm vờn trước mặt cô :

– Ê, không ăn gian nghe !

Thế nhưng câu đùa đã tắt nghẹn nửa vời khi Lực đã ghì siết cô vào lòng và đặt lên môi cô nụ hôn tha thiết.

Hiệp có phần ngạc nhiên khi anh rút một số tiền lớn mà không, thấy Châu có phản ứng gì. Chẳng lẽ cô thờ ơ vậy sao. Điều đó cứ khiến anh băn khoăn:

Nếu như lúc trước thì anh mặc nhiên không cần biết đến cảm nhận

cửa cô, nhưng những lúc sau này, anh lại hay quan tâm đến suy nghĩ hành động của cô.

Anh không hiểu vì sao mình lại thay đổi như vậy.

Chờ cho Châu chải xong mái tóc anh mới nói :

– Chiều nay em làm cơm à ?

Châu gật đầu :

– Em đã nấu xong hết trước khi anh về. Mình xuống ăn đi anh !

Châu bá tay chồng dọn đi thì Hiệp đã hỏi cô :

– Châu này ! Em có biết anh vừa rút một số tiền lớn không ?

Châu thoáng khựng lại rồi mỉm cười gật đầu :

– Em biết.

Hiệp nhăn mặt nói :

– Em không hỏi anh làm gì à ?

– Không.

Châu cười hồn nhiên :

– Chuyện anh làm, em rất tin tưởng sao lại phải hỏi anh.

Hiệp thấy phân vân :

– Thật là em không thắc mắc gì sao ?

– Không. Nhưng sao nay anh lạ vậy, mọi khi anh đâu cần biết em nghĩ gì.

Hiệp thở dài :

– Anh cũng không hiểu tại sao những lúc gần đây, anh cứ muốn biết cảm nhận của em trong mỗi việc anh làm. Thấy em không hỏi đến, anh thấy bứt rứt không yên.

Châu chớp mắt lặng đi một thoáng rồi bá cổ anh, cô khẽ hỏi :

– Có thật là anh quan tâm đến suy nghĩ của em như thế không ?

– Ừ !

Châu sung sướng ngả đầu vào vai chồng mặc dù vẫn cái tiếng “ừ” cộc lốc như mọi khi, nhưng hôm nay cô lại thấy nó êm ái ngọt ngào làm sao. Đó chẳng phải là sự quan tâm và anh dành cho cơ đó sao. Hạnh phúc đang dần hình thành và thăng hoa trong cô. Anh không hiểu tại sao lại như thế, nhưng cô lại hiểu. Cô chợt thấy muốn òa khóc thật to và ôm siết lấy anh hét lên sung sướng, nhưng cô không làm được như thế khi vòng tay của anh đang choàng qua lưng cô.

– Châu à ! Em không sợ anh làm điều có lỗi với em sao ?

– Không. Nếu như anh thấy cần thì cứ làm, miễn sao anh thấy vui là được rồi.

– ...

– Chỉ cần mỗi ngày anh dành cho em một ít thời gian là em đã mãn nguyện.

Em không dám làm phiền đến chuyện riêng tư của anh đâu.

– Bảo Châu ! Sao em khờ quá vậy ?

Châu vui đầu vào ngực chồng :

– Em chỉ muốn được ở bên anh, cho dù anh đối xử với em ra sao cũng được.

Lần đầu tiên Hiệp thấy con tim mình run lên vì những lời nói chân tình của Châu. Anh nâng cầm cô lên rồi bất giác đặt lên môi cô nụ hôn, một nụ hôn mà tự đáy lòng anh khao khát ...

Châu xem qua sổ giấy tờ mà Liên vừa đưa cho mình, cô xếp lại rồi trao trả cho Liên :

– Em cất đi, không cần đâu. Số tiền này chị cho em mượn, bao giờ có thì trả lại chị.

– Ơ ! Nhưng ...

Châu không để cho Liên phản đối, cô ra dấu cho Liên rồi nói tiếp :

– Coi như chị giúp chị Hai của em. Thật ra, chị rất cảm ơn cô ấy. Mặc dù chị chưa lần nào tiếp xúc với cô ấy, nhưng chị tin chắc rằng cô ấy là người tốt. Em biết không ?

Nói đến đó gương mặt của Châu chợt bừng sáng trông cô thật hạnh phúc, ánh mắt của cô nhìn Liên, cô nói :

– Sau khi anh Hiệp đi gặp cô ấy về, anh ấy đã thay đổi. Thật ra, hôm đó chị rất lo, rất sợ chị sợ anh ấy đi rồi sẽ không trở lại cùng chị. Có thể cô ấy sẽ giữ chân anh lại hoặc chị sẽ mất anh ấy vĩnh viễn. Chị Phạ phụng lo sợ đến bản thân cả người. Cả ngày hôm ấy chị không làm nổi việc gì. Cho nên khi thấy anh ấy quay về, tất cả như một phép màu, anh ấy không còn ghẻ lạnh với chị nữa.

Chị vui mừng xiết bao em biết không ? Chưa bao giờ anh ấy đối xử ân cần dịu dàng với chị như thế, cho dù có đánh đổi hết cả tài sản này chị cũng không tiếc, huống chi anh ấy chỉ cần một số tiền để giúp cho chị ấy lúc này.

Liên ngỡ ngàng hỏi :

– Vậy ra chị biết hết cả ?

Châu cười :

– Em có thể không quan tâm đến chồng mình được sao ? Chị yêu anh ấy hơn chính bản thân chị, nếu có thể làm cho anh ấy vui? chị sẵn sàng chấp nhận.

– Em thật sự khâm phục tình yêu mà chị dành cho anh ấy. Nếu như anh ấy không nhận ra thì anh ấy đúng là tệ hại.

– Em cứ cầm tiền về lo cho anh em đi. Chị chúc cho anh em mau lành bệnh !

– Chị tốt quá !

– Không đâu, chị cũng bình thường như bao người thôi. Nếu như anh chị em hạnh phúc thì chị cũng sẽ hạnh phúc, coi như chị giúp chị thôi.

Liên ngược nhìn Châu rồi chợt hiểu câu nói ý nhị của cô. Phải. Nếu như chị Hai cô hạnh phúc thì Hiệp sẽ không còn cơ hội vọng tưởng, anh ấy sẽ quay về với gia đình mình và cô tin chắc Châu sẽ chinh phục được anh ấy bằng sự dịu dàng của mình.

Căn biệt thự của hai vợ chồng Châu hôm nay có khách, đó là Liên. Liên ngắm nghía lại bình hoa mà mình vừa bỏ công ra chưng bày rồi hài lòng mỉm cười :

– Cô cũng khéo tay quá chứ !

Liên quay lại đáp :

– Không tệ lắm đâu.

– Lực chưa tới à ?

– Chưa. Anh ấy lại lang thang ở đâu rồi.

Hiệp cười :

– Lực là một người có tương lai lắm đó:

– Anh ấy làm việc rất năng nổ và sáng tạo, cô cũng khéo chọn lắm !

Liên thở dài :

– Duyên phận thôi, anh tin không ?

Hiệp cúi mặt rồi tư lự một lát, anh ngẩng lên gật gù đáp :

– Phải, là duyên phận. Cái không thuộc về mình thì mình có muốn cũng không được, tôi tin vào duyên số.

– Vậy thì anh phải chấp nhận và sống đúng với cương vị mà số phận đã đặt để cho mình thôi.

Hiệp bật cười, nhướn mày gật :

– Phải thế thôi. Mà này ! Có đôi lúc tôi lại nghĩ không hiểu tại sao cô lại thân với vợ chồng tôi như vậy nhỉ ? Cũng lạ thật !

Liên bật cười :

– Thì cũng là duyên số thôi.

– Ha ha ha ... - Hiệp phá lên cười – Đúng là duyên số.

– Chuyện gì mà vui thế?

Châu bước ra hỏi thì Hiệp đã neoh neoh đôi mắt nhìn Liên trả lời vợ :

– Em đi mà hỏi cô bạn thân của em.

Liên nhún vai :

– Anh ấy chế nhạo em khi em nói chúng ta gặp nhau cũng là do duyên nợ.

Châu mỉm cười hỏi chồng :

– Vậy anh giải thích ra sao ?

Hiệp đáp :

– Anh có phản đối gì đâu. Những việc không thể lý giải thì cứ đo hết cho chuyện nợ duyên là xong.

Vừa lúc Lực bước vào khệ nệ với một đồng túi xách trên tay. Liên trách:

– Anh đến trễ nhé !

Lực gãi đầu phân bua :

– Thì cũng phải cho anh mua một ít quà cho chị Châu chứ. Được sắp mời ăn cơm chẳng lẽ không biết điều.

Châu bật cười hỏi :

– Anh mua gì nào ?

– Thì trái cây này, rượu này.

– Cũng được việc ghê. Coi như Liên có phước rồi đó !

Liên trề môi. lườm Lực trả lời Châu :

– Em hay là anh ấy. Nếu biết điều thì đem vào bếp luôn đi. Gớm ! chỉ chờ cho bàn dọn sẵn là đến đúng lúc ghê, em biết tong anh rồi.

Lực cười hì hì rồi cùng mọi người đi vào phòng ăn. Sau bữa cơm, Hiệp mới có dịp ngồi một mình với Liên. Anh hỏi cô :

– Nga ra sao rồi ? Lúc này em có về thăm nhà thường không ?

Liên đáp :

– Anh Hai em đã bình phục sau ca mổ, giờ anh ấy có thể đi lại một mình tuy chưa vững nhưng rất khả quan. Nói tóm lại em rất mừng cho anh chị. Công việc làm ăn trên rừng năm nào nay đã có thu hoạch. Đợt mía vừa rồi, bán đã có lời chị Hai nói số tiền của anh chị ấy sẽ mau chóng trả lại.

– Nói với cô ấy, tiền không là vấn đề, anh chỉ mong cô ấy được hạnh phúc là tốt rồi.

Nói xong., Hiệp quay trở lên phòng. Liên nghe tiếng của Châu hỏi chồng, rồi tiếng cười hạnh phúc của họ vọng ra, cô Chợt mỉm cười rồi nhớ đến cái phần phân nửa của mình đang chờ mình ngoài phòng khách. Cô lớn tiếng gọi :

– Lực ơi !

– Dạ có.

Lực xuất hiện bên cô với nụ cười quen thuộc trên môi, rồi cặp tay cô anh nói:

– Về thôi. Đừng làm phiền người ta. Mau ...

Hết

Nguồn: TaiXiu
Người đăng: ms
Thời gian: 26/12/2005 5:35:26 SA